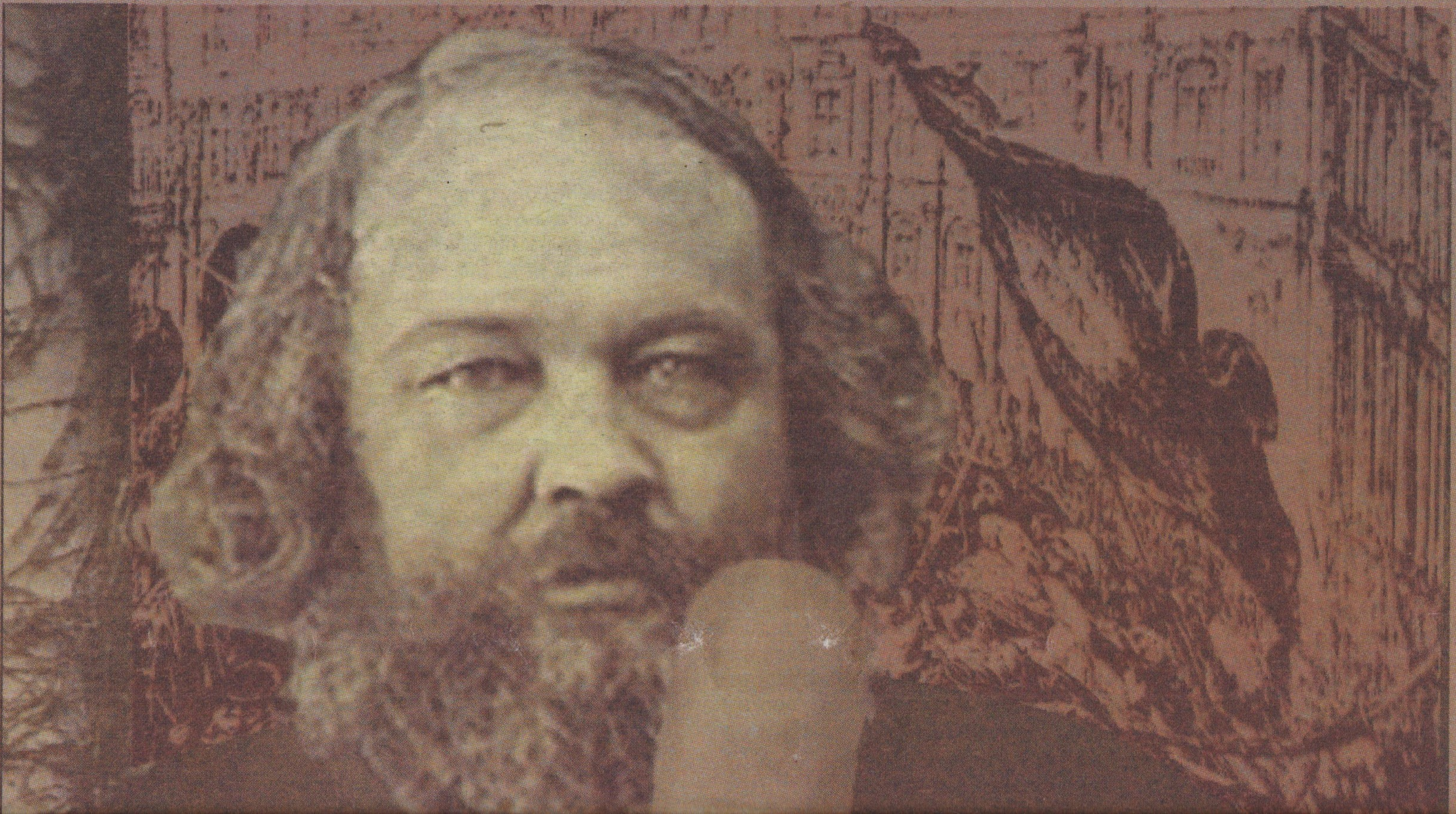
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΘΕΣΜΟΛΑΓΝΕΙΑ, ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

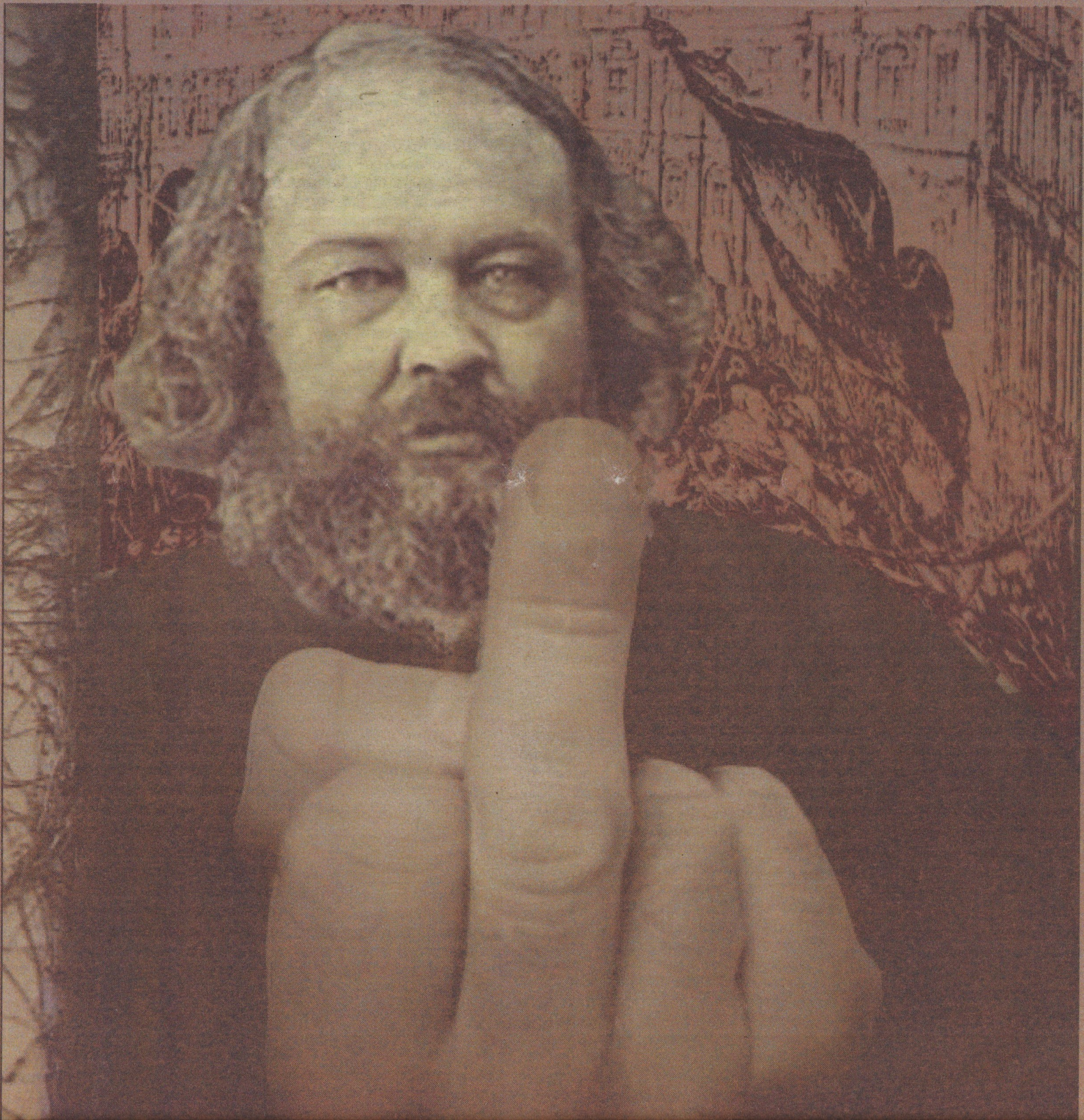
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ. Φύλλου 83
ΜΑΪΟΣ 2009
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!

Carthago delenda est!

Γιατί η Πόλη μας κίνησε να φοράει τα καλά της από το Λιμάνι ως την Ακρόπολη; Γιατί παιανίζουν οι μπάντες εύθυμες μουσικές; Γιατί σημαιοστολίστηκαν και φωταγωγήθηκαν οι λεωφόροι προς το Μέγα Παλάτιον και το Κολοσσαίον; Γιατί στις πλατείες και στα πάρκα στήθηκε γιορτή;

Γιατί Εκλογές έρχονται, πλησιάζει η ώρα που ο Λαός θα κληθεί να αποφασίσει για τους Ηγεμόνες του.

Γιατί οι καλογυαλισμένοι αυτοκρατορικοί φρουροί διώχνουν με αυστηρότητα τους άστεγους και τοξικομανείς από τις πλατείες του Ιστορικού Κέντρου; Γιατί τα συνεργεία ασβεστώνουν τα ρείθρα και σκουπίζουν και το τελευταίο σκουπιδάκι;

Γιατί Εκλογές έρχονται και ο Λαός δεν είναι καλό να αισθάνεται ανασφάλεια.

Γιατί οι Ηγεμόνες στολίστηκαν, φόρεσαν τις πορφύρες τους και σουλατσάρουν στα ευρύχωρα μπαλκόνια του Μεγάλου Παλατιού;

Γιατί Εκλογές έρχονται και θέλουν να τους δει ο Λαός.

Γιατί οι τελάληδες καλούν τον κόσμο στο Κολοσσαίο; Τί φαντασμαγορικό θέαμα θα μας προσφέρει απόψε ο Αυτοκράτορας; Τί άγρια λιοντάρια από την Νουμηδία και τι γιγάντιους Σκύθες μονομάχους;

Γιατί Εκλογές έρχονται και πρέπει ο Λαός να ενημερωθεί για τα Σκάνδαλα των Αρχόντων πριν αποφασίσει.

της Πόλης. *«Πρέπει να μοιράσουμε επειγόντως άρτο, ας ασχοληθούμε λίγο και με θέματα ουσίας»*, φώναξαν κάποιοι αυλικοί. *«Ας είναι καλά οι Χορηγοί»*, χαμογέλασε με σιγουριά ο Ύπατος.

Ο πιο σημαντικός Χορηγός της Πόλης είναι ένας αυτοδημιούργητος άνθρωπος. Ξενιτεύτηκε από μικρός σε αμερικές και σαουδικές αραβίες, εργάστηκε σκληρά, πρόκοψε και τώρα συντρώγει με εμίρηδες, παίζει γκόλφ με τους μεγιστάνες και αποτελεί αξιοσέβαστο μέλος του διεθνούς τζετ-σετ. Όταν πρωτόρθε στην Πόλη μας με ένα πανάκριβο καταστολισμένο καράβι, οι Ηγεμόνες χάιδεψαν με καχυποψία τα γένια τους ακούγοντας τις διάφορες φήμες. *«Δεν ξέρει τι έχει»*, *«Δεν ξέρει τι πλάτες έχει»*, *«Με ένα νεύμα του ανεβάζει και ρίχνει κυβερνήσεις»*.

Η κουστωδία του μοίρασε φρέσκο γάλα και παιχνίδια στα παιδιά, κέρασε και ξανακέρασε στους καφενέδες της Πόλης, συναντήθηκε με όλους τους Ηγεμόνες και Άρχοντες και έκλεισε με όλους συμφωνίες μεγάλες. Οι τελάληδες και οι ρήτορες του, ακούραστοι, βάλθηκαν καθημερινά να αποδείξουν στον κόσμο πόσο καλύτερα ζει και προοδεύει ο κόσμος στην Εσπερία, να τον μάθουν πώς να τρώει, πώς να πίνει και τι να ψωνίζει. Αλλά και από ποιους σπουδαίους προγόνους βαστάει η σκούφια του και πως είναι στο χέρι των κατοίκων της Πόλης να εκλέγουν όχι μόνο τους εν ζωή αλλά και τους θανόντες Ηγεμόνες.

«Ψηφίστε με, από όλες τις Ιδέες, την είχα Μεγαλύτερη (την Ιδέα)*»* (Ελ. Βενιζέλος)

Μέσα σε πέντε χρόνια αγόρασε τράπεζες, εφοπλιστικά γραφεία, εργοστάσια τροφίμων, εταιρίες πληροφορικής, ραδιοσταθμούς, τηλεοπτικά κανάλια και την κρατική αεροπορική εταιρία. Έφτασε να αγοράσει μεγάλο πακέτο μετοχών ποδοσφαιρικής ομάδας της Πόλης από την γνωστή οικογέ-

πλησιάσουμε λίγο πιο κοντά θα διαπιστώσουμε με έκπληξη ότι δεν είναι ακριβώς παιδιά αλλά κάτι μουσάτοι κύριοι που παίζουν κρυφτό στους αναιμικούς θάμνους, μια παρέα από μαντράχαλους κάνουν κούνια και τραμπάλα, ενώ κάποιοι άλλοι μεσήλικες λιάζονται σε ένα σωρό από μπάζα!

Μα τι γίνεται εδώ; Τι ξεμωράματα είναι αυτά πάλι;

Πλησιάζουμε προς τα πηγαδάκια. Οι συζητήσεις δίνουν και παίρνουν.

«Όταν ήμασταν νέοι δεντροφυτεύαμε για την ΕΔΑ, καιρός να πάρει την σκυτάλη η νεολαία», *ακούστηκε να λέει ο εκπρόσωπος της συντεχνίας των μηχανικών σε ένα πηγαδάκι από «Ανοιχτούς Πολίτες»*.

Και οι κινηματικοί σκαπανείς σταυρώνουν με καμάρι τις αξίνες τους…

«Να φέρουμε και τα παιδιά μας την Κυριακή να παίξουν με τα χώματα και να φυτέψουν λουλούδια», πετάχτηκε ενθουσιασμένη μια κυρία.

«Αν σπάσεις τούτο εδώ το τσιμέντο, από κάτω θα βρεις παραλία», είπε, ένας κύριος που κάπνιζε τσιμπούκι, σε μια παρέα από παιδιά.

Οι πιτσιρικάδες τον κοίταζαν με ανοιχτό το στόμα.

Κάτι παθαίνουν αυτοί οι κύριοι, όποτε πλησιάζουν οι εκλογές, σαν ηλεκτρική εκκένωση να τους χτυπά και όλοι μαζί φωνάζουν: *«Τι άσχημη και βρώμικη και γκρίζα που είναι η Πόλη μας, πόση κοπριά έχει στα σοκάκια και πόσες αναθυμιάσεις μολύνουν τον αέρα της!»* Χωρίζονται σε επιτροπές και συνεργεία και ξεκινούν.

Πράσινο, παραλιακά μέτωπα, παλιά εργοστάσια, πλατείες, χωματερές, λυματολάσπες, αυτοκινητόδρομοι, πυλώνες, κεραίες κινητής τηλεφωνίας και άλλα τόσα δηλητηριώδη και δύσοσμα, ανοίγουν με τυμπανοκρουσίες και διαπρύσιες διακηρύξεις για να ξεχαστούν την επόμενη των εκλογών.

«Και τι θα το κάνετε μετά τις εκλογές;»

«Ας το αναλάβει ο κόσμος!»

Καμία φορά ο Αστυνόμος κάνει την εμφάνιση του, όταν το γλέντι συνεχίζεται θορυβώδες μετά τα μεσάνυχτα. Οι Μεγάλοι του κάνουν γκριμάτσες, του βγάζουν τη γλώσσα, του δείχνουν τον ποπό τους, τον προκαλούν –πιάσε με αν μπορείς!– και ο εκπρόσωπος του Νόμου βλαστημάει δυο-τρεις φορές και απομακρύνεται. Αν όμως παραγίνει το κακό, διατάζει τους πραιτοριανούς του να κυνηγήσουν στα αλήθεια τους γλεντζέδες και τότε όλο και κάποιος θα τις φάει στα γεμάτα. Όταν βαριούνται οι πραιτοριανοί και κάνουν μέρες να φανούν, οι κύριοι φωνάζουν τάχα τρομαγμένοι: *«Αστυνόμος!, Αστυνόμος!»* και όταν τρέχει ο κόσμος να δει τι γίνεται, ξεκαρδίζονται στα γέλια: *«Σας την σκάσαμε!!»* Αυτό το διασκεδαστικό αστείο το επαναλαμβάνουν μέρα-πάρα-μέρα.

Αργότερα, βέβαια, μαθεύτηκε ότι το οικόπεδο ανταλλάσσεται, μέσω της Συντεχνίας των Μηχανικών, με τις προσφυγικές κατοικίες των παππούδων που ήρθαν πρόσφυγες από την Μικρασία. Τα Προσφυγικά είναι το προηγούμενο τρόπαιο του κινήματος-πόλης ή μήπως κάποιο λάκκο έχει η φάβα; Αν πάτε να ρωτήσετε τους μουσάτους κυρίους, θα ξεροβήξουν, θα υπεκφύγουν, θα κωλυσιεργήσουν, θα δηλώσουν αναρμόδιοι ή περαστικοί και στο τέλος θα σας στείλουν στο

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ… …ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Μετά από μια κοινωνική εξέγερση είναι σύνηθες να προβάλλεται με επιτακτικό τρόπο η ανάγκη «κεφαλαιοποίησης των κερδών», που θεωρείται ότι αποκομίσθηκαν σε κινηματική βάση. Σ' αυτές τις περιπτώσεις ο ρεφορμισμός για τους αναρχικούς μοιάζει πολύ με την ύπαρξη πληθωριστικού χρήματος. Μια κατάσταση, δηλαδή, όπου με πολλά χρήματα, μπορεί κανείς να αγοράσει λίγα πράγματα. Μ' άλλα λόγια οι «πειρασμοί» να ρίξουν οι αναρχικοί όλο και περισσότερο νερό στο κρασί τους, φαίνονται κάτι παραπάνω από δελεαστικοί, αφού τα αποτελέσματα προβάλλονται ως χειροπιαστά. Άλλοι αποποιούνται την ως τότε επιλογή τους να υπογράφουν ή να παρευρίσκονται σε μια κινητοποίηση ως αναρχικοί. Άλλοι πάλι θυμούνται όψιμα την αναρχική «ταυτότητά» τους και όχι μόνο αρχίζουν να την επιδεικνύουν με ιδιαίτερη ζέση, αλλά και με περίσσεια υποκρισία, πα-

Carthago delenda est!

Γιατί η Πόλη μας κίνησε να φοράει τα καλά της από το Λιμάνι ως την Ακρόπολη; Γιατί παιανίζουν οι μπάντες εύθυμες μουσικές; Γιατί σημαιοστολίστηκαν και φωταγωγήθηκαν οι λεωφόροι προς το Μέγα Παλάτιον και το Κολοσσαίον; Γιατί στις πλατείες και στα πάρκα στήθηκε γιορτή;

Γιατί Εκλογές έρχονται, πλησιάζει η ώρα που ο Λαός θα κληθεί να αποφασίσει για τους Ηγεμόνες του.

Γιατί οι καλογυαλισμένοι αυτοκρατορικοί φρουροί διώχνουν με αυστηρότητα τους άστεγους και τοξικομανείς από τις πλατείες του Ιστορικού Κέντρου; Γιατί τα συνεργεία ασβεστώνουν τα ρείθρα και σκουπίζουν και το τελευταίο σκουπιδάκι;

Γιατί Εκλογές έρχονται και ο Λαός δεν είναι καλό να αισθάνεται ανασφάλεια.

Γιατί οι Ηγεμόνες στολίστηκαν, φόρεσαν τις πορφύρες τους και σουλατσάρουν στα ευρύχωρα μπαλκόνια του Μεγάλου Παλατιού;

Γιατί Εκλογές έρχονται και θέλουν να τους δει ο Λαός.

Γιατί οι τελάληδες καλούν τον κόσμο στο Κολοσσαίο; Τί φαντασμαγορικό θέαμα θα μας προσφέρει απόψε ο Αυτοκράτορας; Τί άγρια λιοντάρια από την Νουμηδία και τι γιγάντιους Σκύθες μονομάχους;

Γιατί Εκλογές έρχονται και πρέπει ο Λαός να ενημερωθεί για τα Σκάνδαλα των Αρχόντων πριν αποφασίσει.

Γιατί το Κολοσσαίο είναι μισοάδειο; Γιατί ο κόσμος δεν χειροκροτεί τους αρματοδρόμους και δεν επευφημεί τον Αυτοκράτορα;

«Γιατί ο κόσμος βαρέθηκε τόσα σκάνδαλα είκοσι χρόνια τώρα», είπαν οι μυστικοσύμβουλοι. *«Παράγουμε περισσότερα σκάνδαλα από όσα μπορεί να καταναλώσει ο Λαός»*, απεφάνθη ο οικονομικός διαχειριστής της Πόλης είναι ένας αυτοδημιούργητος άνθρωπος. Ξενιτεύτηκε από μικρός σε αμερικές και σαουδικές αραβίες, εργάστηκε σκληρά, πρόκοψε και τώρα συντρώγει με εμίρηδες, παίζει γκόλφ με τους μεγιστάνες και αποτελεί αξιοσέβαστο μέλος του διεθνούς τζετ-σετ. Όταν πρωτόρθε στην Πόλη μας με ένα πανάκριβο καταστολισμένο καράβι, οι Ηγεμόνες χάιδεψαν με καχυποψία τα γένια τους ακούγοντας τις διάφορες φήμες. *«Δεν ξέρει τι έχει»*, *«Δεν ξέρει τι πλάτες έχει»*, *«Με ένα νεύμα του ανεβάζει και ρίχνει κυβερνήσεις»*.

Η κουστωδία του μοίρασε φρέσκο γάλα και παιχνίδια στα παιδιά, κέρασε και ξανακέρασε στους καφενέδες της Πόλης, συναντήθηκε με όλους τους Ηγεμόνες και Άρχοντες και έκλεισε με όλους συμφωνίες μεγάλες. Οι τελάληδες και οι ρήτορες του, ακούραστοι, βάλθηκαν καθημερινά να αποδείξουν στον κόσμο πόσο καλύτερα ζει και προοδεύει ο κόσμος στην Εσπερία, να τον μάθουν πώς να τρώει, πώς να πίνει και τι να ψωνίζει. Αλλά και από ποιους σπουδαίους προγόνους βαστάει η σκούφια του και πως είναι στο χέρι των κατοίκων της Πόλης να εκλέγουν όχι μόνο τους εν ζωή αλλά και τους θανόντες Ηγεμόνες.

«Ψηφίστε με, από όλες τις Ιδέες, την είχα Μεγαλύτερη (την Ιδέα)» (Ελ. Βενιζέλος)

Μέσα σε πέντε χρόνια αγόρασε τράπεζες, εφοπλιστικά γραφεία, εργοστάσια τροφίμων, εταιρίες πληροφορικής, ραδιοσταθμούς, τηλεοπτικά κανάλια και την κρατική αεροπορική εταιρία. Έφτασε να αγοράσει μεγάλο πακέτο μετοχών ποδοσφαιρικής ομάδας της Πόλης από την γνωστή οικογένεια των Μούργων, ξεσηκώνοντας τον ποδοσφαιρικό λαό σε εξέγερση κατά της προηγούμενης τυραννικής διοίκησης.

Σε ένα περίπατό του ο άξιος Χορηγός μας αντίκρισε μια βουνοκορφή καμένη από τους καταπατητές. Θύμωσε πάρα πολύ με το θέαμα των καμένων δέντρων και διέταξε τους δούλους του να την αναδασώσουν αμέσως.

Άρεσε αυτή η ενέργεια σε πολλούς. Από τότε όλοι οι κάτοικοι της Πόλης άκουγαν την φωνή από το γυάλινο κουτί και το ραδιόφωνο να τους καλεί να φυτέψουν δενδρύλλια και να καθαρίσουν τους ανοιχτούς οχετούς που λέγονται ρέματα. Οι Άρχοντες, στην αρχή διστακτικά και μετά όλο και πιο ενεργά, έστειλαν συνεργεία και παρείχαν κάθε είδους διευκόλυνση με αντάλλαγμα να φωτογραφηθούν μπροστά στον κόσμο...

Βέβαια ο Χορηγός μας δεν είναι και κανένας άγιος. Για κάθε δέντρο που φυτεύει, κλέβει καταπατεί και δολοφονεί με τον τρόπο που ξέρει ένας μεγιστάνας. Καταπατά και δεντροφυτεύει. Σκοτώνει και πληρώνει. Αλ-

από *«Ανοιχτούς Πολίτες»*.

Και οι κινηματικοί σκαπανείς σταυρώνουν με καμάρι τις αξίνες τους...

«Να φέρουμε και τα παιδιά μας την Κυριακή να παίξουν με τα χώματα και να φυτέψουν λουλούδια», πετάχτηκε ενθουσιασμένη μια κυρία.

«Αν σπάσεις τούτο εδώ το τσιμέντο, από κάτω θα βρεις παραλία», είπε, ένας κύριος που κάπνιζε τσιμπούκι, σε μια παρέα από παιδιά.

Οι πιτσιρικάδες τον κοίταζαν με ανοιχτό το στόμα.

Κάτι παθαίνουν αυτοί οι κύριοι, όποτε πλησιάζουν οι εκλογές, σαν ηλεκτρική εκκένωση να τους χτυπά και όλοι μαζί φωνάζουν: *«Τι άσχημη και βρώμικη και γκρίζα που είναι η Πόλη μας, πόση κοπριά έχει στα σοκάκια και πόσες αναθυμιάσεις μολύνουν τον αέρα της!»* Χωρίζονται σε επιτροπές και συνεργεία και ξεκινούν.

Πράσινο, παραλιακά μέτωπα, παλιά εργο-

απομακρύνεται. Αν όμως παραγίνει το κακό, διατάζει τους πραιτοριανούς του να κυνηγήσουν στα αλήθεια τους γλεντζέδες και τότε όλο και κάποιος θα τις φάει στα γεμάτα. Όταν βαριούνται οι πραιτοριανοί και κάνουν μέρες να φανούν, οι κύριοι φωνάζουν τάχα τρομαγμένοι: *«Αστυνόμος!, Αστυνόμος!»* και όταν τρέχει ο κόσμος να δει τι γίνεται, ξεκαρδίζονται στα γέλια: *«Σας την σκάσαμε!!»* Αυτό το διασκεδαστικό αστείο το επαναλαμβάνουν μέρα-πάρα-μέρα.

Αργότερα, βέβαια, μαθεύτηκε ότι το οικόπεδο ανταλλάσσεται, μέσω της Συντεχνίας των Μηχανικών, με τις προσφυγικές κατοικίες των παππούδων που ήρθαν πρόσφυγες από την Μικρασία. Τα Προσφυγικά είναι το προηγούμενο τρόπαιο του κινήματος-πόλης ή μήπως κάποιο λάκκο έχει η φάβα; Αν πάτε να ρωτήσετε τους μουσάτους κυρίους, θα ξεροβήξουν, θα υπεκφύγουν, θα κωλυσιεργήσουν, θα δηλώσουν αναρμόδιοι ή περαστικοί και στο τέλος θα σας στείλουν στο

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Μετά από μια κοινωνική εξέγερση είναι σύνηθες να προβάλλεται με επιτακτικό τρόπο η ανάγκη «κεφαλαιοποίησης των κερδών», που θεωρείται ότι αποκομίσθηκαν σε κινηματική βάση. Σ' αυτές τις περιπτώσεις ο ρεφορμισμός για τους αναρχικούς μοιάζει πολύ με την ύπαρξη πληθωριστικού χρήματος. Μια κατάσταση, δηλαδή, όπου με πολλά χρήματα, μπορεί κανείς να αγοράσει λίγα πράγματα. Μ' άλλα λόγια οι «πειρασμοί» να ρίξουν οι αναρχικοί όλο και περισσότερο νερό στο κρασί τους, φαίνονται κάτι παραπάνω από δελεαστικοί, αφού τα αποτελέσματα προβάλλονται ως χειροπιαστά. Άλλοι αποποιούνται την ως τότε επιλογή τους να υπογράφουν ή να παρευρίσκονται σε μια κινητοποίηση ως αναρχικοί. Άλλοι πάλι θυμούνται όψιμα την αναρχική «ταυτότητά» τους και όχι μόνο αρχίζουν να την επιδεικνύουν με ιδιαίτερη ζέση, αλλά και με περίσσεια υποκρισία, παραγοντίσκοι δεινοί, «φροντίζουν» δήθεν (τρομάρα τους) για την οργάνωση της «ενότητας» του «κινήματος». Παρ' όλα αυτά η «αγοραστική» ικανότητα, όπως είπαμε και πιο πάνω παραμένει από χέρι περιορισμένη.

Επιτυγχάνεται, όμως, η ένταξη στην αφομοιωτική διαδικασία και μάλιστα όχι με τη στενή, αλλά και με την ευρύτερη έννοια, αφού από την ουσία και το πνεύμα μιας εξέγερσης δεν μένουν παρά γενικόλογα συνθήματα, σύμβολα και «ήρωες» απαραίτητοι για τη συσπείρωση ετερόκλητων «υποκειμένων» και την εκπλήρωση ενίοτε απωθημένων, όπως η σύνδεση με την ...«εργατική τάξη».

Διαδεδομένες είναι και οι αυταπάτες που καλλιεργούνται στ' όνομα ενός ενοχικού συνδρόμου, που δήθεν χαρακτηρίζει την αριστερά και πηγάζει από το «ένδοξο και ηρωικό» παρελθόν της, γεγονός που ορισμένοι επαναστάτες υποστηρίζουν ότι είναι δέον να εκμεταλλευτούν. Μεγαλύτερο ψεύδος, βέβαια, δεν μπορεί να υπάρξει. Αφ' ενός γιατί γνωρίζουν ότι δεν είναι σε θέση να εκμεταλλευτούν κανένα κομματικό μηχανισμό. Αφ' ετέρου τα περί ενοχικού συνδρόμου είναι απλά γελοιότητες, που απευθύνονται σε αφελείς και ηλίθιους, που θα πειστούν για την αναγκαιότητα στήριξης σε αριστερά δεκανίκια.

Ο Συ.ριζ.α. λόγου χάρη έχει ξεκαθαρίσει μέσω βουλευτών του ποιοι είναι οι λόγοι, που τον οδηγούν στην «κατανόηση» φαινομένων κοινωνικής βίας. Με απλά λόγια εξηγούν ότι είναι «αντιεπιστημονική» η θέση των «δεξιών» που ζητούν να μην υπάρχει «καμία κατανόηση για πράξεις βίας και καμία δικαιολογία στα όποια κίνητρα της βίας και των εξτρεμιστών», επειδή «για να καταπολεμηθεί η βία πρέπει να ξέρουμε τα αίτιά της», επειδή «πρέπει να κατανοήσουμε γιατί αλλού δημιουργείται αυτό το φαινόμενο και αλλού όχι». Μ' άλλα λόγια οι «καλοί» αριστεροί υποστηρίζουν ότι οι «κακοί» δεξιοί είναι ανεπαρκείς και ανίκανοι στην **καταστολή εκδηλώσεων κοινωνικής βίας** για τον απλούστατο λόγο, ότι δεν έχουν κατανοήσει τα αίτιά τους, και τελικά βάλλουν...

ναι καλό να αισθάνεται ανασφάλεια.

Γιατί οι Ηγεμόνες στολίστηκαν, φόρεσαν τις πορφύρες τους και σουλατσάρουν στα ευρύχωρα μπαλκόνια του Μεγάλου Παλατιού;

Γιατί Εκλογές έρχονται και θέλουν να τους δει ο Λαός.

Γιατί οι τελάληδες καλούν τον κόσμο στο Κολοσσαίο; Τί φαντασμαγορικό θέαμα θα μας προσφέρει απόψε ο Αυτοκράτορας; Τί άγρια λιοντάρια από την Νουμηδία και τι γιγάντιους Σκύθες μονομάχους;

Γιατί Εκλογές έρχονται και πρέπει ο Λαός να ενημερωθεί για τα Σκάνδαλα των Αρχόντων πριν αποφασίσει.

Γιατί το Κολοσσαίο είναι μισοάδειο; Γιατί ο κόσμος δεν χειροκροτεί τους αρματοδρόμους και δεν επευφημεί τον Αυτοκράτορα;

«Γιατί ο κόσμος βαρέθηκε τόσα σκάνδαλα είκοσι χρόνια τώρα», είπαν οι μυστικοσύμβουλοι. *«Παράγουμε περισσότερα σκάνδαλα από όσα μπορεί να καταναλώσει ο Λαός»*, απεφάνθη ο οικονομικός διαχειριστής να τρώει, πως να πίνει και τι να φωνάζει. Αλλά και από ποιους σπουδαίους προγόνους βαστάει η σκούφια του και πως είναι στο χέρι των κατοίκων της Πόλης να εκλέγουν όχι μόνο τους εν ζωή αλλά και τους θανόντες Ηγεμόνες.

«Ψηφίστε με, από όλες τις Ιδέες, την είχα Μεγαλύτερη (την Ιδέα)» (Ελ. Βενιζέλος)

Μέσα σε πέντε χρόνια αγόρασε τράπεζες, εφοπλιστικά γραφεία, εργοστάσια τροφίμων, εταιρίες πληροφορικής, ραδιοσταθμούς, τηλεοπτικά κανάλια και την κρατική αεροπορική εταιρία. Έφτασε να αγοράσει μεγάλο πακέτο μετοχών ποδοσφαιρικής ομάδας της Πόλης από την γνωστή οικογένεια των Μούργων, ξεσηκώνοντας τον ποδοσφαιρικό λαό σε εξέγερση κατά της προηγούμενης τυραννικής διοίκησης.

Σε ένα περίπατό του ο άξιος Χορηγός μας αντίκρισε μια βουνοκορφή καμένη από τους καταπατητές. Θύμωσε πάρα πολύ με το θέαμα των καμένων δέντρων και διέταξε τους δούλους του να την αναδασώσουν αμέσως.

Άρεσε αυτή η ενέργεια σε πολλούς. Από τότε όλοι οι κάτοικοι της Πόλης άκουγαν την φωνή από το γυάλινο κουτί και το ραδιόφωνο να τους καλεί να φυτέψουν δενδρύλλια και να καθαρίσουν τους ανοιχτούς οχετούς που λέγονται ρέματα. Οι Άρχοντες, στην αρχή διστακτικά και μετά όλο και πιο ενεργά, έστειλαν συνεργεία και παρείχαν κάθε είδους διευκόλυνση με αντάλλαγμα να φωτογραφηθούν μπροστά στον κόσμο…

Βέβαια ο Χορηγός μας δεν είναι και κανένας άγιος. Για κάθε δέντρο που φυτεύει, κλέβει καταπατεί και δολοφονεί με τον τρόπο που ξέρει ένας μεγιστάνας. Καταπατά και δεντροφυτεύει. Σκοτώνει και πληρώνει. Αλλά πόσο τέρπει τα μάτια το πράσινο!

Αν τα εκατοντάδες χιλιάδες νέα δέντρα μπορούσαν να ψηφίσουν ή έστω να παραστούν σε κάποια προεκλογική συγκέντρωση, μαντεύουμε εύκολα ποιόν θα ανέβαζαν στην εξουσία…

Σε μια άλλη γειτονιά της Πόλης, ένα ξέφρενο πανηγύρι έχει στηθεί που δεν έχει καμία σχέση με στημένες κυβερνητικές φιέστες και άλλες επιχορηγούμενες τηλεοπτικές εκδηλώσεις. Κάποια παιδιά, λέει, κατέλαβαν ένα οικόπεδο, έσπασαν τα τσιμέντα, φύτεψαν δεντράκια και τώρα παίζουν ανέμελα κάτω από τον ζεστό ανοιξιάτικο ήλιο. Αν

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 8ος •ΦΥΛΛΟ 83•
ΜΑΪΟΣ 2009

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ… …ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Μετά από μια κοινωνική εξέγερση είναι σύνηθες να προβάλλεται με επιτακτικό τρόπο η ανάγκη «κεφαλαιοποίησης των κερδών», που θεωρείται ότι αποκομίσθηκαν σε κινηματική βάση. Σ' αυτές τις περιπτώσεις ο ρεφορμισμός για τους αναρχικούς μοιάζει πολύ με την ύπαρξη πληθωριστικού χρήματος. Μια κατάσταση, δηλαδή, όπου με πολλά χρήματα, μπορεί κανείς να αγοράσει λίγα πράγματα. Μ' άλλα λόγια οι «πειρασμοί» να ρίξουν οι αναρχικοί όλο και περισσότερο νερό στο κρασί τους, φαίνονται κάτι παραπάνω από δελεαστικοί, αφού τα αποτελέσματα προβάλλονται ως χειροπιαστά. Άλλοι αποποιούνται την ως τότε επιλογή τους να υπογράφουν ή να παρευρίσκονται σε μια κινητοποίηση ως αναρχικοί. Άλλοι πάλι θυμούνται όψιμα την αναρχική «ταυτότητά» τους και όχι μόνο αρχίζουν να την επιδεικνύουν με ιδιαίτερη ζέση, αλλά και με περίσσεια υποκρισία, παραγοντίσκοι δεινοί, «φροντίζουν» δήθεν (τρομάρα τους) για την οργάνωση της «ενότητας» του «κινήματος». Παρ' όλα αυτά η «αγοραστική» ικανότητα, όπως είπαμε και πιο πάνω παραμένει από χέρι περιορισμένη.

Επιτυγχάνεται, όμως, η ένταξη στην αφομοιωτική διαδικασία και μάλιστα όχι με τη στενή, αλλά και με την ευρύτερη έννοια, αφού από την ουσία και το πνεύμα μιας εξέγερσης δεν μένουν παρά γενικόλογα συνθήματα, σύμβολα και «ήρωες» απαραίτητοι για τη συσπείρωση ετερόκλητων «υποκειμένων» και την εκπλήρωση ενίοτε απωθημένων, όπως η σύνδεση με την …«εργατική τάξη».

Διαδεδομένες είναι και οι αυταπάτες που καλλιεργούνται στ' όνομα ενός ενοχικού συνδρόμου, που δήθεν χαρακτηρίζει την αριστερά και πηγάζει από το «ένδοξο και ηρωικό» παρελθόν της, γεγονός που ορισμένοι επαναστάτες υποστηρίζουν ότι είναι δέον να εκμεταλλεύονται. Μεγαλύτερο ψεύδος, βέβαια, δεν μπορεί να υπάρξει. Αφ' ενός γιατί γνωρίζουν ότι δεν είναι σε θέση να εκμεταλλευτούν κανένα κομματικό μηχανισμό. Αφ' ετέρου τα περί ενοχικού συνδρόμου είναι απλά γελοιότητες, που απευθύνονται σε αφελείς και ηλίθιους, που θα πειστούν για την αναγκαιότητα στήριξης σε αριστερά δεκανίκια.

Ο Συ.ριζ.α. λόγου χάρη έχει ξεκαθαρίσει μέσω βουλευτών του ποιοι είναι οι λόγοι, που τον οδηγούν στην «κατανόηση» φαινομένων κοινωνικής βίας. Με απλά λόγια εξηγούν ότι είναι «αντιεπιστημονική» η θέση των «δεξιών» που ζητούν να μην υπάρχει «καμία κατανόηση για πράξεις βίας και καμία δικαιολογία στα όποια κίνητρα της βίας και των εξτρεμιστών», επειδή «για να καταπολεμηθεί η βία πρέπει να ξέρουμε τα αίτιά της», επειδή «πρέπει να κατανοήσουμε γιατί αλλού δημιουργείται αυτό το φαινόμενο και αλλού όχι». Μ' άλλα λόγια οι «καλοί» αριστεροί υποστηρίζουν ότι οι «κακοί» δεξιοί είναι ανεπαρκείς και ανίκανοι στην **καταστολή εκδηλώσεων κοινωνικής βίας** για τον απλούστατο λόγο, ότι δεν έχουν κατανοήσει τα αίτιά τους, και τελικά βάλλουν, απλά, εναντίον των συμπτωμάτων τους με αποτέλεσμα την αναπαραγωγή τους.

Και όμως την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε, η δυνατότητα εκ μέρους των εξουσιαστών να ελέγχουν την κοινωνία σε ικανοποιητικό γι' αυτούς βαθμό παραμένει ζητούμενο γι αυτούς και όχι δεδομένο.

Πιστεύουμε τελικά η αντιεκλογική δραστηριοποίηση να είναι αντίστοιχη με την ένταση της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη, της πολύχρονης παρουσίας και δράσης των αναρχικών στον ελλαδικό χώρο και των αυξημένων δυνατοτήτων που απορρέουν από την ολοένα και μεγαλύτερη κοινωνική αποστροφή για την πολιτική, όλους τους πολιτικούς και το σύνολο των θεσμών. Για τους αναρχικούς οι επερχόμενες εκλογές είναι μια ακόμα ευκαιρία να ξεκαθαρίσουν ότι δεν θέλουν να «ισιώσουν» τα στραβά του κράτους και του καπιταλισμού που βρίσκεται σε «κρίση».

Ή μήπως θα δούμε να επιπλέουν προτάγματα, που θα μας καλούν να «αυτοοργανώσουμε» την ψήφο μας;

Ένα αστείο κάναμε, μην το σκέφτεστε «σύντροφοι», δεν είμαστε και στο πίσω μέρος του μυαλού σας…

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ, Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Ίσως πράγματι να είναι χάσιμο χρόνου ή απλά αναχρονισμός να ασχοληθεί κανείς με κάποιες συνήθεις ρήσεις, που χρησιμοποιεί η κρατική προπαγάνδα μέσω κομματικών στελεχών ή των ΜΜΕ, πριν αλλά και μετά από την περάτωση κάθε εκλογικής διαδικασίας: «στροφή του λαϊκού αισθήματος», «ο λαός μίλησε», «η λαϊκή εντολή είναι σαφής», «ο λαός αποφάσισε» και άλλα συναφή.

Θα επιμείνουμε, όμως, σε ορισμένα ζητήματα, όχι γιατί παραγνωρίζουμε, τον βαθμό της κοινωνικής αποστροφής στο ιδεολογικό τους περιεχόμενο, αλλά γιατί δυστυχώς το γεγονός αυτό δεν οδηγεί σε κάποιον «αυτονόητο» συνακόλουθο περιορισμό των ποικίλων εξουσιαστικών προσδοκιών.

Αλλά και για έναν ακόμη λόγο. Στην εκλογική διαδικασία προστρέχουν, όχι μόνο τα κόμματα που παραδοσιακά αναζητούν μέσω αυτής προφάσεις «λαϊκής» κατάφασης για να εξουσιάζουν. Το ίδιο κάνουν και τα λεγόμενα εξωκοινοβουλευτικά κόμματα ή πολιτικοί μηχανισμοί που αντλούν κυρίως από «εξω»-εκλογικές διαδικασίες (συμμετοχή σε κινήματα, συλλογή υπογραφών κ.ά.) τη διεύρυνση της πολιτικής τους επιρροής στο διεκδικητικό «περιβάλλον» του πολιτικού συστήματος. Οι εκλογές, όμως, δεν είναι απλά μια μέθοδος επιλογής των αρχόντων από ένα μέρος των αρχομένων, αλλά μέσω της συμμετοχής σ' αυτές γίνεται αποδεκτή η ουσία της κυριαρχίας, όπως την έθεσε και ο Αριστοτέλης: «οι άνθρωποι χωρίζονται εκ φύσεως σε άρχοντες και αρχομένους».

Οι απόψεις, λοιπόν, των αναρχικών, αλλά και η δραστηριοποίησή τους ενάντια στις εκλογές δεν μπορούν παρά να είναι ξεκάθαρες.

Για τους αναρχικούς το σαμποτάζ κάθε εκλογικής διαδικασίας, η συμβολή στην ολοένα και μεγαλύτερη συνειδητή άρνηση συμμετοχής σε κάθε εκλογικό πανηγύρι των εξουσιαστών παραμένει μια αδιαπραγμάτευτη προϋπόθεση για την καταστροφή του κράτους και κάθε μορφής καταναγκασμού και επιβολής στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Τα κόμματα, μικρά ή μεγάλα, δεν είναι βέβαια εταιρίες περιορισμένης ευθύνης, αλλά διαπραγματεύονται συνολικά και διαρκώς τους όρους επιβολής της κυριαρχίας στην κοινωνία. Ο κατακερματισμός της εξουσίας, η διεύρυνση της πρόσβασης σ' αυτήν, δεν αφορά και δεν θα μπορούσε να αφορά καμία πτυχή της αναρχικής δράσης, είτε έμμεσα, είτε άμεσα. Όπως έλεγε και ο Μαλατέστα οι αναρχικοί δεν θέλουν να αντικαταστήσουν μια κυβέρνηση με μια άλλη, να επιβάλλουν δηλαδή την θέλησή τους στους άλλους, αφού σε μια τέτοια περίπτωση θα αρκούσε ν' αποκτήσουν την υλική δύναμη να συντρίψουν τους εξουσιαστές και να πάρουν εκείνοι την θέση τους! Ούτε βέβαια οι αναρχικοί έχουν δεχθεί ποτέ ότι η πλειοψηφία δημιουργεί «δίκαιο».

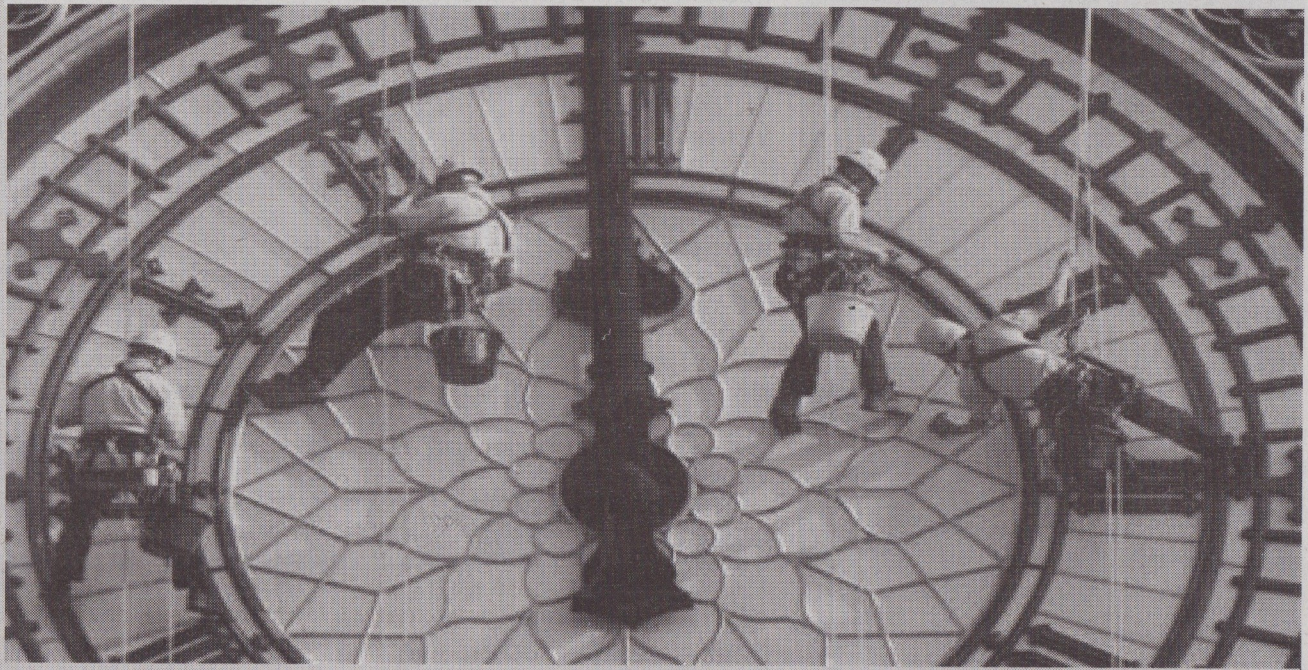
Ας επιστρέψουμε σε ορισμένα «αυτονόητα».

απλά να καθάρει στην κοινωνική κολυμπήθρα τις ολοένα και αυξανόμενες εξουσιαστικές αξιώσεις. Ταυτόχρονα, όμως, αποδεικνύεται ιδιαίτερα ελαστική σε περιόδους φανερής άμβλυνσης των ιδεολογικών διαφορών, που αδυνατούν πλέον να επικαλούνται οι διεκδικητές της διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων.

Τελικά το «δημόσιο» συμφέρον καταλήγει ενίοτε να δικαιολογεί, αλλά και να ταυτίζεται με την συμμετοχή στην

ποτα στον υποτιθέμενο κοινωνικό έλεγχο μέσω της «ψήφου διαμαρτυρίας».

Οι εξουσιαστές από την πλευρά τους προβάλλουν το εκλογικό αποτέλεσμα ως κοινωνικά νομιμοποιημένο, αφού ισχυρίζονται ότι παράγεται από μια «τυφλή» και «ουδέτερη» διαδικασία, και μάλιστα αξιακά αποδεκτή λόγω της καθολικότητας της ψήφου, της ανεμπόδιστης πρόσβασης στην δοσμένη διαδικασία. Έτσι, υποστηρίζουν ότι το κάθε

εκλογική διαδικασία ως τη μόνη -έστω και αμφίβολου α-

αποτέλεσμα δεν μπορεί παρά να είναι η κοινά αποδεκτή

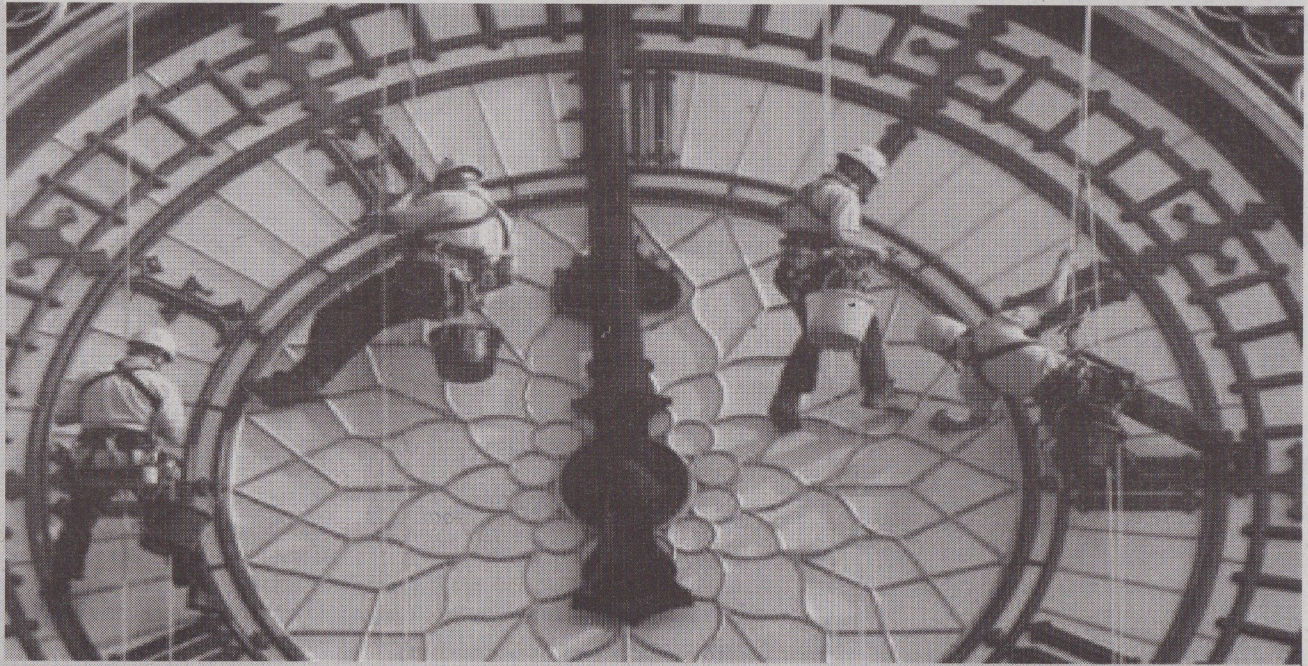
αναζητούν μέσω αυτής προφάσεις «λαϊκής» κατάφασης για να εξουσιάζουν. Το ίδιο κάνουν και τα λεγόμενα εξω-κοινοβουλευτικά κόμματα ή πολιτικοί μηχανισμοί που αντλούν κυρίως από «εξω»-εκλογικές διαδικασίες (συμμετοχή σε κινήματα, συλλογή υπογραφών κ.ά.) τη διεύρυνση της πολιτικής τους επιρροής στο διεκδικητικό «περιβάλλον» του πολιτικού συστήματος. Οι εκλογές, όμως, δεν είναι απλά μια μέθοδος επιλογής των αρχόντων από ένα μέρος των αρχομένων, αλλά μέσω της συμμετοχής σ' αυτές γίνεται αποδεκτή η ουσία της κυριαρχίας, όπως την έθεσε και ο Αριστοτέλης: «οι άνθρωποι χωρίζονται εκ φύσεως σε άρχοντες και αρχομένους».

Οι απόψεις, λοιπόν, των αναρχικών, αλλά και η δραστηριοποίησή τους ενάντια στις εκλογές δεν μπορούν παρά να είναι ξεκάθαρες.

Για τους αναρχικούς το σαμποτάζ κάθε εκλογικής διαδικασίας, η συμβολή στην ολοένα και μεγαλύτερη συνειδητή άρνηση συμμετοχής σε κάθε εκλογικό πανηγύρι των εξουσιαστών παραμένει μια αδιαπραγμάτευτη προϋπόθεση για την καταστροφή του κράτους και κάθε μορφής καταναγκασμού και επιβολής στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Τα κόμματα, μικρά ή μεγάλα, δεν είναι βέβαια εταιρίες περιορισμένης ευθύνης, αλλά διαπραγματεύονται συνολικά και διαρκώς τους όρους επιβολής της κυριαρχίας στην κοινωνία. Ο κατακερματισμός της εξουσίας, η διεύρυνση της πρόσβασης σ' αυτήν, δεν αφορά και δεν θα μπορούσε να αφορά καμία πτυχή της αναρχικής δράσης, είτε έμμεσα, είτε άμεσα. Όπως έλεγε και ο Μαλατέστα οι αναρχικοί δεν θέλουν να αντικαταστήσουν μια κυβέρνηση με μια άλλη, να επιβάλλουν δηλαδή την θέλησή τους στους άλλους, αφού σε μια τέτοια περίπτωση θα αρκούσε ν' αποκτήσουν την υλική δύναμη να συντρίψουν τους εξουσιαστές και να πάρουν εκείνοι την θέση τους! Ούτε βέβαια οι αναρχικοί έχουν δεχθεί ποτέ ότι η πλειοψηφία δημιουργεί «δίκαιο».

ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ, Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Ας επιστρέψουμε σε ορισμένα «αυτονόητα».

Κατ' αρχήν μπορούμε να παρατηρήσουμε, ότι μέσω της συν-άθροισης των εκλογέων, κατασκευάζεται το εκλογικό «σώμα», που με την σειρά του εύκολα και βολικά βαφτίζεται σε «λαό», που *«εξέφρασε την βούλησή του»*. Μ' άλλα λόγια μας μιλούν όχι απλά για τον «λαό των ψηφοφόρων», αλλά ισχυρίζονται ότι «λαός» είναι οι ψηφοφόροι!!!

Έτσι όσοι εκλέγονται, χρίζονται εκπρόσωποι του *«δημόσιου συμφέροντος»*, αφού η λεγόμενη γενική βούληση υποτίθεται ότι θα εκφράζεται πλέον από τους δημοκρατικά εκλεγμένους αντιπροσώπους, που αναμετρήθηκαν και έλαβαν την «εντολή» να καταλάβουν μια θέση στην βουλή, ή έναν υπουργικό θώκο.

Η έννοια, βέβαια, του «δημόσιου» συμφέροντος έρχεται εκλογική διαδικασία ως τη μόνη -έστω και αμφιβόλου αποτελεσματικότητας- ασφαλιστική δικλείδα που διαθέτει η κοινωνία απέναντι στις αυθαιρεσίες των κυβερνώντων. Οι τελευταίοι υποτίθεται ότι αν αθετήσουν τις υποσχέσεις ή τα προγράμματα τους θα λογοδοτήσουν και θα κριθούν δυσμενώς στις επόμενες εκλογές.

Μα όλοι γνωρίζουν ακόμα και οι πιο «πιστοί» ψηφοφόροι κάποιου κόμματος ότι όλοι οι πολιτικοί, αφ' ενός φημίζονται για την συνέπειά τους να ψεύδονται, αφ' ετέρου κάθε κυβέρνηση στηρίζεται στην ύπαρξη της αντιπολίτευσης, που φυσικά είναι θεσμικά κατοχυρωμένη και υπεύθυνη να στηρίζει τη σταθερότητα του πολιτικού συστήματος, του κράτους των θεσμών και των μηχανισμών του. Άρα η εναλλαγή στην εξουσία προφανώς δεν προσφέρει τίποτε άλλο· το αποτέλεσμα δεν μπορεί παρά να είναι η κοινά αποδεκτή λύση, ο κοινά αποδεκτός συμβιβασμός «χαμένων» και «νικητών» που επανανομιμοποιεί αυτή καθ' εαυτή την διαδικασία. Οπότε η διαδικασία αυτή καθ' εαυτή λειτουργεί και ως μηχανισμός απορρόφησης των κοινωνικών εντάσεων και της διογκούμενης δυσαρέσκειας, αφού τελικά οι όποιες ενδοδιαδικαστικές αντιπαραθέσεις, έρχονται να υποκαταστήσουν και να εκτονώνουν τις συγκρούσεις στο κοινωνικό πεδίο. Μ' άλλα λόγια **κάθε εκλογική διαδικασία λειτουργεί αυτοτελώς ως μηχανισμός παραγωγής νομιμοποίησης**, ανεξάρτητα από τα αποτελέσματά της.

Ας αφήσουμε, όμως, αυτό το ταλαίπωρο «δημόσιο» συμφέρον που υποτίθεται ότι εκφράζεται μέσω της ψη-

---

διάολο. Αν η ανταλλαγή αυτή γινόταν πριν από μερικούς μήνες με το έτσι θέλω από την κυβέρνηση, θα μιλούσαμε για νέο «βατοπαίδιο». Αλλά χαλάλι! Ας έχει και ένα σκάνδαλο ο επαναστατικός κτηματομεσιτισμός!

Ξεχαστήκαμε όμως και αφήσαμε τον Χορηγό μας να περιμένει πολύ. Και έχει να μας

«Μα τι είναι αυτά που συμβουλεύετε κύριε δημοτικέ σύμβουλε; Να παρανομήσει ο Χορηγός;»

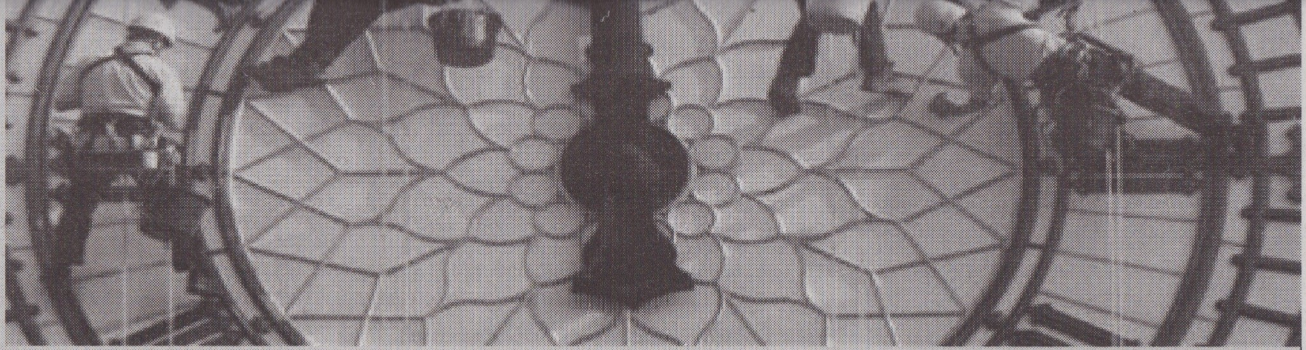
Ορθάνοιχτες οι πύλες της Πόλης στους κάθε λογής Χορηγούς. Η Πόλις Εάλω!

Γιατί σοβάρεψαν ξαφνικά τα πρόσωπα και

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό

Τα κόμματα, μικρά ή μεγάλα, δεν είναι βέβαια εταιρίες περιορισμένης ευθύνης, αλλά διαπραγματεύονται συνολικά και διαρκώς τους όρους επιβολής της κυριαρχίας στην κοινωνία. Ο κατακερματισμός της εξουσίας, η διεύρυνση της πρόσβασης σ' αυτήν, δεν αφορά και δεν θα μπορούσε να αφορά καμία πτυχή της αναρχικής δράσης, είτε έμμεσα, είτε άμεσα. Όπως έλεγε και ο Μαλατέστα οι αναρχικοί δεν θέλουν να αντικαταστήσουν μια κυβέρνηση με μια άλλη, να επιβάλλουν δηλαδή την θέλησή τους στους άλλους, αφού σε μια τέτοια περίπτωση θα αρκούσε ν' αποκτήσουν την υλική δύναμη να συντρίψουν τους εξουσιαστές και να πάρουν εκείνοι την θέση τους! Ούτε βέβαια οι αναρχικοί έχουν δεχθεί ποτέ ότι η πλειοψηφία δημιουργεί «δίκαιο».

Ας επιστρέψουμε σε ορισμένα «αυτονόητα».

Κατ' αρχήν μπορούμε να παρατηρήσουμε, ότι μέσω της συν-άθροισης των εκλογέων, κατασκευάζεται το εκλογικό «σώμα», που με την σειρά του εύκολα και βολικά βαφτίζεται σε «λαό», που «*εξέφρασε την βούλησή του*». Μ' άλλα λόγια μας μιλούν όχι απλά για τον «λαό των ψηφοφόρων», αλλά ισχυρίζονται ότι «λαός» είναι οι ψηφοφόροι!!!

Έτσι όσοι εκλέγονται, χρίζονται εκπρόσωποι του «*δημόσιου συμφέροντος*», αφού η λεγόμενη γενική βούληση υποτίθεται ότι θα εκφράζεται πλέον από τους δημοκρατικά εκλεγμένους αντιπροσώπους, που αναμετρήθηκαν και έλαβαν την «εντολή» να καταλάβουν μια θέση στην βουλή, ή έναν υπουργικό θώκο.

Η έννοια, βέβαια, του «δημόσιου» συμφέροντος έρχεται εκλογική διαδικασία ως τη μόνη -έστω και αμφιβόλου αποτελεσματικότητας- ασφαλιστική δικλείδα που διαθέτει η κοινωνία απέναντι στις αυθαιρεσίες των κυβερνώντων. Οι τελευταίοι υποτίθεται ότι αν αθετήσουν τις υποσχέσεις ή τα προγράμματα τους θα λογοδοτήσουν και θα κριθούν δυσμενώς στις επόμενες εκλογές.

Μα όλοι γνωρίζουν ακόμα και οι πιο «πιστοί» ψηφοφόροι κάποιου κόμματος ότι όλοι οι πολιτικοί, αφ' ενός φημίζονται για την συνέπειά τους να ψεύδονται, αφ' ετέρου κάθε κυβέρνηση στηρίζεται στην ύπαρξη της αντιπολίτευσης, που φυσικά είναι θεσμικά κατοχυρωμένη και υπεύθυνη να στηρίζει τη σταθερότητα του πολιτικού συστήματος, του κράτους των θεσμών και των μηχανισμών του. Άρα η εναλλαγή στην εξουσία προφανώς δεν προσφέρει τίποτε αποτέλεσμα δεν μπορεί παρά να είναι η κοινά αποδεκτή λύση, ο κοινά αποδεκτός συμβιβασμός «χαμένων» και «νικητών» που επανανομιμοποιεί αυτή καθ' εαυτή την διαδικασία. Οπότε η διαδικασία αυτή καθ' εαυτή λειτουργεί και ως μηχανισμός απορρόφησης των κοινωνικών εντάσεων και της διογκούμενης δυσαρέσκειας, αφού τελικά οι όποιες ενδοδιαδικαστικές αντιπαραθέσεις, έρχονται να υποκαταστήσουν και να εκτονώνουν τις συγκρούσεις στο κοινωνικό πεδίο. Μ' άλλα λόγια **κάθε εκλογική διαδικασία λειτουργεί αυτοτελώς ως μηχανισμός παραγωγής νομιμοποίησης**, ανεξάρτητα από τα αποτελέσματά της.

Ας αφήσουμε, όμως, αυτό το ταλαίπωρο «δημόσιο» συμφέρον που υποτίθεται ότι εκφράζεται μέσω της ψή-

διάολο. Αν η ανταλλαγή αυτή γινόταν πριν από μερικούς μήνες με το έτσι θέλω από την κυβέρνηση, θα μιλούσαμε για νέο «βατοπαίδιο». Αλλά χαλάλι! Ας έχει και ένα σκάνδαλο ο επαναστατικός κτηματομεσιτισμός!

Ξεχαστήκαμε όμως και αφήσαμε τον Χορηγό μας να περιμένει πολύ. Και έχει να μας πει κάτι πολύ σημαντικό. Θέλει καμία εκατοστή στρέμματα σε έναν «σκουπιδότοπο» ονόματι Ελαιώνα για να φτιάξει το γήπεδο της ποδοσφαιρικής ομάδας της Πόλης.

«Εσείς τι λέτε κύριε δημοτικέ σύμβουλε και εκπρόσωπε της "Ορθάνοιχτης Πόλης"»;

Ο Πρώτος Ανοιχτός Πολίτης, αυτός ο πρόωρα γερασμένος μπέμπης με τα κοντά παντελονάκια και με το κόκκινο πουκαμισάκι φιλά με σεβασμό την δεξιάν του Χορηγού και για να το παίξει φουριόζος μπροστά στους οπαδούς απαιτεί να ξεκινήσουν οι εργασίες πριν τα καθορισμένα χρονοδιαγράμματα και πριν εκδοθεί καν η άδεια!

«Μα τι είναι αυτά που συμβουλεύετε κύριε δημοτικέ σύμβουλε; Να παρανομήσει ο Χορηγός;»

Ορθάνοιχτες οι πύλες της Πόλης στους κάθε λογής Χορηγούς. Η Πόλις Εάλω!

Γιατί σοβάρεψαν ξαφνικά τα πρόσωπα και άδειασαν από τόσο νωρίς οι λεωφόροι και οι πλατείες;

Γιατί οι κάτοικοι της Πόλης κουράστηκαν από τις τόσες ευφράδειες και υποσχέσεις. Και γιατί από κάποιους που ήρθαν από μακριά άκουσαν ότι λίγα είναι τα ψωμιά της Πόλης, ότι είναι καταδικασμένη να καταστραφεί.

Carthago delenda est!

Λεόν

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ

****

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

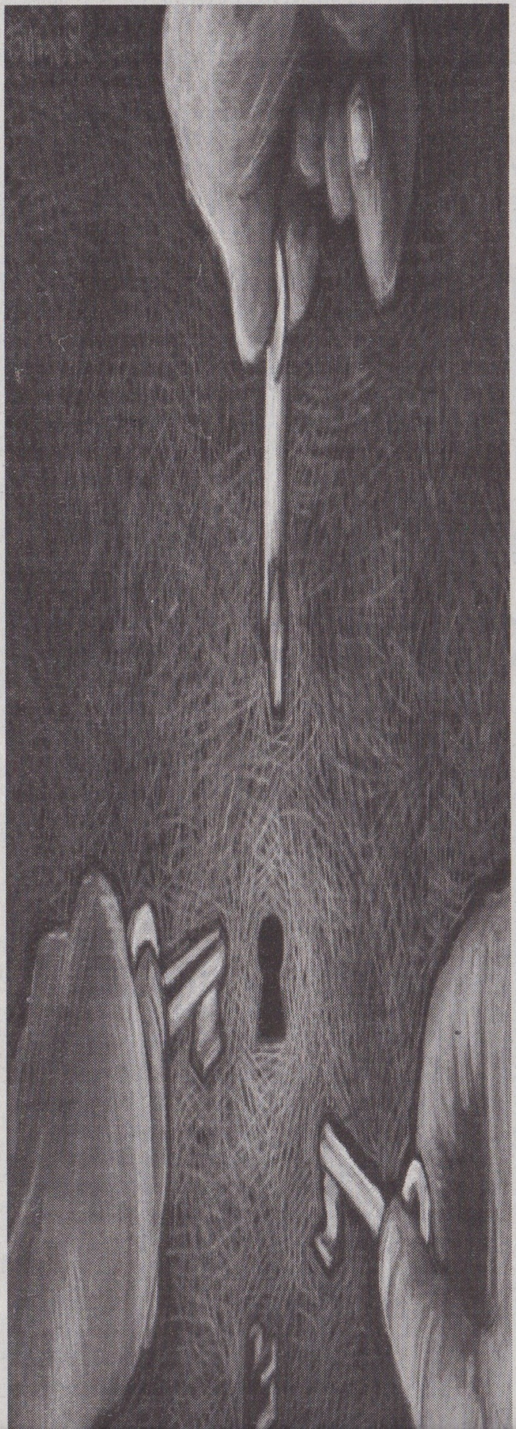
****

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
(Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

****

Σύντροφοι/σσες και Φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται στο όνομα:
Παναγιώτης Λιόλιος,
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ
Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΑ, ΚΑΘΕ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

φου και τους φαιδρούς «υπηρέτες» του, για να σταθούμε στο προσωπικό συμφέρον, που μπορεί να έχει κάποιος για να ψηφίσει ένα κόμμα.

Μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι υπάρχουν ακόμη ανιδιοτελείς πιστοί οπαδοί και ψηφοφόροι οποιουδήποτε κόμματος;

Μπορεί κανείς να αμφισβητήσει ότι όσοι ψηφίζουν κάποιο κόμμα δεν διαφέρουν σε τίποτα από τους καταναλωτές, που επιλέγουν να αγοράσουν το τάδε προϊόν ή υπηρεσία σύμφωνα, όπως τουλάχιστον νομίζουν με το συμφέρον τους; Μήπως εν αγνοία τους εξελίσσεται κάθε φορά η προεκλογική εκστρατεία, που διαχειρίζεται την πώληση του πολιτικού «προϊόντος», που θα πρέπει τελικά να προτιμήσουν έναντι κάποιου άλλου ανταγωνιστικού; Μήπως οι αναρχικοί είναι εκείνοι που μιλούν για πελατειακό κομματικό σύστημα και μάλιστα από καταβολής του ελληνικού κράτους; Ή άραγε οι «κακοί» αναρχικοί είναι εκείνοι που συκοφαντούν το καημένο το κράτος, ότι προεκλογικά υπόσχεται προσλήψεις εκβιάζοντας μερίδα των ψηφοφόρων, που ελπίζουν στην βόλεψη τους με μια θέση στο «δημόσιο»;

Δεν τα λέμε, βέβαια, όλα αυτά επειδή μας ενδιαφέρει έστω και στο ελάχιστο εάν ένα κομματικό σύστημα είναι πελατειακό ή μη, ούτε βέβαια κινούμαστε στην κατεύθυνση της «κάθαρσης» του πολιτικού συστήματος μέσω της «αξιοκρατίας». Γνωρίζουμε όμως ότι οι εξουσιαστές μικροί ή μεγάλοι, δεν έχει σημασία, συνηθίζουν να ψαρεύουν σε θολά νερά. Προφανώς και δεν ενδιαφερόμαστε να απευθυνθούμε σ' όσους θεωρούν ότι η ψήφος είναι η ύψιστη εκδήλωση κομματικής αφοσίωσης, σ' όσους θεωρούν ένα κόμμα «σπίτι» τους είτε επειδή παραδοσιακά το ψηφίζουν αυτοί και οι συγγενείς τους, είτε επειδή έχουν άμεσο συμφέρον από την ενδυνάμωση και την στήριξή του. Αυτοί τουλάχιστον είναι ειλικρινείς και μάλιστα δεν έχουν άλλου είδους αυταπάτες. Έχουν διαλέξει πλευρά.

Εκείνο, όμως, που είναι σημαντικό, όπως έχουμε επισημάνει και στο παρελθόν, είναι το ξεκαθάρισμα ψευδαισθήσεων, που μπορεί να καταλαμβάνουν είτε αφελείς ανθρώπους είτε άπειρους, ότι μπορεί η συμμετοχή στις εκλογές να αποτελεί την οποιαδήποτε διέξοδο ή διαμαρτυρία.

Θα επαναλάβουμε ότι βασικό μέλημα κάθε εξουσιαστή είναι όχι μόνο να μην μειωθεί η εκλογική πελατεία, αλλά όσον το δυνατόν να διευρύνεται. Εδώ ακριβώς συνεισφέρουν τα λεγόμενα μικρά κόμματα ή κόμματα όπως οι οικολόγοι πράσινοι, που έρχονται να αποσυμπιέσουν την κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή προτείνοντας τον εαυτό τους ως το αποκούμπι κάθε αγανακτισμένου ψηφοφόρου.

Είπαμε προηγουμένως ότι ο κοινά αποδεκτός συμβιβασμός «νικητών» και «χαμένων» επανανομιμοποιεί αυτήν καθ' αυτήν την εκλογική διαδικασία. Αυτή ακριβώς η σύμπλευση των «αντιπάλων», η επίδειξη συναίνεσης και η θεσμική κατοχύρωση της ισχύος του καθενός τους είναι που πρέπει να επιδειχθεί ως «παράδειγμα» στους υπηκόους. Όταν εκείνοι αποδέχονται υπάκουα την συγκεκριμένη νουθεσία εμφανίζονται ως ολοκληρωμένοι πολίτες.

καθυστέρηση ενός εκ των δύο και συγκεκριμένα του ΠΑΣΟΚ να σταθεί στο ύψος των συμφωνημένων «περιστάσεων» έσπρωξε στην αναγόρευση του ΣΥΡΙΖΑ σε προνομιακή αντιπολίτευση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ πριμοδοτήθηκε (και από τα ΜΜΕ) και για έναν ακόμη λόγο. Η κοινωνική δυσαρέσκεια και περιφρόνηση για την πολιτική, τα κόμματα, αλλά και για το σύνολο των θεσμών (δικαστές, εκκλησία, ΜΜΕ), από πλατιά κοινωνικά στρώματα και όχι μόνο από τους νέους, καταγραφόταν με ξεκάθαρο τρόπο πολύ πριν από το ξέσπασμα της εξέγερσης του Δεκέμβρη.

Θα ήταν, όμως, παράλειψη αν δεν αναφέραμε ότι όπως προκύπτει και από τις εκλογές του 2007 η λεγόμενη εξωκοινοβουλευτική αριστερά στο σύνολο της εξέφρασε μετά το 2000 με κάθε εκλογική ευκαιρία την επιθυμία να εμπλακεί συστηματικότερα από ότι στο παρελθόν με το εγχείρημα μιας κεντρικής εκλογικής καταγραφής. Έτσι πολύ περισσότερες δυνάμεις απ' αυτό τον χώρο, που προηγουμένως είτε αδιαφορούσαν, είτε έδιναν «κριτική» υποστήριξη στους κομματικούς σχηματισμούς της αριστεράς ή ακόμα και στο ΠΑΣΟΚ, βρέθηκαν να κοιτάζουν το εκλογικό θερμόμετρο με ιδιαίτερη σπουδή.

Σ' αυτό το σημείο θα αναφερθούμε επί τροχάδην στο ζήτημα των «σκανδάλων», αφού σε προηγούμενα φύλλα της **Διαδρομής Ελευθερίας** προσπαθήσαμε να το καταγράψουμε διεξοδικά και με συνέχεια.

Ο έλεγχος της ροής των «σκανδάλων» επιβεβαιώνεται με τον πιο πανηγυρικό τρόπο, όπως και τα αποτελέσματα τους στο πολιτικό παιχνίδι. Καμία απολύτως αστάθεια ούτε προέκυψε για το πολιτικό σύστημα, ούτε θα προκύψει βέβαια στο μέλλον από τις «φοβερές» αποκαλύψεις είτε στην περίπτωση της Ζήμενς, είτε του Βατοπεδίου, είτε των ομολόγων, είτε της υπόθεσης Παυλίδη.

Αντίθετα ο ρόλος των σκανδάλων αποδεικνύεται εξ ολοκλήρου ρυθμιστικός για την μεταβολή ή την σταθεροποίηση των συσχετισμών και των σχέσεων πολιτικών, δικαστικών, ΜΜΕ και των ισχυρών οικονομικών συμφερόντων. Τελευταία, μάλιστα, με περίσσιο θράσος, δημοσιογράφοι και πολιτικοί χαριεντίζονται ομολογώντας περήφανοι ότι παράγονται «πολύ περισσότερα σκάνδαλα» απ' αυτά που μπορεί να καταναλώσει η ελληνική κοινωνία, σαρκάζοντας την κοινωνική αδιαφορία για την δικαστική εξέλιξη τους.

Για τις επερχόμενες ευρωεκλογές και μάλιστα σε περίοδο «οικονομικής κρίσεως» θα πρέπει να σημειώσουμε ότι όσο και αν καμώνονται οι εξουσιαστές ότι θεωρούν ότι και αυτή τη φορά η ψήφος θα είναι χαλαρή και γι' αυτό το λόγο θα έχουμε εκπλήξεις είτε στην καταγραφή της εκλογικής δύναμης των μικρότερων κομμάτων, είτε με την αύξηση της αποχής, τα πράγματα είναι μάλλον διαφορετικά.

Είναι γνωστό ότι το 75% της νομοθεσίας που επιβάλλεται, έρχεται από το Ευρωπαϊκό Διευθυντήριο της κυριαρχίας και φυσικά δεν πρόκειται μόνο για ζητήματα οικονομικής επιβολής. Το γεγονός αυτό ούτε άγνωστο είναι στους περισσότερους ανθρώπους ούτε αμελητέο. Η σοβαρή ενδεχόμενη αύξηση της αποχής αγγίζει ήδη τόσο τους πολιτικούς κάθε απόχρωσης, όσο και τα

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται.

πολιτικού συστήματος μέσω της «αξιοκρατίας». Γνωρίζουμε όμως ότι οι εξουσιαστές μικροί ή μεγάλοι, δεν έχει σημασία, συνηθίζουν να ψαρεύουν σε θολά νερά. Προφανώς και δεν ενδιαφερόμαστε να απευθυνθούμε σ' όσους θεωρούν ότι η ψήφος είναι η ύψιστη εκδήλωση κομματικής αφοσίωσης, σ' όσους θεωρούν ένα κόμμα «σπίτι» τους είτε επειδή παραδοσιακά το ψηφίζουν αυτοί και οι συγγενείς τους, είτε επειδή έχουν άμεσο συμφέρον από την ενδυνάμωση και την στήριξή του. Αυτοί τουλάχιστον είναι ειλικρινείς και μάλιστα δεν έχουν άλλου είδους αυταπάτες. Έχουν διαλέξει πλευρά.

Εκείνο, όμως, που είναι σημαντικό, όπως έχουμε επισημάνει και στο παρελθόν, είναι το ξεκαθάρισμα ψευδαισθήσεων, που μπορεί να καταλαμβάνουν είτε αφελείς ανθρώπους είτε άπειρους, ότι μπορεί η συμμετοχή στις εκλογές να αποτελεί την οποιαδήποτε διέξοδο ή διαμαρτυρία.

Θα επαναλάβουμε ότι βασικό μέλημα κάθε εξουσιαστή είναι όχι μόνο να μην μειωθεί η εκλογική πελατεία, αλλά όσον το δυνατόν να διευρύνεται. Εδώ ακριβώς συνεισφέρουν τα λεγόμενα μικρά κόμματα ή κόμματα όπως οι οικολόγοι πράσινοι, που έρχονται να αποσυμπιέσουν την κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή προτείνοντας τον εαυτό τους ως το αποκούμπι κάθε αγανακτισμένου ψηφοφόρου.

Είπαμε προηγουμένως ότι ο κοινά αποδεκτός συμβιβασμός «νικητών» και «χαμένων» επανανομιμοποιεί αυτήν καθ' αυτήν την εκλογική διαδικασία. Αυτή ακριβώς η σύμπλευση των «αντιπάλων», η επίδειξη συναίνεσης και η θεσμική κατοχύρωση της ισχύος του καθενός τους είναι που πρέπει να επιδειχθεί ως «παράδειγμα» στους υπηκόους. Όταν εκείνοι αποδέχονται υπάκουα την συγκεκριμένη νουθεσία εμφανίζονται ως ολοκληρωμένοι πολίτες.

Τι γίνεται, όμως, όταν οι εξουσιαζόμενοι παρουσιάζουν ανεξέλεγκτες διαθέσεις φυγής από την πολιτική, τα κόμματα και τις εκλογές ή τουλάχιστον δεν δείχνουν ικανοποιητική διαθεσιμότητα να μετρηθούν ως ψηφαλάκια; Τότε οι φανερές ή συγκαλυμμένες απειλές, οι φανεροί ή μη εκβιασμοί αποτελούν την πεπατημένη εξουσιαστική οδό.

Ας δούμε όμως κάποια παραδείγματα από την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε.

Βασικός στόχος του ισχύοντος εκλογικού νόμου είναι η εξασφάλιση της αυτοδυναμίας του πρώτου κόμματος, ενώ ευνοεί τις συμμαχίες που εκλογικά έχουν προοπτικές νίκης και πολιτικά στηρίζονται σε προγραμματικές συγκλίσεις, ικανές να δώσουν βιώσιμες κυβερνήσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι αν εφαρμοζόταν ο συγκεκριμένος εκλογικός νόμος το 1989-'90, οι κυβερνήσεις συνεργασίας δεν θα ήταν απαραίτητες για να διευθετήσουν την αναδιανομή της εξουσιαστικής πίττας που ονομάστηκε «σκάνδαλο Κοσκωτά».

Εδώ θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι οι αντιθέσεις ακόμα και οι πιο οξυμένες ανάμεσα σε διαφορετικά εξουσιαστικά συμφέροντα ολοκληρώνουν τον κύκλο τους με την επίδειξη της ενότητας μέσα από αυτές ακριβώς τις αντιθέσεις φανερές ή μη. Η ιεραρχία δεν παύει να υφίσταται και να αναγνωρίζεται, η πολιτική ισχύς το ίδιο. Οι προσανατολισμοί, λοιπόν, των κυριαρχικών ελίτ δεν έχουν την ίδια βαρύτητα με εκείνους των μικρότερων, αλλά χρήσιμων συνδαιτημόνων τους που επιδιώκουν να αυξήσουν την επιρροή τους.

Λόγου χάρη η σταθερή επιλογή των σημαντικότερων εκφραστών της πολιτικής ελίτ στον ελλαδικό χώρο στις αυτοδύναμες

Ελευθερίας προσπαθήσαμε να το καταγράψουμε διεξοδικά και με συνέχεια.

Ο έλεγχος της ροής των «σκανδάλων» επιβεβαιώνεται με τον πιο πανηγυρικό τρόπο, όπως και τα αποτελέσματά τους στο πολιτικό παιχνίδι. Καμία απολύτως αστάθεια ούτε προέκυψε για το πολιτικό σύστημα, ούτε θα προκύψει βέβαια στο μέλλον από τις «φοβερές» αποκαλύψεις είτε στην περίπτωση της Ζήμενς, είτε του Βατοπεδίου, είτε των ομολόγων, είτε της υπόθεσης Παυλίδη. Αντίθετα ο ρόλος των σκανδάλων αποδεικνύεται εξ ολοκλήρου ρυθμιστικός για την μεταβολή ή την σταθεροποίηση των συσχετισμών και των σχέσεων πολιτικών, δικαστικών, ΜΜΕ και των ισχυρών οικονομικών συμφερόντων. Τελευταία, μάλιστα, με περίσσιο θράσος, δημοσιογράφοι και πολιτικοί χαριεντίζονται ομολογώντας περήφανοι ότι παράγονται «πολύ περισσότερα σκάνδαλα» απ' αυτά που μπορεί να καταναλώσει η ελληνική κοινωνία, σαρκάζοντας την κοινωνική αδιαφορία για την δικαστική εξέλιξη τους.

Για τις επερχόμενες ευρωεκλογές και μάλιστα σε περίοδο «οικονομικής κρίσεως» θα πρέπει να σημειώσουμε ότι όσο και αν καμώνονται οι εξουσιαστές ότι θεωρούν ότι και αυτή την φορά η ψήφος θα είναι χαλαρή και γι' αυτό το λόγο θα έχουμε εκπλήξεις είτε στην καταγραφή της εκλογικής δύναμης των μικρότερων κομμάτων, είτε με την αύξηση της αποχής, τα πράγματα είναι μάλλον διαφορετικά.

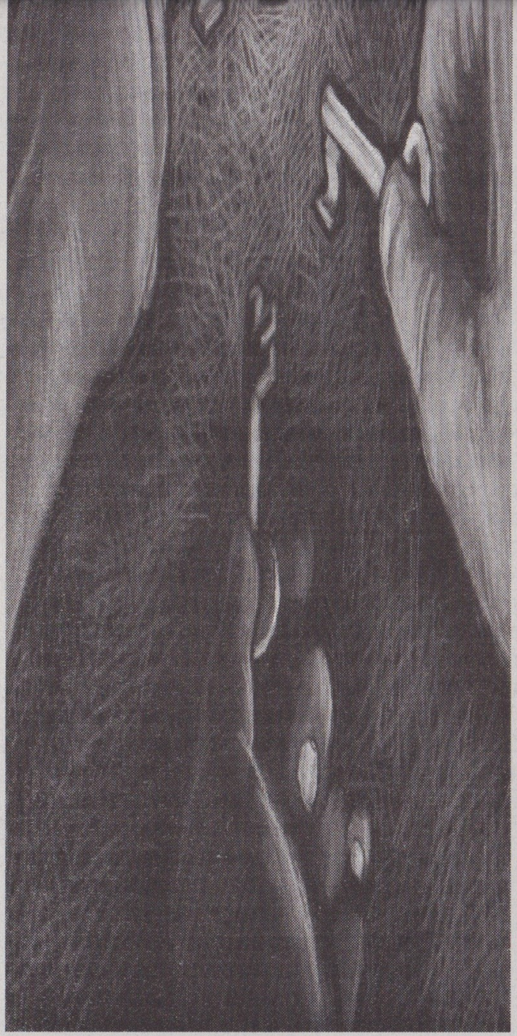
Είναι γνωστό ότι το 75% της νομοθεσίας που επιβάλλεται, έρχεται από το Ευρωπαϊκό Διευθυντήριο της κυριαρχίας και φυσικά δεν πρόκειται μόνο για ζητήματα οικονομικής επιβολής. Το γεγονός αυτό ούτε άγνωστο είναι στους περισσότερους ανθρώπους ούτε αμελητέο. Η σοβαρά ενδεχόμενη αύξηση της αποχής ανησυχεί ήδη τόσο τους πολιτικούς κάθε απόχρωσης, όσο και τα φερέφωνα των ΜΜΕ, γιατί πολύ απλά θα είναι μια ακόμη σοβαρή ένδειξη κοινωνικής δυσαρέσκειας και όχι βέβαια αδιαφορίας.

Η συνολικότερη κοινωνική δυσαρέσκεια παραμένει σταθερή, τόσο απέναντι στην κυβέρνηση, όσο και στην αντιπολίτευση, ενώ πλέον η επανεμφάνιση των οικολόγων φαντάζει για την ώρα η μοναδική βαλβίδα συγκράτησης εκείνης της εκλογικής πελατείας που δεν φαίνεται διατεθειμένη να ψωνίσει από τα μεγάλα ή τα παραδοσιακά μικρότερα εκλογικά μαγαζιά.

Μπροστά σ' αυτόν τον ορίζοντα η δήθεν όξυνση της αντιπαράθεσης μεταξύ των κομμάτων έρχεται να τονώσει το σβησμένο κοινωνικό ενδιαφέρον για τις επερχόμενες ευρωεκλογές. Αλλά και να ζεστάνει σιγά σιγά το κλίμα για τις βουλευτικές, όποτε έρθουν.

Γνωρίζουν οι κρατιστές, αλλά και όλοι όσοι προσδοκούν να αυξήσουν ή να μετρήσουν απλά τα ψηφαλάκια τους, ότι οι επικείμενες ευρωεκλογές που θ' αποτελέσουν την πρώτη εκλογική διαδικασία μετά την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη έχουν μια ιδιαίτερη βαρύτητα. Θα κάνουν ό,τι μπορούν για να δελεάσουν όσο περισσότερους ανθρώπους να συμμετάσχουν στην κατ' εξοχήν διαδικασία κατοχύρωσης της ανελευθερίας, της καταπίεσης και της επιβολής επάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Θα κάνουν τα πάντα για να πείσουν ότι η συμμετοχή σ' αυτές τις εκλογές είναι μονόδρομος, ειδικά στους δύσκολους καιρούς μιας παγκόσμιας «οικονομικής» κρίσης. Θα καλέσουν τους υπηκόους τους να επιβραβεύσουν εκείνους ακριβώς που ευθύνονται για τα δεινά που εννοείται θα καταπολεμήσουν. Θα φωνάζουν πως δεν γίνεται αλλιώς, πως πρέπει όλοι να κάνουν υπομονή ή τέλος πάντων να συναισθανθούν τις δύσκολες ώρες και να δεί-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.
Όσοι/ες θέλουν να μοιράσουν –χωρίς αντίτιμο– προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ στην πόλη τους ή την περιοχή που δραστηριοποιούνται και ζουν ή έχουν κάποια ιδέα που συμβάλλει στη μορφή και την ύλη της, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο 69 73 79 92 07 ή μέσω του email:
diadromi@revolution.gr

χι μόνο να μην μειωθεί η εκλογική πελατεία, αλλά όσον το δυνατόν να διευρύνεται. Εδώ ακριβώς συνεισφέρουν τα λεγόμενα μικρά κόμματα ή κόμματα όπως οι οικολόγοι πράσινοι, που έρχονται να αποσυμπιέσουν την κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή προτείνοντας τον εαυτό τους ως το αποκούμπι κάθε αγανακτισμένου ψηφοφόρου.

Είπαμε προηγουμένως ότι ο κοινά αποδεκτός συμβιβασμός «νικητών» και «χαμένων» επανανομιμοποιεί αυτήν καθ' αυτήν την εκλογική διαδικασία. Αυτή ακριβώς η σύμπλευση των «αντιπάλων», η επίδειξη συναίνεσης και η θεσμική κατοχύρωση της ισχύος του καθενός τους είναι που πρέπει να επιδειχθεί ως «παράδειγμα» στους υπηκόους. Όταν εκείνοι αποδέχονται υπάκουα την συγκεκριμένη νουθεσία εμφανίζονται ως ολοκληρωμένοι πολίτες.

Τι γίνεται, όμως, όταν οι εξουσιαζόμενοι παρουσιάζουν ανεξέλεγκτες διαθέσεις φυγής από την πολιτική, τα κόμματα και τις εκλογές ή τουλάχιστον δεν δείχνουν ικανοποιητική διαθεσιμότητα να μετρηθούν ως ψηφαλάκια; Τότε οι φανερές ή συγκαλυμμένες απειλές, οι φανεροί ή μη εκβιασμοί αποτελούν την πεπατημένη εξουσιαστική οδό.

Ας δούμε όμως κάποια παραδείγματα από την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε.

Βασικός στόχος του ισχύοντος εκλογικού νόμου είναι η εξασφάλιση της αυτοδυναμίας του πρώτου κόμματος, ενώ ευνοεί τις συμμαχίες που εκλογικά έχουν προοπτικές νίκης και πολιτικά στηρίζονται σε προγραμματικές συγκλίσεις, ικανές να δώσουν βιώσιμες κυβερνήσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι αν εφαρμοζόταν ο συγκεκριμένος εκλογικός νόμος το 1989-'90, οι κυβερνήσεις συνεργασίας δεν θα ήταν απαραίτητες για να διευθετήσουν την αναδιανομή της εξουσιαστικής πίττας που ονομάστηκε «σκάνδαλο Κοσκωτά».

Εδώ θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι οι αντιθέσεις ακόμα και οι πιο οξυμένες ανάμεσα σε διαφορετικά εξουσιαστικά συμφέροντα ολοκληρώνουν τον κύκλο τους με την επίδειξη της ενότητας μέσα από αυτές ακριβώς τις αντιθέσεις φανερές ή μη. Η ιεραρχία δεν παύει να υφίσταται και να αναγνωρίζεται, η πολιτική ισχύς το ίδιο. Οι προσανατολισμοί, λοιπόν, των κυριαρχικών ελίτ δεν έχουν την ίδια βαρύτητα με εκείνους των μικρότερων, αλλά χρήσιμων συνδαιτημόνων τους που επιδιώκουν να αυξήσουν την επιρροή τους.

Λόγου χάρη η σταθερή επιλογή των σημαντικότερων εκφραστών της πολιτικής ελίτ στον ελλαδικό χώρο στις αυτοδύναμες κυβερνήσεις είναι αναμφισβήτητη. Η διαδικασία «εκσυγχρονισμού, ανανέωσης ή αναγέννησης» των πολιτικών κομμάτων, την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε, έλαβε σαφώς υπ' όψη της εξαρχής αυτό το δεδομένο τόσο σε σχέση με την διαδοχή ηγεσίας στα ίδια τα κόμματα, όσο και με τις προσμετρούμενες απώλειες πελατών-ψηφοφόρων.

Οι λόγοι της πρόκρισης αυτοδύναμων κυβερνήσεων εκ μέρους των κυρίαρχων στον ελλαδικό χώρο δεν θα μας απασχολήσουν εν προκειμένω. Εκείνο, όμως, που μπορούμε να καταγράψουμε είναι ότι ακριβώς βάσει αυτής της επιλογής, αλλά και της δεδομένης εναλλαγής των δύο μεγάλων κομμάτων στην εξουσία, η

τους.

Για τις επερχόμενες ευρωεκλογές και μάλιστα σε περίοδο «οικονομικής κρίσεως» θα πρέπει να σημειώσουμε ότι όσο και αν καμώνονται οι εξουσιαστές ότι θεωρούν ότι και αυτή τη φορά η ψήφος θα είναι χαλαρή και γι' αυτό το λόγο θα έχουμε εκπλήξεις είτε στην καταγραφή της εκλογικής δύναμης των μικρότερων κομμάτων, είτε με την αύξηση της αποχής, τα πράγματα είναι μάλλον διαφορετικά.

Είναι γνωστό ότι το 75% της νομοθεσίας που επιβάλλεται, έρχεται από το Ευρωπαϊκό Διευθυντήριο της κυριαρχίας και φυσικά δεν πρόκειται μόνο για ζητήματα οικονομικής επιβολής. Το γεγονός αυτό ούτε άγνωστο είναι στους περισσότερους ανθρώπους ούτε αμελητέο. Η σοβαρά ενδεχόμενη αύξηση της αποχής ανησυχεί ήδη τόσο τους πολιτικούς κάθε απόχρωσης, όσο και τα φερέφωνα των ΜΜΕ, γιατί πολύ απλά θα είναι μια ακόμη σοβαρή ένδειξη κοινωνικής δυσαρέσκειας και όχι βέβαια αδιαφορίας.

Η συνολικότερη κοινωνική δυσαρέσκεια παραμένει σταθερή, τόσο απέναντι στην κυβέρνηση, όσο και στην αντιπολίτευση, ενώ πλέον η επανεμφάνιση των οικολόγων φαντάζει για την ώρα η μοναδική βαλβίδα συγκράτησης εκείνης της εκλογικής πελατείας που δεν φαίνεται διατεθειμένη να ψωνίσει από τα μεγάλα ή τα παραδοσιακά μικρότερα εκλογικά μαγαζιά.

Μπροστά σ' αυτόν τον ορίζοντα η δήθεν όξυνση της αντιπαράθεσης μεταξύ των κομμάτων έρχεται να τονώσει το σβησμένο κοινωνικό ενδιαφέρον για τις επερχόμενες ευρωεκλογές. Αλλά και να ζεστάνει σιγά σιγά το κλίμα για τις βουλευτικές, όποτε έρθουν.

Γνωρίζουν οι κρατιστές, αλλά και όλοι όσοι προσδοκούν να αυξήσουν ή να μετρήσουν απλά τα ψηφαλάκια τους, ότι οι επικείμενες ευρωεκλογές που θ' αποτελέσουν την πρώτη εκλογική διαδικασία μετά την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη έχουν μια ιδιαίτερη βαρύτητα. Θα κάνουν ό,τι μπορούν για να δελεάσουν όσο περισσότερους ανθρώπους να συμμετάσχουν στην κατ' εξοχήν διαδικασία κατοχύρωσης της ανελευθερίας, της καταπίεσης και της επιβολής επάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Θα κάνουν τα πάντα για να πείσουν ότι η συμμετοχή σ' αυτές τις εκλογές είναι μονόδρομος, ειδικά στους δύσκολους καιρούς μιας παγκόσμιας «οικονομικής» κρίσης. Θα καλέσουν τους υπηκόους τους να επιβραβεύσουν εκείνους ακριβώς που ευθύνονται για τα δεινά που εννοείται θα καταπολεμήσουν. Θα φωνάξουν πως δεν γίνεται αλλιώς, πως πρέπει όλοι να κάνουν υπομονή ή τέλος πάντων να συναισθανθούν τις δύσκολες ώρες και να δείξουν ωριμότητα και υπευθυνότητα.

Ας απευθυνθούν καλύτερα σε τοίχους. Ας τους δώσουμε ένα μήνυμα που δύσκολα θα ξεχάσουν. Ας τους δώσουμε να καταλάβουν ότι τα ψέματα τελείωσαν και μαζί τους κάθε επίφαση εξουσιοδότησης να συνεχίζουν να εξουσιάζουν και να ελέγχουν τις ζωές μας. Ότι υπάρχουν άλλοι τρόποι να εκφραστεί η διαμαρτυρία και η κοινωνική οργή.

Ας μην αφήσουμε τις ζωές μας στα χέρια τους. **Καμία συμμετοχή στις εκλογές τώρα και για πάντα.**

Συσπείρωση Αναρχικών

Περί αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών ο λόγος...

Όλο και πιο συχνά συναντάμε σε κείμενα του λεγόμενου «χώρου» τη φράση ότι «οι αποφάσεις λαμβάνονται με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες». Η φράση διατυπώνεται με τέτοιο τρόπο, ώστε υποδηλώνει την αντιιεραρχία, την «από τη βάση» διαδικασία, την οριζόντια δομή των συμμετεχόντων. Η αμεσοδημοκρατία εδώ και δεκαετίες έχει «οπαδούς» από τον μαρξιστικό-αριστερίστικο και αυτόνομο χώρο, αλλά τελευταία συναντάται όλο και πιο συχνά και σε κείμενα διαφόρων πρωτοβουλιών και κινήσεων πολιτών, όπου δραστηριοποιούνται και αναρχικοί.

Ιστορική αναφορά της άμεσης δημοκρατίας αποτελεί το παράδειγμα της αρχαίας Αθήνας του 5ου αιώνα (Παλαιά Χρονολογία), ενώ η σύγχρονη πολιτική εκδοχή της αναπτύχθηκε από την δεκαετία του '60 από τον Κορνήλιο Καστοριάδη, ως θεωρητικό της αυτονομίας. Ο Καστοριάδης εδράζει όλο το φιλοσοφικό στοχασμό του στην πολιτική δομή και λειτουργία της αρχαίας Αθήνας ως προς την ισονομία και τον τρόπο λήψης αποφάσεων, υπερτονίζοντας μερικά της στοιχεία, αλλά υποβαθμίζοντας σημαντικά άλλα.

Εκτός του ότι κανένας κλασσικός αναρχικός δεν στηρίζει την αναρχική του θεώρηση στην δημοκρατία της αρχαίας Αθήνας, επί πλέον έχει ασκηθεί σαφής κριτική από τους αναρχικούς τόσο στην άμεση δημοκρατία της αρχαίας Αθήνας όσο και στη σκέψη του Καστοριάδη. Γι' αυτό σκοπός του συγκεκριμένου κειμένου είναι η καταγραφή ορισμένων χαρακτηριστικών περιπτώσεων χρήσης της δημοκρατίας στην αρχαία Αθήνα και συγκεκριμένα ο τρόπος με τον οποίον λαμβάνονταν οι αποφάσεις, οι οποίες **ούτε δημοκρατικές ήταν, ούτε άμεσες**. Καταρχήν αναφερόμαστε σε ένα πολίτευμα και όχι σε ένα αεξουσιαστικό σύστημα οργάνωσης. Σ' ένα μοντέλο διακυβέρνησης, που απλά εμφανίζεται για πρώτη φορά σε αυτή τη μορφή και έκταση στην πολιτειακή ιστορία, που, όμως, την εξουσία την έχει ο «λαός». Ποιος «λαός» όμως;

Στον ελλαδικό χώρο υπήρχαν πάντοτε δούλοι, που φυσικά δεν αναγνωρίζονταν

γία μιας ελεύθερης κοινωνίας. Όταν ο άνθρωπος για χιλιάδες χρόνια ζούσε ελεύθερος μέσα σε κοινωνίες που αποφάσιζαν πραγματικά όλοι μαζί και συναινετικά είναι οξύμωρο να γοητευόμαστε από κάτι που απέχει σημαντικά από αυτές τις κοινότητες που υποτιμητικά χαρακτηρίζονται πρωτόγονες.

Επί πλέον, η διαδικασία λήψης μιας απόφασης δεν καθορίζει σε καποια δεν φτάσει νωρίς δεν θα εισπράξει το τριώβολο...

Ένα άλλο χαρακτηριστικό των αθηναϊκών συνελεύσεων ήταν η δημιουργία φαινομένων, που σήμερα θα αποκαλούσαμε ψυχολογία του όχλου. Ο Θουκυδίδης προσδιορίζει επίμονα αυτό το γεγονός, δείχνοντας ότι συχνά η έξαψη της πλειοψηφίας παρασύρει και τους υπόλοιπους.

Έτσι, για την καταστρεπτική,

ρο από όλους τους άλλους ανθρώπους, και να μην αποφεύγετε τις δοκιμασίες, αν δεν εγκαταλείπετε την επιδίωξη των τιμών». Σύμφωνα με την J. D. Romilly: *δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι αυτό το συναίσθημα ομολογείται με τόση σαφήνεια, γιατί, θεωρητικά, δεν πίστευαν ότι η κυριαρχία και η ελευθερία βρίσκονται μεταξύ τους σε αντίφαση:* **ήθελαν την ελευθερία της δικής τους πόλης και όχι την ελευθερία των λαών. Το να εξουσιάζουν, επομένως, τους άλλους ήταν απλώς η πιο ολοκληρωμένη μορφή της εθνικής ελευθερίας τους[1].** Αυτή η έπαρση για την κυρίαρχη ηγεμονία της Αθήνας οδηγούσε στο να πραγματοποιεί, μέσω αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών, επιθέσεις και καταλήψεις σε όποιον δεν υποτάσσονταν και δεν συνθηκολογούσε. Κάπως έτσι έγινε η βίαιη εκδίωξη των αγροτών από το Ληλάντιο Πέδιο, ώστε τις εύφορες καλλιεργήσιμες εκτάσεις να τις καρπωθεί η Αθήνα το 506 (π.χ.), στα πρώτα χρόνια «εκδημοκρατισμού» του Κλεισθένη. Ενώ οι εξεγέρσεις των επόμενων χρόνων από τους Χαλκιδείς καταστάλθηκαν βίαια. Αλλά εάν αυτά έγιναν στα πρώιμα χρόνια της δημοκρατίας, τότε τι να πούμε για την σφαγή της Μήλου, όπου στρατεύματα της Αθήνας το 416 (π.χ.), **σκοτώνουν όλους τους άνδρες του νησιού, ενώ τις γυναίκες και τα παιδιά τα πουλάνε ως δούλους. Η Αθήνα των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών είναι μια ηγεμονική δύναμη διαθέτοντας και αναπτύσσοντας μια ισχυρή στρατιωτική μηχανή.**

Ενδεικτικά, κάπως έτσι και με αυτά τα χαρακτηριστικά λαμβάνονταν οι αποφάσεις ενώ επιπλέον η οικογενειοκρατία των Αλκμεωνίδων αποτελούσε την αρχαία εκδοχή καραμανλικών και παπανδρεϊκών, αφού από εκείνη προέρχονταν τόσο ο Κλεισθένης όσο και ο Περικλής.

Πιστεύουμε πως είναι εύκολα, ιστορικά τουλάχιστον, αντιληπτό ότι η άμεση δημοκρατία και η αναρχία, είναι δυο παντελώς διαφορετικές και ξένες μεταξύ τους

κρατία εδώ και δεκαετίες έχει «οπαδούς» από τον μαρξιστικό-αριστερίστικο και αυτόνομο χώρο, αλλά τελευταία συναντάται όλο και πιο συχνά και σε κείμενα διαφόρων πρωτοβουλιών και κινήσεων πολιτών, όπου δραστηριοποιούνται και αναρχικοί.

Ιστορική αναφορά της άμεσης δημοκρατίας αποτελεί το παράδειγμα της αρχαίας Αθήνας του 5ου αιώνα (Παλαιά Χρονολογία), ενώ η σύγχρονη πολιτική εκδοχή της αναπτύχθηκε από την δεκαετία του '60 από τον Κορνήλιο Καστοριάδη, ως θεωρητικό της αυτονομίας. Ο Καστοριάδης εδράζει όλο το φιλοσοφικό στοχασμό του στην πολιτική δομή και λειτουργία της αρχαίας Αθήνας ως προς την ισονομία και τον τρόπο λήψης αποφάσεων, υπερτονίζοντας μερικά της στοιχεία, αλλά υποβαθμίζοντας σημαντικά άλλα.

Εκτός του ότι κανένας κλασσικός αναρχικός δεν στηρίζει την αναρχική του θεώρηση στην δημοκρατία της αρχαίας Αθήνας, επί πλέον έχει ασκηθεί σαφής κριτική από τους αναρχικούς τόσο στην άμεση δημοκρατία της αρχαίας Αθήνας όσο και στη σκέψη του Καστοριάδη. Γι' αυτό σκοπός του συγκεκριμένου κειμένου είναι η καταγραφή ορισμένων χαρακτηριστικών περιπτώσεων χρήσης της δημοκρατίας στην αρχαία Αθήνα και συγκεκριμένα ο τρόπος με τον οποίον λαμβάνονταν οι αποφάσεις, οι οποίες **ούτε δημοκρατικές ήταν, ούτε άμεσες**. Καταρχήν αναφερόμαστε σε ένα πολίτευμα και όχι σε ένα αξουσιαστικό σύστημα οργάνωσης. Σ' ένα μοντέλο διακυβέρνησης, που απλά εμφανίζεται για πρώτη φορά σε αυτή τη μορφή και έκταση στην πολιτειακή ιστορία, που, όμως, την εξουσία την έχει ο «λαός». Ποιος «λαός» όμως;

Στον ελλαδικό χώρο υπήρχαν πάντοτε δούλοι, που φυσικά δεν αναγνωρίζονταν ως πολίτες. Οι δούλοι στην Αθήνα του 5ου αιώνα ήταν τρεις φορές περισσότεροι από τους «ελεύθερους» και ο αποκλεισμός τους από τις αποφάσεις ήταν απόλυτος. Αλλά και από τους «ελεύθερους» οι γυναίκες δεν λαμβάνονταν υπόψη, όπως και οι μέτοικοι δηλαδή οι μετανάστες της πόλης. Φανταστείτε σήμερα μια πόλη να ισχυρίζεται ότι λειτουργεί αμεσοδημοκρατικά και να αποκλείονται οι γυναίκες και οι μετανάστες από τη διαδικασία λήψης των αποφάσεων. Φυσικά η απάντηση, που δίνεται από τους υπερασπιστές της αθηναϊκής δημοκρατίας είναι ότι πρέ-

Περί αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών ο λόγος...

Επί πλέον, η διαδικασία λήψης μιας απόφασης δεν καθορίζει σε κα-

μία περίπτωση την ποιότητα της, δηλαδή μπορεί μια απόφαση να είναι απόλυτα ρατσιστική ή φασιστική

ψηφίας παρασύρει και τους υπολοίπους. Έτσι, για την καταστρεπτική,

για την Αθήνα, εκστρατεία στη Σικελία, γράφει: *«Και τους έπιασε όλους η ίδια σφοδρή επιθυμία να*

χία και η ελευθερία βρίσκονται μεταξύ τους σε αντίφαση: **ήθελαν την ελευθερία της δικής τους πόλης και όχι την ελευθερία των λαών. Το να εξουσιάζουν, επομένως, τους άλλους ήταν απλώς η πιο ολοκληρωμένη μορφή της εθνικής ελευθερίας τους**[1]. Αυτή η έπαρση για την κυρίαρχη ηγεμονία της Αθήνας οδηγούσε στο να πραγματοποιεί, μέσω αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών, επιθέσεις και καταλήψεις σε όποιον δεν υποτάσσονταν και δεν συνθηκολογούσε. Κάπως έτσι έγινε η βίαιη εκδίωξη των αγροτών από το Ληλάντιο Πέδιο, ώστε τις εύφορες καλλιεργήσιμες εκτάσεις να τις καρπωθεί η Αθήνα το 506 (π.χ.), στα πρώτα χρόνια «εκδημοκρατισμού» του Κλεισθένη. Ενώ οι εξεγέρσεις των επόμενων χρόνων από τους Χαλκιδείς καταστάλθηκαν βίαια. Αλλά εάν αυτά έγιναν στα πρώιμα χρόνια της δημοκρατίας, τότε τι να πούμε για την σφαγή της Μήλου, όπου στρατεύματα της Αθήνας το 416 (π.χ.), **σκοτώνουν όλους τους άνδρες του νησιού, ενώ τις γυναίκες και τα παιδιά τα πουλάνε ως δούλους. Η Αθήνα των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών είναι μια ηγεμονική δύναμη διαθέτοντας και αναπτύσσοντας μια ισχυρή στρατιωτική μηχανή.**

Ενδεικτικά, κάπως έτσι και με αυτά τα χαρακτηριστικά λαμβάνονταν οι αποφάσεις ενώ επιπλέον η οικογενειοκρατία των Αλκμεωνιδών αποτελούσε την αρχαία εκδοχή καραμανλικών και παπανδρεϊκών, αφού από εκείνη προέρχονταν τόσο ο Κλεισθένης όσο και ο Περικλής.

Πιστεύουμε πως είναι εύκολα, ιστορικά τουλάχιστον, αντιληπτό ότι η άμεση δημοκρατία και η αναρχία, είναι δυο παντελώς διαφορετικές και ξένες μεταξύ τους έννοιες. Η πρώτη θέλει να διαχειριστεί την εξουσία, με αυτο-κυβέρνηση/αυτο-εξουσία-, η δεύτερη την αρνείται και την απαξιώνει. Και παρ' ότι αυτά είναι γνωστά και κατατεθειμένα είναι απορίας άξιο πως κάποιοι αναρωτιούνται βαθυστόχαστα σε ελευθεριακά έντυπα: *Άμεση δημοκρατία ή αναρχία;* Τονίζοντας *ότι δεν υπάρχει κάποια ένδειξη ή τεκμήριο, ότι υπήρξαν «πολλές εξισωτικές κοινωνίες, και μάλιστα πιο εξισωτικές από την Αθήνα πριν από το 500 π.χ.»* και παράλληλα να επικαλούνται την απουσία βιβλιογραφικών αναφορών και λοιπών ελλιπών στοιχείων για τα χαρακτηριστικά των εξισωτικών κοινωνιών.

περιπτώσεων χρήσης της δημοκρατίας στην αρχαία Αθήνα και συγκεκριμένα ο τρόπος με τον οποίον λαμβάνονταν οι αποφάσεις, οι οποίες **ούτε δημοκρατικές ήταν, ούτε άμεσες**. Καταρχήν αναφερόμαστε σε ένα πολίτευμα και όχι σε ένα αεξουσιαστικό σύστημα οργάνωσης. Σ' ένα μοντέλο διακυβέρνησης, που απλά εμφανίζεται για πρώτη φορά σε αυτή τη μορφή και έκταση στην πολιτειακή ιστορία, που, όμως, την εξουσία την έχει ο «λαός». Ποιος «λαός» όμως;

Στον ελλαδικό χώρο υπήρχαν πάντοτε δούλοι, που φυσικά δεν αναγνωρίζονταν ως πολίτες. Οι δούλοι στην Αθήνα του 5ου αιώνα ήταν τρεις φορές περισσότεροι από τους «ελεύθερους» και ο αποκλεισμός τους από τις αποφάσεις ήταν απόλυτος. Αλλά και από τους «ελεύθερους» οι γυναίκες δεν λαμβάνονταν υπόψη, όπως και οι μέτοικοι δηλαδή οι μετανάστες της πόλης. Φανταστείτε σήμερα μια πόλη να ισχυρίζεται ότι λειτουργεί αμεσοδημοκρατικά και να αποκλείονται οι γυναίκες και οι μετανάστες από τη διαδικασία λήψης των αποφάσεων. Φυσικά η απάντηση, που δίνεται από τους υπερασπιστές της αθηναϊκής δημοκρατίας είναι ότι πρέπει η κριτική να λαμβάνει υπόψη της, τον χρόνο και τις συνθήκες που επικρατούσαν.

Αλλά, πόσο να εξωραΐσεις μια κατάσταση που ο αποκλεισμός είναι διάχυτος και επιπλέον διακωμωδείται -τη στιγμή που λαμβάνει χώρα- και μέσα από τις κωμωδίες του Αριστοφάνη; Δηλαδή, δεδομένων των συγκεκριμένων δυσάρεστων αποκλεισμών, το νέο σύστημα θεωρείται από εκείνους πρωτοποριακό. Η σύγκριση του συγκεκριμένου πολιτεύματος με προγενέστερα που επικρατούσαν στον συγκεκριμένο χώρο, όπως ολιγαρχία, τυραννία και αριστοκρατία το καθιστούν γι' αυτούς καλύτερο. Είναι σαν τη σύγκριση χούντας και δημοκρατίας...μια σύγκριση βελτιστοποίησης στους όρους σκλαβιάς και καταπίεσης.

Είναι ξεκάθαρο και σαφές ότι ποτέ σαν αναρχικοί δεν μας ενδιέφερε η καλυτέρευση του συστήματος αλλά η δημιουρ-

μία περίπτωση την ποιότητα της, δηλαδή μπορεί μια απόφαση να είναι απόλυτα ρατσιστική ή φασιστική και να έχει παρθεί με αμεσοδημοκρατικό τρόπο. Όταν σε λαϊκές συνελεύσεις στις πλατείες των χωριών με την συμμετοχή όλων των κατοίκων λαμβάνεται απόφαση εκδίωξης αλβανών εργατών, η διαδικασία που έχει ακολουθηθεί είναι απόλυτα αμεσοδημοκρατική, αλλά η απόφαση είναι παράλληλα απόλυτα ρατσιστική. Συνεπώς η διαδικασία δεν εγγυάται το αποτέλεσμα.

Μια συνήθης συνέλευση στην αρχαία Αθήνα συγκέντρωνε γενικά από 2-3.000 πολίτες και συνέρχονταν 10-40 φορές το χρόνο. Για να καταπολεμήσουν τη μείωση του ενδιαφέροντος και να επιτρέψουν στους εργάτες και αγρότες να παίρνουν μέρος στις συνελεύσεις θέσπισαν τον **εκκλησιαστικό μισθό**. Όπου από ένας οβολός στην αρχή έφτασε την μιάμιση δραχμή την εποχή του Αριστοτέλη. Στις *Εκκλησιάζουσες* του Αριστοφάνη βλέπουμε τις γυναίκες να είναι βιαστικές, γιατί ό-

για την Αθήνα, εκστρατεία στη Σικελία, γράφει: «*Και τους έπιασε όλους η ίδια σφοδρή επιθυμία να συμμετάσχουν στη ναυτική εκστρατεία, τους μεγαλύτερους(...) και τους νέους (...) αλλά και το μεγάλο πλήθος του λαού και οι στρατιώτες πίστευαν πως και τότε αμέσως θα κερδίσουν χρήματα και ότι το κράτος θα αποκτήσει ακόμη περισσότερη δύναμη, εξ αιτίας της οποίας θα εισπράττουν ισόβια μισθοδοσία(...)* ***Έτσι, λοιπόν, εξ αιτίας της υπερβολικής επιθυμίας των περισσοτέρων, κι αν ακόμη κάποιος διαφωνούσε, σιωπούσε, γιατί φοβόταν μήπως θεωρηθεί αντιδραστικός, αν καταψήφιζε την εκστρατεία***».

Επίσης, ο Περικλής, που σύμφωνα με τον Θουκυδίδη **καθοδηγούσε** το πλήθος δηλώνει προς τους πολίτες για την «εθνική τιμή»: «*είναι σωστό να συνδράμετε το σεβασμό που αντλεί η πόλη από αυτή την ηγεμονία, εξαιτίας του οποίου εσείς δέχεστε τιμές περισσότε-*

διαθέτοντας και αναπτύσσοντας μια ισχυρή στρατιωτική μηχανή.

Ενδεικτικά, κάπως έτσι και με αυτά τα χαρακτηριστικά λαμβάνονταν οι αποφάσεις ενώ επιπλέον η οικογενειοκρατία των Αλκμεωνίδων αποτελούσε την αρχαία εκδοχή καραμανλικών και παπανδρεϊκών, αφού από εκείνη προέρχονταν τόσο ο Κλεισθένης όσο και ο Περικλής.

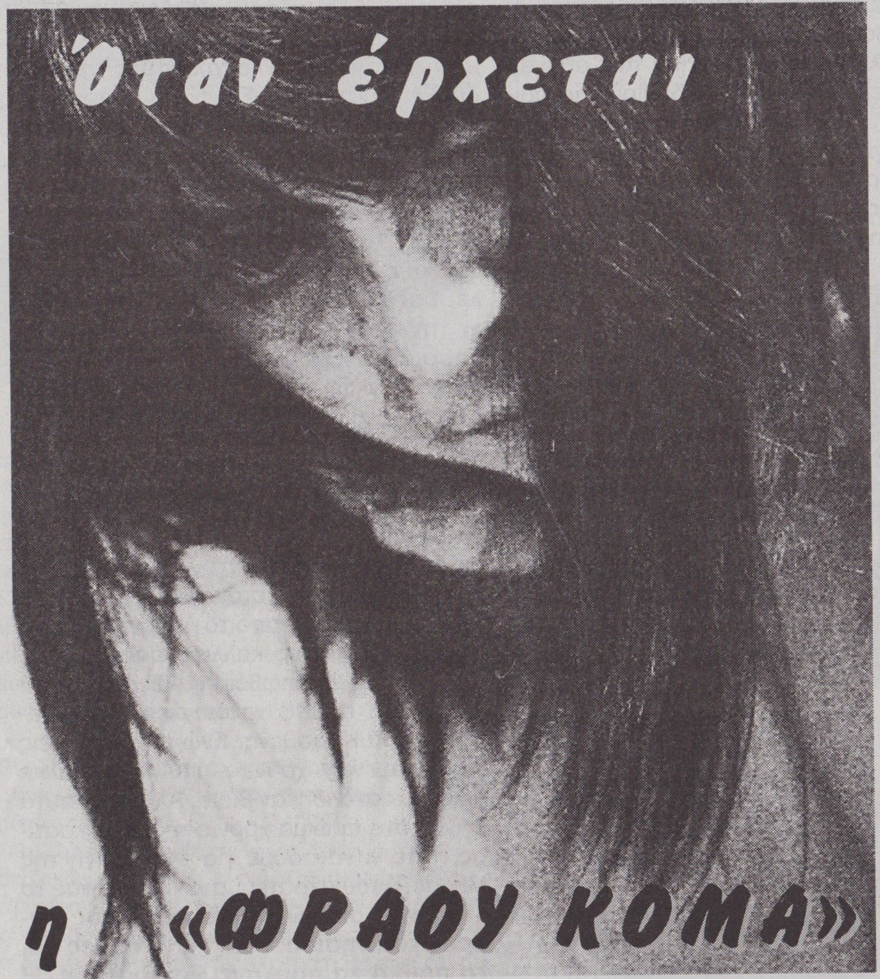
Πιστεύουμε πως είναι εύκολα, ιστορικά τουλάχιστον, αντιληπτό ότι η άμεση δημοκρατία και η αναρχία, είναι δυο παντελώς διαφορετικές και ξένες μεταξύ τους έννοιες. Η πρώτη θέλει να διαχειριστεί την εξουσία, με αυτο-κυβέρνηση/αυτο-εξουσία-, η δεύτερη την αρνείται και την απαξιώνει. Και παρ' ότι αυτά είναι γνωστά και κατατεθειμένα είναι απορίας άξιο πως κάποιοι αναρωτιούνται βαθυστόχαστα σε ελευθεριακά έντυπα: *Άμεση δημοκρατία ή αναρχία; Τονίζοντας ότι δεν υπάρχει κάποια ελλείψη ή τεκμήριο, ότι υπήρξαν «πολλές εξισωτικές κοινωνίες, και μάλιστα πιο εξισωτικές από την Αθήνα πριν από το 500 π.χ.»* και παράλληλα να επικαλούνται την απουσία βιβλιογραφικών αναφορών και λοιπών ελλιπών στοιχείων για τα χαρακτηριστικά των εξισωτικών κοινωνιών. Είναι δεδομένο ότι πολλές από τις πρώτες κοινωνίες αυτοχθόνων που έχουν μελετηθεί σε Αφρική και Αμερική παρουσιάζουν μια αντιεξουσιαστική λογική και πρακτική με συναινετικές αυτοκαθοριζόμενες διαδικασίες. Οι Κλάστρ, Μως, Γκράμπερ είναι μόνο μερικοί από εκείνους τους ανθρωπολόγους που απέδειξαν μέσω της καταγραφής αυτοχθόνων κοινωνιών, αυτά που οι αναρχικοί έλεγαν και για τα οποία αγωνίζονταν από τον 19ο αιώνα. Αλλά, έτσι και αλλιώς, **η σύμφυτη ανθρώπινη ροπή προς την ελευθερία, ούτε χρειάζεται και ούτε επιζητά την οποιαδήποτε επιστημονική τεκμηρίωση.**

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

---

1. J. D. Romilly, Προβλήματα της Αρχαίας Ελληνικής Δημοκρατίας, εκδ. Καρδαμίτσα, 1992, σ.75

Όταν έρχεται η «ΦΡΑΟΥ ΚΟΜΑ»

«Δεν έχω πλέον λόγο να συνεχίσω να ζω. Δυστυχώς για εσάς, είμαι πολύ εγωιστής για να φύγω και να σας αφήσω να ζήσετε τις γαμημένες ζωές σας. Πριν πεθάνω θα σας στερήσω ό,τι πολυτιμότερο έχετε. Δεν έχω σεβασμό για την ανθρώπινη ζωή. Φτύνω κατάμουτρα στην «αξιοπρέπεια» και την «τιμή» σας και σε ό,τι έχετε ιερό. Έχω πάρει την απόφασή μου και δεν πρόκειται να κάνω πίσω. Οποιοσδήποτε βρεθεί μπροστά μου το πρωί της 10ης Απριλίου 2009 γίνεται άμεσα στόχος - δεν θα υπάρξει καμία διάκριση στην ηλικία, το φύλο ή την καταγωγή εκείνων που θα δολοφονήσω, για εμένα είστε όλοι σκουπίδια. Θα σας σκοτώσω γιατί έτσι γουστάρω και θα φροντίσω να το... ευχαριστηθώ όσο περισσότερο γίνεται. Για τους περισσότερους από εσάς μπορεί να ακούγομαι πα-

ση και επαγρύπνηση για την διάγνωση «συναφών» συμπτωμάτων.

Όχι, δεν μίλησαν για Καιάδα για τους «προβληματικούς». Δεν υπάρχει λόγος να το πουν ευθέως. Η υποκρισία είναι βολικότερη. Εμφανίστηκαν με την συναίσθηση του «υπόλογου», του «υπεύθυνου», του βαθιά «ανήσυχου» πολίτη. Η αφαιρετική μέθοδος, όπως πάντα πρόσφορη. Λίγη ψυχολογία, λίγη κοινωνιολογία, καμιά αναφορά στην ανεργία, στο «πολιτισμικό σοκ», που υφίστανται οι «ξένοι» λόγω «παγκοσμιοποίησης», και οπωσδήποτε μπόλικη αποστροφή στα ηλεκτρονικά εικονικά (;) πολεμικά παιχνίδια. Όσο για την «κουλτούρα» της βίας με την οποία μπολιάζονται οι νέοι εννοείται ότι περιλαμβάνει τις βίαιες σκηνές και τις δολοφονίες που επαναλαμβάνονται κατά εκατοντάδες στην τηλεόραση. Η πραγματική, όμως, συστηματική βία των κυρίαρχων, οι σφαγές στις οποίες επιδίδονται τα κράτη μοιάζουν εξαφανισμένες λες κι αυτές συνιστούν την εικονική πραγματικότητα. Η βαρβαρότητα, η απαξίωση της ανθρώπινης ζωής δεν είναι παράδειγμα προς μίμηση για τους υπηκόους, ούτε φαίνεται ότι μπορούν να διαβρώσουν την ανθρωπινότητα, ούτε εθίζουν μέσω της απαιτούμενης από τους εξουσιαστές κοινωνικής συναίνεσης, ανοχής και της αδιαφορίας!!!

Ας σταθούμε όμως στην ομογενοποίηση των «ανάλογων» περιπτώσεων που επίσης έρχεται, όπως πάντα να κρύψει κάτω από το χαλί την πραγματικότητα και την ουσία.

Οι πραγματικές διαφορές και όχι οι διαχωρισμοί, εξαλείφονται. Οι «ταυτότητες», **δίνονται και ανακαλούνται με ευκολία από κάθε μορφής εξουσία**. Η αποξένωση, η αλλοτρίωση πρέπει να καταναλώνονται κοινωνικά, έστω και με δόσεις. Φθάνει να υπάρχουν εξαρτημένοι, ειδάλλως αρχίζουν οι «μικρές» απορρίψεις.

Μόνο που **ο σκουπιδότοπος της απόρριψης** (όπως τον βίωσε κυριολεκτικά και μεταφορικά ο Πατμανίδης), **όταν βιώνεται ως καθολική διαγραφή των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών ενός ανθρώπου και ως αμετάκλητη συντριβή της προσωπικότητάς του, δεν εμπεριέχει μόνο την ανάκληση της όποιας «ταυτότητας» αναγνωρίζεται και προσδίδεται σ' έναν εργασιακό χώρο**

Και μετά την «διάγνωση» έρχεται η στιγμή της «θεραπείας».

Τα σχολεία έχουν μεταβληθεί σε φρούρια σε ΗΠΑ - Γερμανία - Βέλγιο, μετά τις πολύνεκρες επιθέσεις. Οι μαθητές έχουν πλέον συνηθίσει στις ΗΠΑ να περνούν από μηχανήματα εντοπισμού μεταλλικών αντικειμένων, που άρχισαν να τοποθετούνται μαζί με κάμερες μετά την πολύνεκρη επίθεση σε γυμνάσιο του Κόλουμπαϊν, τον Απρίλιο του 1999. Όταν υπάρχει η καχυποψία αναταραχής μέσα στο κτίριο, οι καθηγητές κλειδώνουν την πόρτα της κάθε τάξης και οι μαθητές προσπαθούν να κρυφτούν. Είναι χαρακτηριστικό ότι τη διετία 1997-1998 συνελήφθησαν περίπου έξι χιλιάδες παιδιά επειδή μετέφεραν πιστόλια στα σχολεία τους, ενώ έχουν σημειωθεί 120.000 ανθρωποκτονίες στις ΗΠΑ από το 2001 μέχρι σήμερα. Στη Γερμανία, ο διευθυντής ανακοινώνει από το μεγάφωνο ένα κωδικοποιημένο μήνυμα και τότε οι καθηγητές κλειδώνουν πόρτες και παράθυρα και οι μαθητές πέφτουν στο πάτωμα. Στο Βίνεντεν η φράση - κλειδί ήταν «***η φράου κόμα έρχεται***»: όπου «κόμα» είναι το «αμόκ» αν διαβαστεί ανάποδα.

Καινούργιες περιφράξεις, νέα συρματοπλέγματα.

Μόνο που ο «σκουπιδότοπος» της απόρριψης θα παραμένει ο βιότοπος κάθε εξουσίας, που θα συνεχίσει να κατασκευάζει «*ενισχυμένους πρωταγωνιστές*», να αξιολογεί και να επιστατεί τα παιδιά που δεν «παίρνουν τα γράμματα», να απομονώνει τους αλητεράδες που τα «σπάνε», και να στιγματίζει τους κάθε λογής «παρεκκλίνοντες».

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΥΝΤΟΜΟ ΧΡΟΝΙΚΟ

– 18 Μαΐου 1927 στο Μπαθ του Μίσιγκαν, ΗΠΑ. Ο αγρότης Άντριου Κεχόου, αγανακτισμένος από τον επί πλέον φόρο εισοδήματος που κλήθηκε να πληρώσει για να χρηματοδοτηθεί η επέκταση του σχολείου της πόλης, το «παγίδευσε» με δεκάδες κιλά δυναμίτη. Από τις εκρήξεις σκοτώθηκαν 45 άτομα και τραυματίστηκαν 58, στην πλειοψηφία τους μαθητές.

– 1η Αυγούστου 1966, Πανεπιστήμιο Τέξας, ΗΠΑ. Ο 25χρονος φοιτητής του πανεπιστημίου, Τ. Γουίτμαν, ο οποίος περιμένει να δικαστεί από στρατοδικείο και αντιμετωπίζει ψυχολογικά προβλήματα, δολοφονεί τη σύζυγο και τη μητέρα του. Στη συνέχεια παίρνει τρεις καραμπίνες και ανεβαίνει στον πύργο του πανεπιστημίου. Από εκεί πυροβολεί αδιακρίτως και δολοφονεί 14 άτομα πριν τον σκοτώσουν οι αστυνομικοί.

– 16 Μαρτίου 1996. Δημοτικό σχολείο Dublane, ΣΚΩΤΙΑ. Η πιο αιματηρή επίθεση σε σχολείο του Ηνωμένου Βασιλείου έγινε στη μικρή πόλη Ντάμπλεϊν της Σκοτίας. Ο καταστηματάρχης Τόμας Γουότ Χάμιλτον θεωρούσε

η «ΦΡΑΟΥ ΚΟΜΑ»

«Δεν έχω πλέον λόγο να συνεχίσω να ζω. Δυστυχώς για εσάς, είμαι πολύ εγωιστής για να φύγω και να σας αφήσω να ζήσετε τις γαμημένες ζωές σας. Πριν πεθάνω θα σας στερήσω ό,τι πολυτιμότερο έχετε. Δεν έχω σεβασμό για την ανθρώπινη ζωή. Φτύνω κατάμουτρα στην «αξιοπρέπεια» και την «τιμή» σας και σε ό,τι έχετε ιερό. Έχω πάρει την απόφασή μου και δεν πρόκειται να κάνω πίσω. Οποιοσδήποτε βρεθεί μπροστά μου το πρωί της 10ης Απριλίου 2009 γίνεται άμεσα στόχος - δεν θα υπάρξει καμία διάκριση στην ηλικία, το φύλο ή την καταγωγή εκείνων που θα δολοφονήσω, για εμένα είστε όλοι σκουπίδια. Θα σας σκοτώσω γιατί έτσι γουστάρω και θα φροντίσω να το... ευχαριστηθώ όσο περισσότερο γίνεται. Για τους περισσότερους από εσάς μπορεί να ακούγομαι παρανοϊκός, εγκληματίας ή δολοφόνος... Κάνετε λάθος, εσείς είστε τα νοητικώς στερημένα θρασύδειλα εγκληματικά καθάρματα, που βρίζουν υπό την κάλυψη της ανωνυμίας, της ιδιότητας του καθηγητή ή των πολυάριθμων παρεών. Μέχρι στιγμής δεν έχω εισπράξει τίποτα άλλο παρά την απόρριψη και την ύβρη των γύρω μου. Σας τα επιστρέφω με την υπόσχεση να περάσετε τις τελευταίες στιγμές σας παρακαλώντας για την ελλεεινή και τρισάθλια ζωή σας - σύντομα θα δείτε πως είμαι άνθρωπος που τηρεί τις υποσχέσεις του... Δεν είμαι αναγκασμένος να δώσω περαιτέρω εξηγήσεις για τις πράξεις μου. Δεν έχω γνωρίσει παρά ένα άτομο που να αξίζει σαν άνθρωπος και με την οποία πίστευα πως είχα ερωτευτεί. Νιώθω πολύ άσχημα που με απέρριψε και ελπίζω πως με ό,τι κάνω την Παρασκευή θα αλλάξει γνώμη για μένα».

Ο 19χρονος σπουδαστής του ΟΑΕΔ Δ. Πατμανίδης καταγόμενος από τον Πόντο πυροβολεί έναν συμμαθητή του στο προαύλιο της σχολής, τραυματίζει δύο ακόμη περαστικούς, που αντικρύζοντάς τον οπλισμένο προσπαθούν να τον αφοπλίσουν και στην συνέχεια αυτοκτονεί. Η προαναγγελία ήρθε λίγες ώρες νωρίτερα με τα παραπάνω λόγια που καταγράφηκαν στο διαδίκτυο.

Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που έσπευσαν να μιλήσουν για ε-

πολεμικά παιχνίδια. Όσο για την «κουλτούρα» της βίας με την οποία μπολιάζονται οι νέοι εννοείται ότι περιλαμβάνει τις βίαιες σκηνές και τις δολοφονίες που επαναλαμβάνονται κατά εκατοντάδες στην τηλεόραση. Η πραγματική, όμως, συστηματική βία των κυρίαρχων, οι σφαγές στις οποίες επιδίδονται τα κράτη μοιάζουν εξαφανισμένες λες κι αυτές συνιστούν την εικονική πραγματικότητα. Η βαρβαρότητα, η απαξίωση της ανθρώπινης ζωής δεν είναι παράδειγμα προς μίμηση για τους υπηκόους, ούτε φαίνεται ότι μπορούν να διαβρώσουν την ανθρωπινότητα, ούτε εθίζουν μέσω της απαιτούμενης από τους εξουσιαστές κοινωνικής συναίνεσης, ανοχής και της αδιαφορίας!!!

Ας σταθούμε όμως στην ομογενοποίηση των «ανάλογων» περιπτώσεων που επίσης έρχεται, όπως πάντα να κρύψει κάτω από το χαλί την πραγματικότητα και την ουσία.

Οι πραγματικές διαφορές και όχι οι διαχωρισμοί, εξαλείφονται. Οι «ταυτότητες», **δίνονται και ανακαλούνται με ευκολία από κάθε μορφής εξουσία**. Η αποξένωση, η αλλοτρίωση πρέπει να καταναλώνονται κοινωνικά, έστω και με δόσεις. Φθάνει να υπάρχουν εξαρτημένοι, ειδάλλως αρχίζουν οι «μικρές» απορρίψεις.

Μόνο που **ο σκουπιδότοπος της απόρριψης** (όπως τον βίωσε κυριολεκτικά και μεταφορικά ο Πατμανίδης), **όταν βιώνεται ως καθολική διαγραφή των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών ενός ανθρώπου και ως αμετάκλητη συντριβή της προσωπικότητάς του, δεν εμπεριέχει μόνο την ανάκληση της όποιας «ταυτότητας» αναγνωρίζεται και προσδίδεται σ' έναν εργασιακό χώρο ή μέσω θεσμών και μηχανισμών, όπως η οικογένεια, η εκπαίδευση ή οι διωκτικές αρχές**. Ακόμα και ο συνήθης χαρακτηρισμός «παρέκκλιση», μια χιλιοδιατυπωμένη έκφραση για τους πάσης φύσεως «προβληματικούς», νέους ή μη, αφήνει περιθώρια «επιστροφής» στα λεγόμενα παραδεκτά πλαίσια ως ένδειξη προτροπής για κοινωνική ανοχή. *«Όταν είσαι ο κανείς εύκολα πυροβολείς τον οποιονδήποτε»*, έσπευσαν βιαστικά να συμπεράνουν χαρακτηριστικά ορισμένοι κοινωνιολογούντες στην περίπτωση του Δ. Πατμανίδη, αμφισβητώντας και αυτή την ίδια την πατρότητα του γράμματος που άφησε πίσω του διεκδικώντας έστω νεκρός το να μην είναι ο «κανείς». Ο «κανείς», λοιπόν, είναι ο κάθε «ψυχολογικά πιεσμένος, ο απελπισμένος και στερημένος, ο μοναχικός και λιγομίλητος ή ο μιμητής». Ο «κανείς» είναι ο «παρανοϊκός» που «σκοτεινιάζει το μυαλό του και οπλίζεται το χέρι του».

Έτσι ο Πατμανίδης ως «κανείς», εμφανίζεται σα να μην έχει καμία διαφορά από τους πέντε νεαρούς που συνελήφθησαν πριν λίγο καιρό αφού για να «καθαρίσουν» την πόλη τους προχώρησαν στις άγριες δολοφονίες αστέγων και αλκοολικών στη Σιβηρία. Ξυλοκοπούσαν τα θύματά τους με σιδηρολοστούς και τα έκαιγαν ζωντανά, άλλες φορές έκοβαν μέλη του σώματός τους, και τα φύλαγαν στα σπίτια τους με τρόπαια. Ένα από τα θύματα βρέθηκε κατατεμα-

της ανακοινώνει από το μεγάφωνο ένα κωδικοποιημένο μήνυμα και τότε οι καθηγητές κλειδώνουν πόρτες και παράθυρα και οι μαθητές πέφτουν στο πάτωμα. Στο Βίνεντεν η φράση - κλειδί ήταν «***η φράου κόμα έρχεται***»: όπου «κόμα» είναι το «αμόκ» αν διαβαστεί ανάποδα.

Καινούργιες περιφράξεις, νέα συρματοπλέγματα.

Μόνο που ο «σκουπιδότοπος» της απόρριψης θα παραμένει ο βιότοπος κάθε εξουσίας, που θα συνεχίσει να κατασκευάζει «*ενισχυμένους πρωταγωνιστές*», να αξιολογεί και να επιστατεί τα παιδιά που δεν «παίρνουν τα γράμματα», να απομονώνει τους αλητοράδες που τα «σπάνε», και να στιγματίζει τους κάθε λογής «παρεκκλίνοντες».

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΥΝΤΟΜΟ ΧΡΟΝΙΚΟ

– 18 Μαΐου 1927 στο Μπαθ του Μίσιγκαν, ΗΠΑ. Ο αγρότης Άντριου Κεχόου, αγανακτισμένος από τον επί πλέον φόρο εισοδήματος που κλήθηκε να πληρώσει για να χρηματοδοτηθεί η επέκταση του σχολείου της πόλης, το «παγίδευσε» με δεκάδες κιλά δυναμίτη. Από τις εκρήξεις σκοτώθηκαν 45 άτομα και τραυματίστηκαν 58, στην πλειονότητά τους μαθητές.

– 1η Αυγούστου 1966, Πανεπιστήμιο Τέξας, ΗΠΑ. Ο 25χρονος φοιτητής του πανεπιστημίου, Τ. Γουίτμαν, ο οποίος περιμένει να δικαστεί από στρατοδικείο και αντιμετωπίζει ψυχολογικά προβλήματα, δολοφονεί τη σύζυγο και τη μητέρα του. Στη συνέχεια παίρνει τρεις καραμπίνες και ανεβαίνει στον πύργο του πανεπιστημίου. Από εκεί πυροβολεί αδιακρίτως και δολοφονεί 14 άτομα πριν τον σκοτώσουν οι αστυνομικοί.

– 16 Μαρτίου 1996. Δημοτικό σχολείο Dublane, ΣΚΩΤΙΑ. Η πιο αιματηρή επίθεση σε σχολείο του Ηνωμένου Βασιλείου έγινε στη μικρή πόλη Ντάμπλεϊν της Σκοτίας. Ο καταστηματάρχης Τόμας Γουότ Χάμιλτον θεωρούσε πως η επιχείρησή του πήρε την κάτω βόλτα εξαιτίας των φημών ότι ήταν παιδόφιλος. Οπλίστηκε με δύο πιστόλια και σφαίρες, εισέβαλε στο δημοτικό και σκότωσε 16 μαθητές και έναν δάσκαλο. Στη συνέχεια αυτοκτόνησε.

– Οκτώβριος 1997, ΗΠΑ. Ο 16χρονος Λιούκ Γούντχαμ σκοτώνει την μητέρα του, στην συνέχεια πηγαίνει στο σχολείο του και πυροβολεί 9 συμμαθητές του, από τους οποίους πεθαίνουν οι δύο.

– 20 Απριλίου 1999, Λύκειο Κόλουμπαιν, Κολοράντο ΗΠΑ. Οι μαθητές Έρικ Χάρις και Ντίλαν Κλέμπολντ δολοφονούν 12 συμμαθητές τους και έναν καθηγητή προτού αυτοκτονήσουν. Σχεδίαζαν την επίθεση για πάνω από ένα χρόνο, κατασκευάζοντας 100 περίπου βόμβες και πείθοντας τους φίλους τους να τους αγοράσουν όπλα. Μετά τις 11 το πρωί της 20ης Απριλίου μετέφεραν δύο αυτοσχέδιες βόμβες προπανίου στην καφετέρια του σχολείου και μία στην κουζίνα. Αν οι βόμβες είχαν εκραγεί πιθανότατα θα σκότωναν όποιον ήταν μέσα στη καφετέρια και το πάτωμα της βιβλιοθήκης του δεύτερου ορόφου θα κατέρρεε πάνω στην καφετέρια. Ο Έρικ Χάρις χρηματοδοτούσε την επίθεση με μια δουλειά μερικής απασχόλησης σε πιτσαρία. Με δύο ακόμα παγιδευμένα αυτοκίνητα λίγο πιο έξω, σκόπευαν να πάρουν ομήρους, να κάνουν την αστυνομία και τα μέσα ενημέρωσης να τους κυνηγήσουν και στη

για σας, είμαι πολύ εγωιστής για να φύγω και να σας αφήσω να ζήσετε τις γαμημένες ζωές σας. Πριν πεθάνω θα σας στερήσω ό,τι πολυτιμότερο έχετε. Δεν έχω σεβασμό για την ανθρώπινη ζωή. Φτύνω κατάμουτρα στην «αξιοπρέπεια» και την «τιμή» σας και σε ό,τι έχετε ιερό. Έχω πάρει την απόφασή μου και δεν πρόκειται να κάνω πίσω. Οποιοσδήποτε βρεθεί μπροστά μου το πρωί της 10ης Απριλίου 2009 γίνεται άμεσα στόχος - δεν θα υπάρξει καμία διάκριση στην ηλικία, το φύλο ή την καταγωγή εκείνων που θα δολοφονήσω, για εμένα είστε όλοι σκουπίδια. Θα σας σκοτώσω γιατί έτσι γουστάρω και θα φροντίσω να το... ευχαριστηθώ όσο περισσότερο γίνεται. Για τους περισσότερους από εσάς μπορεί να ακούγομαι παρανοϊκός, εγκληματίας ή δολοφόνος... Κάνετε λάθος, εσείς είστε τα νοητικώς στερημένα θρασύδειλα εγκληματικά καθάρματα, που βρίζουν υπό την κάλυψη της ανωνυμίας, της ιδιότητας του καθηγητή ή των πολυάριθμων παρέων. Μέχρι στιγμής δεν έχω εισπράξει τίποτα άλλο παρά την απόρριψη και την ύβρη των γύρω μου. Σας τα επιστρέφω με την υπόσχεση να περάσετε τις τελευταίες στιγμές σας παρακαλώντας για την ελλεεινή και τρισάθλια ζωή σας - σύντομα θα δείτε πως είμαι άνθρωπος που τηρεί τις υποσχέσεις του... Δεν είμαι αναγκασμένος να δώσω περαιτέρω εξηγήσεις για τις πράξεις μου. Δεν έχω γνωρίσει παρά ένα άτομο που να αξίζει σαν άνθρωπος και με την οποία πίστευα πως είχα ερωτευτεί. Νιώθω πολύ άσχημα που με απέρριψε και ελπίζω πως με ό,τι κάνω την Παρασκευή θα αλλάξει γνώμη για μένα».

Ο 19χρονος σπουδαστής του ΟΑΕΔ Δ. Πατμανίδης καταγόμενος από τον Πόντο πυροβολεί έναν συμμαθητή του στο προαύλιο της σχολής, τραυματίζει δύο ακόμη περαστικούς, που αντικρύζοντάς τον οπλισμένο προσπαθούν να τον αφοπλίσουν και στην συνέχεια αυτοκτονεί. Η προαναγγελία ήρθε λίγες ώρες νωρίτερα με τα παραπάνω λόγια που καταγράφηκαν στο διαδίκτυο.

Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που έσπευσαν να μιλήσουν για εξαγωγή ανάλογων συχνών φαινομένων από τις ΗΠΑ, αναφερόμενοι είτε στον μιμητισμό και στα προβλήματα «ενσωμάτωσης», που δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει ένας ακόμα «ξένος», είτε στα παρεπόμενα της οικονομικής «κρίσης». Επίσης ως κυρίαρχο προβλήθηκε το ζήτημα της οπλοκατοχής (όπως και στις δεκάδες περιπτώσεις που έχουν σημειωθεί στις ΗΠΑ), ή γενικότερα της εύκολης πρόσβασης στην κατοχή όπλου.

Ο Πατμανίδης, παρ' όλα αυτά, «ενσωματώθηκε», έστω και νεκρός από τους επαγγελματίες του σιναφιού των δημοσιολογούντων, στο «είδος» των μοναχικών και λιγομίλητων νέων, των χαρακτηριζόμενων ως αντικοινωνικών, καταθλιπτικών και με μανία καταδίωξης. Οι οδηγίες των «ειδικών» σε γονείς και κηδεμόνες, μαθητές και εκπαιδευτικούς, διατυπώθηκαν με σαφήνεια: **στενή παρακολούθηση την πραγματικότητα και την ουσία.**

Οι πραγματικές διαφορές και όχι οι διαχωρισμοί, εξαλείφονται. Οι «ταυτότητες», **δίνονται και ανακαλούνται με ευκολία από κάθε μορφής εξουσία**. Η αποξένωση, η αλλοτρίωση πρέπει να καταναλώνονται κοινωνικά, έστω και με δόσεις. Φθάνει να υπάρχουν εξαρτημένοι, ειδάλλως αρχίζουν οι «μικρές» απορρίψεις.

Μόνο που **ο σκουπιδότοπος της απόρριψης** (όπως τον βίωσε κυριολεκτικά και μεταφορικά ο Πατμανίδης), **όταν βιώνεται ως καθολική διαγραφή των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών ενός ανθρώπου και ως αμετάκλητη συντριβή της προσωπικότητάς του, δεν εμπεριέχει μόνο την ανάκληση της όποιας «ταυτότητας» αναγνωρίζεται και προσδίδεται σ' έναν εργασιακό χώρο ή μέσω θεσμών και μηχανισμών, όπως η οικογένεια, η εκπαίδευση ή οι διωκτικές αρχές**. Ακόμα και ο συνήθης χαρακτηρισμός «παρέκκλιση», μια χιλιοδιατυπωμένη έκφραση για τους πάσης φύσεως «προβληματικούς», νέους ή μη, αφήνει περιθώρια «επιστροφής» στα λεγόμενα παραδεκτά πλαίσια ως ένδειξη προτροπής για κοινωνική ανοχή. «*Όταν είσαι ο κανείς εύκολα πυροβολείς τον οποιονδήποτε*», έσπευσαν βιαστικά να συμπεράνουν χαρακτηριστικά ορισμένοι κοινωνιολογούντες στην περίπτωση του Δ. Πατμανίδη, αμφισβητώντας και αυτή την ίδια την πατρότητα του γράμματος που άφησε πίσω του διεκδικώντας έστω νεκρός το να μην είναι ο «κανείς». Ο «κανείς», λοιπόν, είναι ο κάθε «ψυχολογικά πιεσμένος, ο απελπισμένος και στερημένος, ο μοναχικός και λιγομίλητος ή ο μιμητής». Ο «κανείς» είναι ο «παρανοϊκός» που «σκοτεινιάζει το μυαλό του και οπλίζεται το χέρι του».

Έτσι ο Πατμανίδης ως «κανείς», εμφανίζεται σα να μην έχει καμία διαφορά από τους πέντε νεαρούς που συνελήφθησαν πριν λίγο καιρό αφού για να «καθαρίσουν» την πόλη τους προχώρησαν στις άγριες δολοφονίες αστέγων και αλκοολικών στη Σιβηρία. Ξυλοκοπούσαν τα θύματά τους με σιδηρολοστούς και τα έκαιγαν ζωντανά, άλλες φορές έκοβαν μέλη του σώματός τους, και τα φύλαγαν στα σπίτια τους ως τρόπαια. Ένα από τα θύματα βρέθηκε κατατεμαχισμένο και αποκεφαλισμένο στην αυλή ενός σχολείου, ενώ το κεφάλι του ήταν κρεμασμένο σε φράχτη. Οι ίδιοι δήλωσαν ότι το έκαναν για να διασκεδάσουν. «*Ήθελα να μάθω πώς πεθαίνουν οι άνθρωποι. Ήταν για να εμπλουτίσω τις γνώσεις μου*», δήλωσε ένας απ' αυτούς, ο Τσουμκόφ, ο οποίος ονειρευόταν να γίνει δάσκαλος και είχε αποβληθεί από παιδαγωγικό ινστιτούτο.

Και τα παραδείγματα είναι ουκ ολίγα. Ο Έρικ Χάρις και ο Ντύλαν Κλέμποντ (Κόλουμπαϊν) δεν ήταν εθισμένοι στα ηλεκτρονικά παιχνίδια, δεν είχαν πέσει θύματα κακοποίησης είτε στο σχολικό περιβάλλον είτε έξω απ' αυτό, δεν ήταν μοναχικοί ούτε λιγομίλητοι, δεν στοχοποιούσαν λευκούς ή μαύρους συμμαθητές τους, ενώ είχαν συλληφθεί για διάρρηξη και κλοπή ηλεκτρονικών. Ο Έρικ Χάρις διάβαζε επίσης ασταμάτητα και είχε καλούς βαθμούς.

σκοτώθηκαν 45 άτομα και τραυματίστηκαν 38, στην πλειονότητά τους μαθητές.

– 1η Αυγούστου 1966, Πανεπιστήμιο Τέξας, ΗΠΑ. Ο 25χρονος φοιτητής του πανεπιστημίου, Τ. Γουίτμαν, ο οποίος περιμένει να δικαστεί από στρατοδικείο και αντιμετωπίζει ψυχολογικά προβλήματα, δολοφονεί τη σύζυγο και τη μητέρα του. Στη συνέχεια παίρνει τρεις καραμπίνες και ανεβαίνει στον πύργο του πανεπιστημίου. Από εκεί πυροβολεί αδιακρίτως και δολοφονεί 14 άτομα πριν τον σκοτώσουν οι αστυνομικοί.

– 16 Μαρτίου 1996. Δημοτικό σχολείο Dublane, ΣΚΩΤΙΑ. Η πιο αιματηρή επίθεση σε σχολείο του Ηνωμένου Βασιλείου έγινε στη μικρή πόλη Ντάμπλεϊν της Σκοτίας. Ο καταστηματάρχης Τόμας Γουότ Χάμιλτον θεωρούσε πως η επιχείρησή του πήρε την κάτω βόλτα εξαιτίας των φημών ότι ήταν παιδόφιλος. Οπλίστηκε με δύο πιστόλια και σφαίρες, εισέβαλε στο δημοτικό και σκότωσε 16 μαθητές και έναν δάσκαλο. Στη συνέχεια αυτοκτόνησε.

– Οκτώβριος 1997, ΗΠΑ. Ο 16χρονος Λιούκ Γούνταμ σκοτώνει την μητέρα του, στην συνέχεια πηγαίνει στο σχολείο του και πυροβολεί 9 συμμαθητές του, από τους οποίους πεθαίνουν οι δύο.

– 20 Απριλίου 1999, Λύκειο Κόλουμπαιν, Κολοράντο ΗΠΑ. Οι μαθητές Έρικ Χάρις και Ντίλαν Κλέμπολντ δολοφονούν 12 συμμαθητές τους και έναν καθηγητή προτού αυτοκτονήσουν. Σχεδίαζαν την επίθεση για πάνω από ένα χρόνο, κατασκευάζοντας 100 περίπου βόμβες και πείθοντας τους φίλους τους να τους αγοράσουν όπλα. Μετά τις 11 το πρωί της 20ής Απριλίου μετέφεραν δύο αυτοσχέδιες βόμβες προπανίου στην καφετέρια του σχολείου και μία στην κουζίνα. Αν οι βόμβες είχαν εκραγεί πιθανότατα θα σκότωναν όποιον ήταν μέσα στη καφετέρια και το πάτωμα της βιβλιοθήκης του δεύτερου ορόφου θα κατέρρεε πάνω στην καφετέρια. Ο Έρικ Χάρις χρηματοδοτούσε την επίθεση με μια δουλειά μερικής απασχόλησης σε πιτσαρία. Με δύο ακόμα παγιδευμένα αυτοκίνητα λίγο πιο έξω, σκόπευαν να πάρουν ομήρους, να κάνουν την αστυνομία και τα μέσα ενημέρωσης να τους κυνηγήσουν και στη συνέχεια να ανατιναχτούν, παίρνοντας μαζί τους όσο περισσότερους μπορούσαν. «Αν ο Χάρις είχε αναβάλει τα σχέδια του για μερικά χρόνια και είχε βρει μια προσοδοφόρα δουλειά τότε θα μιλούσαμε για τη δεύτερη «Οκλαχόμα». Οι περιορισμένες του αποδοχές περιόρισαν τον αριθμό των θυμάτων», εκτίμησαν εκ των υστέρων οι ειδικοί...

– 26 Απριλίου 2002, Λύκειο Έρφουρτ, Γερμανία. Ο 19χρονος Ρόμπερτ Στάινχαουζερ, ο οποίος είχε αποβληθεί από το σχολείο, πήρε ένα πιστόλι Γκλοκ και σκότωσε 13 καθηγητές, δύο μαθητές και έναν αστυνομικό πριν αυτοκτονήσει.

– 21 Μαρτίου 2005, Μινεσότα, ΗΠΑ. Δεκαεξάχρονος μαθητής σκοτώνει τον παππού του, πέντε συμμαθητές του, έναν δάσκαλο και έναν ιδιωτικό φρουρό και εν τέλει αυτοκτονεί.

Σχετικά με την κατάληψη της πρυτανείας στο ΑΠΘ

Η συμμετοχή των αναρχικών στον κοινωνικό αγώνα για την απελευθέρωση από τα δεσμά του κράτους και κάθε είδους εξουσίας γίνεται με τα δικά τους μέσα, και όχι φυσικά για λόγους προβολής και αυτοϊκανοποίησης. Η συμμετοχή των αναρχικών στις διάφορες κινητοποιήσεις, επίσης, είναι ανιδιοτελής. Δεν ζητείται, εννοείται(!), καμία αναγνώριση, πόσο μάλλον από πολιτικές δυνάμεις που στο παρελθόν έχουν αποδείξει ότι με την παραμικρή υπόσχεση κάθονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τους εξουσιαστές. Γι' αυτό και πιστεύουμε ότι ως αναρχικοί δεν κάνουμε πολιτική, αλλά αναπτύσσουμε κοινωνική δράση.

Σε σχέση με την κατάληψη της πρυτανείας του ΑΠΘ που έγινε από φοιτητές της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, προκύπτουν ορισμένα ζητήματα. Θα επιχειρήσουμε να τοποθετηθούμε βλέποντας τα γεγονότα μέσα από το πρίσμα των πρόσφατων εξελίξεων μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, μέσα σ' ένα κλίμα δημιουργίας αίσθησης «ανασφάλειας» είτε από τους τρομοκράτες της πολιτικής και των ΜΜΕ, είτε από εκείνους που προτάσσουν την απαγόρευση της κουκούλας και διάφορα άλλα μέτρα, παράλληλα με την επιβολή έκτακτων οικονομικών μέτρων εις βάρος της κοινωνίας με πρόσχημα την «οικονομική ύφεση».

Θα πρέπει να θεωρείται δεδομένο από τους ανθρώπους που αγωνίζονται για την ελευθερία, ότι σε τέτοιες συνθήκες, βασικό μέλημα των εξουσιαστών θα είναι να παραπλανήσουν τους ανθρώπους και να δημιουργήσουν ένα κλίμα όπου η διαχείριση της επιβολής έκτακτων μέτρων θα φαίνεται «αναγκαία» για μια υποτιθέμενη πλειοψηφία, αποσοβώντας όσο γίνεται περισσότερο

ση που μια τέτοια κινητοποίηση πρόσκαιρα ικανοποιηθεί, δηλαδή με μια ενδεχόμενη αύξηση μισθών των εργαζομένων στην καθαριότητα, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι δε θα αλλάξει τίποτα ουσιαστικό, οι αυξήσεις θα εξανεμιστούν μέσα από άλλες οικονομικές διαδικασίες, ενώ η μισθωτή σκλαβιά θα παραμείνει τέτοια.

«Οι δεσμεύσεις της πρυτανείας ικανοποίησαν ως ένα σημείο τους φοιτητές -κυρίως από το χώρο των αντιεξουσιαστών και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς-, ωστόσο δεν ήθελαν να δώσουν συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα λήξης της κατάληψης, αφήνοντας να εννοηθεί ότι θα συνεχιστεί τουλάχιστον μέχρι αύριο, ημέρα πανεργατικής απεργίας». (εφημερίδα Μακεδονία 01/04/2009)

Παράλληλα η Παπαρήγα δηλώνει: *«Δεν μπορούσαν οι πρυτάνεις, όλη η πανεπιστημιακή κοινότητα, να αποφασίσουν να βάλουν τέρμα στους εργολάβους, να προσλάβουν μόνιμο προσωπικό με κανονικές συμβάσεις και με εργοδότη το Πανεπιστήμιο;»*

Την ίδια ώρα ο Αλ. Τσίπρας-Τσάβες συμμετέχει σε συμβολική κατάληψη σε υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας, ζητώντας την εθνικοποίησή της!

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα, λοιπόν, παρουσιάζονται πρόσφορες συνθήκες για να προωθηθεί μια πλαστή κινηματική ενότητα, μια αναγνώριση του ρόλου φορέων όπως τα Εργατικά Κέντρα, συνδικάτα κτλ. Η αναβάθμιση του ρόλου του συνδικαλισμού είναι ένα κομβικό σημείο. Τα συνδικάτα είναι κάποιες από τις βαλβίδες αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής. Και σε τέτοιες κρίσιμες συνθήκες για το κράτος, αυτά θα κληθούν να βγάλουν το φίδι από την τρύπα...

«Καλούμε τις αρχές του Α.Π.Θ. να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να κινήσουν όλες τις αναγκαίες διαδικασίες με στόχο την κατάργηση των εργολαβιών και την πρόσληψη όλων των εργαζομένων σε καθεστώς μόνιμης και σταθερής δουλειάς. Να σταματήσουν να παίζουν το παιχνίδι της κυβέρνησης στοχοποιώντας το άσυλο και ποινικοποιώντας τους συλλογικούς αγώνες και τις πρακτικές τους όπως είναι αυτή της κατάληψης», (από ανακοίνωση

εις; Το ζήτημα αφορά αυτή καθαυτή τη μισθωτή σκλαβιά! Και η τοποθέτηση πρέπει να γίνεται πάνω σ' αυτό το ζήτημα, με την προοπτική της συνολικής κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης. Εντασσόμενος κάποιος, λοιπόν, σ' ένα πλαίσιο μερικής διεκδίκησης καλύτερης αντιμετώπισης κάποιων εργαζομένων σε ένα πανεπιστημιακό χώρο, παραβλέπει κάποια άλλα σημαντικά πράγματα της αναρχικής θεώρησης και στάσης. Δεν αποδίδουμε εξ αρχής κακόβουλες προθέσεις σ' αυτό.

Το επόμενο ζήτημα που προκύπτει είναι το να κάθεσαι στο τραπέζι με τις πρυτανικές αρχές του ΑΠΘ... Έχει προκύψει και παλιότερα το πρόβλημα της ανάδειξης των πρυτανικών αρχών ως συνομιλητών. Οι άνθρωποι που εξεγείρονται ενάντια στην καταπίεση δεν πρέπει να παραβλέπουν το ρόλο τους. Στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι γνωστό από την εισβολή των μπάτσων το Σεπτέμβριο του 2007 στο ΑΠΘ, μετά από συγκρούσεις κατά τη διάρκεια της Διεθνούς Έκθεσης. Συγκεκριμένα, τότε, δεκάδες ασφαλίτες είχαν μπει στο χώρο του ΑΠΘ, με τη συνεργασία της πρυτανείας. Πώς ξαφνικά τα ίδια πρόσωπα που τότε έφεραν τους μπάτσους μέσα γίνονται συνομιλητές σε μια φαντεζί διαδικασία με φώτα και κάμερες;

«Στο ΑΠΘ εδώ και τρεις εβδομάδες η Πρυτανεία τελεί υπό κατάληψη, ως ένδειξη διαμαρτυρίας στο απαράδεκτο καθεστώς εργολαβιών και εργασιακής ανασφάλειας εκατοντάδων εργαζομένων στο ΑΠΘ. Η κατάληψη της πρυτανείας ανέδειξε το συγκεκριμένο πρόβλημα, προσπαθώντας να πιέσει την πρυτανεία να αναλάβει δράσεις για τον τερματισμό της απαράδεκτης αυτής κατάστασης», (από δελτίο τύπου της Νεολαίας Συνασπισμού).

Ας μην ξεχνάμε πως η όλη κατάληψη στο ΑΠΘ και το όλο κλίμα μέσα στο οποίο εντάχθηκε δεν είναι εντελώς άσχετη και με την αλλαγή των συσχετισμών μέσα στην ΠΟΣΔΕΠ.

Αλλά υπάρχει κι ένα άλλο ζήτημα: η δημοσιοποίηση θέσεων και κινητοποιήσεων μέσω των τηλεοπτικών δελτίων. Εκεί υπάρχει η διαστρέβλωση και σε πολλές περιπτώσεις συκοφάντηση των ανθρώπων που κινητοποιούνται, ακόμα και αν έχουν ειλικρινείς

εκδηλώσεις, επιλέχθηκε η συμμετοχή σε μια κινητοποίηση που μαζί με την αλληλεγγύη στην Κούνεβα έβαζε και το ζήτημα των εργολαβιών.

Δεν είμαστε εμείς που θα κρίνουμε αν κάποιος είναι αναρχικός, αντιεξουσιαστής ή όχι. Αλλά η παρέμβαση σε διεκδικητικούς αγώνες πρέπει να γίνεται προωθώντας τα συνολικότερα αναρχικά προτάγματα και όχι να γίνονται πρόσκαιρες παραχωρήσεις προκειμένου να υπάρξει φαινομενικά αριθμητική αύξηση των συμμετεχόντων, η οποία ούτως ή άλλως θα εξανεμιστεί σε λίγο καιρό. Γι' αυτό, οι προσδιορισμοί και οι αυτοπροσδιορισμοί επιβεβαιώνονται από το λόγο και την αντίστοιχη πρακτική. Αλλιώς μένουν ταμπέλες πρόσφορες για κάθε χρήση.

Το παράδειγμα με την ισπανική CNT, αν και 80 χρόνια πριν, δείχνει για μια ακόμη φορά ότι ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Γι' αυτό χρειάζονται ξεκάθαρες απόψεις, στάσεις και πρακτικές.

«Αν και η CNT ιδρύθηκε και, κυρίως, επηρεάστηκε από μια μειοψηφία αναρχικών ακτιβιστών της βάσης που δεν νοιάζονταν τόσο για τις οικονομικές διεκδικήσεις αλλά για την υπεράσπιση των ιδεολογικών θέσεων της οργάνωσης, η πλειοψηφία των μελών που προσχώρησαν στη CNT από το 1917 έως το 1923 δεν θα αυτο-προσδιορίζονταν ως αναρχικοί με την έννοια ότι ήταν αφοσιωμένοι σε μια ιδέα. Οι εργάτες και αγρότες που συνέρρεαν στη CNT αυτή την περίοδο ήταν, πάντως, σίγουρα επηρεασμένοι αρκετά από το πολωμένο και ριζοσπαστικό πολιτικό κλίμα της περιόδου και ταυτίζονταν με το αντι-εξουσιαστικό, ελευθεριακό και επαναστατικό ήθος της οργάνωσης. Η επιλογή τους να προσχωρήσουν αντανακλούσε τη διάθεση της περιόδου και τις ατομικές τους απόψεις στα φλέγοντα ζητήματα που τους ενδιέφεραν σε μια σκληρή και αδυσώπητη ταξική κονωνία.

Η ηγεσία, απ' την άλλη μεριά, είτε ήταν μη-αναρχικοί ή απλά άγγιζαν τον αναρχισμό σαν αφηρημένη πεποίθηση. Για τη συνειδητή μειοψηφία των μαχητών αυτός ήταν ένας σημαντικός λόγος να κινητοποιούνται για να πιέζουν ώστε η οργάνωση να συνεχίζει να εκφράζει αναρχικές

στις διάφορες κινητοποιήσεις, επίσης, είναι ανιδιοτελής. Δεν ζητείται, εννοείται(!), καμία αναγνώριση, πόσο μάλλον από πολιτικές δυνάμεις που στο παρελθόν έχουν αποδείξει ότι με την παραμικρή υπόσχεση κάθονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τους εξουσιαστές. Γι' αυτό και πιστεύουμε ότι ως αναρχικοί δεν κάνουμε πολιτική, αλλά αναπτύσσουμε κοινωνική δράση.

Σε σχέση με την κατάληψη της πρυτανείας του ΑΠΘ που έγινε από φοιτητές της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, προκύπτουν ορισμένα ζητήματα. Θα επιχειρήσουμε να τοποθετηθούμε βλέποντας τα γεγονότα μέσα από το πρίσμα των πρόσφατων εξελίξεων μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, μέσα σ' ένα κλίμα δημιουργίας αίσθησης «ανασφάλειας» είτε από τους τρομοκράτες της πολιτικής και των ΜΜΕ, είτε από εκείνους που προτάσσουν την απαγόρευση της κουκούλας και διάφορα άλλα μέτρα, παράλληλα με την επιβολή έκτακτων οικονομικών μέτρων εις βάρος της κοινωνίας με πρόσχημα την «οικονομική ύφεση».

Θα πρέπει να θεωρείται δεδομένο από τους ανθρώπους που αγωνίζονται για την ελευθερία, ότι σε τέτοιες συνθήκες, βασικό μέλημα των εξουσιαστών θα είναι να παραπλανήσουν τους ανθρώπους και να δημιουργήσουν ένα κλίμα όπου η διαχείριση της επιβολής έκτακτων μέτρων θα φαίνεται «αναγκαία» για μια υποτιθέμενη πλειοψηφία, αποσοβώντας όσο γίνεται περισσότερο τις ανεξέλεγκτες κινητοποιήσεις που ξεφεύγουν από τα κομματικά και συνδικαλιστικά κόλπα και τεχνικές της διαπραγμάτευσης και της ξεκομμένης/μερικής αιτηματικής εναοχόλησης.

Θα πρέπει στο συγκεκριμένο ζήτημα να εμφανιστεί η πρυτανεία ως συμμετέχουσα σε διάλογο, ότι έχει καλές προθέσεις κτλ., αλλά στο τέλος ότι πρέπει να εναρμονιστεί με την ευρύτερη νομοθεσία. Σαν να λέμε τη γνωστή καραμέλα ότι μια νομοθεσία δεν μπορεί να αλλάξει επειδή αντικρούει με τη νομοθεσία της Ε.Ε. στην οποία συμμετέχει η Ελλάδα κτλ. Έτσι θα μπορέσει να ξεφουσκώσει μια κινητοποίηση αλλά και να μείνει η αίσθηση ότι «το κίνημα έκανε το καθήκον του». Όπως και έγινε. Η κατάληψη έληξε μετά από υποσχέσεις της πρυτανείας ότι προτίθεται να προσλάβει τους 600 περίπου υπαλλήλους. Αλλά ακόμα και στην περίπτωση

Παράλληλα η Ταπαρηγά δηλώνει: «Δεν *μπορούσαν οι πρυτάνεις, όλη η πανεπιστημιακή κοινότητα, να αποφασίσουν να βάλουν τέρμα στους εργολάβους, να προσλάβουν μόνιμο προσωπικό με κανονικές συμβάσεις και με εργοδότη το Πανεπιστήμιο;»*

Την ίδια ώρα ο Αλ. Τσίπρας-Τσάβες συμμετέχει σε συμβολική κατάληψη σε υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας, ζητώντας την εθνικοποίησή της!

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα, λοιπόν, παρουσιάζονται πρόσφορες συνθήκες για να προωθηθεί μια πλαστή κινηματική ενότητα, μια αναγνώριση του ρόλου φορέων όπως τα Εργατικά Κέντρα, συνδικάτα κτλ. Η αναβάθμιση του ρόλου του συνδικαλισμού είναι ένα κομβικό σημείο. Τα συνδικάτα είναι κάποιες από τις βαλβίδες αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής. Και σε τέτοιες κρίσιμες συνθήκες για το κράτος, αυτά θα κληθούν να βγάλουν το φίδι από την τρύπα...

«Καλούμε τις αρχές του Α.Π.Θ. να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να κινήσουν όλες τις αναγκαίες διαδικασίες με στόχο την κατάργηση των εργολαβιών και την πρόσληψη όλων των εργαζομένων σε καθεστώς μόνιμης και σταθερής δουλειάς. Να σταματήσουν να παίζουν το παιχνίδι της κυβέρνησης στοχοποιώντας το άσυλο και ποινικοποιώντας τους συλλογικούς αγώνες και τις πρακτικές τους όπως είναι αυτή της κατάληψης», (από ανακοίνωση της κατάληψης της Πρυτανείας).

Οι σχέσεις εκμετάλλευσης φυσικά και προϋπήρχαν και δεν ξεκίνησαν με την επίθεση στην Κ. Κούνεβα. Το ζήτημα, όμως, δεν είναι η συμμετοχή σε κινήσεις που φαίνονται... πιασάρικες και... συσπειρώνουν κόσμο. Γιατί ποιος θα έλεγε όχι σε μια αύξηση μισθών του προσωπικού καθαριότητας του ΑΠΘ ή μια βελτίωση της σύμβασής του; Κανένας! Το ίδιο θα ίσχυε και για όλες τις συμβάσεις των εργαζομένων καθαριότητας σε σχολεία, κρατικά κτίρια, νοσοκομεία και πληθώρα κτιρίων. Το ίδιο, βεβαίως, θα ίσχυε και για όλες τις δουλειές, και όχι μόνο για τον λεγόμενο δημόσιο τομέα.

Μα τι λέμε; Μήπως η κάθε δουλειά σε ένα γραφείο, σε ένα χωράφι, σε ένα σουβλατζίδικο, δεν είναι εργολαβία; Δεν έχεις από πάνω σου έναν εργολάβο που καθορίζει πόσο θα σου δώσει και πώς και πότε θα δουλεύ-

ση δεν πρέπει να παραβλέπουν το ρόλο τους. Στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι γνωστό από την εισβολή των μπάτσων το Σεπτέμβριο του 2007 στο ΑΠΘ, μετά από συγκρούσεις κατά τη διάρκεια της Διεθνούς Έκθεσης. Συγκεκριμένα, τότε, δεκάδες ασφαλίτες είχαν μπει στο χώρο του ΑΠΘ, με τη συνεργασία της πρυτανείας. Πώς ξαφνικά τα ίδια πρόσωπα που τότε έφεραν τους μπάτσους μέσα γίνονται συνομιλητές σε μια φαντεζί διαδικασία με φώτα και κάμερες;

«Στο ΑΠΘ εδώ και τρεις εβδομάδες η Πρυτανεία τελεί υπό κατάληψη, ως ένδειξη διαμαρτυρίας στο απαράδεκτο καθεστώς εργολαβιών και εργασιακής ανασφάλειας εκατοντάδων εργαζομένων στο ΑΠΘ. Η κατάληψη της πρυτανείας ανέδειξε το συγκεκριμένο πρόβλημα, προσπαθώντας να πιέσει την πρυτανεία να αναλάβει δράσεις για τον τερματισμό της απαράδεκτης αυτής κατάστασης», (από δελτίο τύπου της Νεολαίας Συνασπισμού).

Ας μην ξεχνάμε πως η όλη κατάληψη στο ΑΠΘ και το όλο κλίμα μέσα στο οποίο εντάχθηκε δεν είναι εντελώς άσχετη και με την αλλαγή των συσχετισμών μέσα στην ΠΟΣΔΕΠ.

Αλλά υπάρχει κι ένα άλλο ζήτημα: η δημοσιοποίηση θέσεων και κινητοποιήσεων μέσω των τηλεοπτικών δελτίων. Εκεί υπάρχει η διαστρέβλωση και σε πολλές περιπτώσεις συκοφάντηση των ανθρώπων που κινητοποιούνται, ακόμα κι αν έχουν ειλικρινείς προθέσεις. Δεν μπορεί μέσα από τη σαπίλα των ΜΜΕ να αναδειχθεί ένας αγώνας, είναι αφέλεια και χάσιμο χρόνου.

Ξεκινώντας δηλαδή από φαινομενικά αθώα πράγματα, προτάσσεται η συνεργασία με αριστερούς και αριστεριστές υπό τη σκέπη της «μαζικότητας», ενώ καλούνται άνθρωποι που δηλώνουν αναρχικοί και αντιεξουσιαστές να συναινέσουν ώστε η «δράση» τους μέσα σε «ανοιχτές συνελεύσεις» να παρακολουθείται από φωτογράφους και ρεπόρτερ και να αναμεταδίδεται από τηλεοπτικά δίκτυα. Εννοείται, πως τέτοιου είδους «καλύψεις», οδηγούν νομοτελειακά σε πατροναρίσματα.

Ενώ θα μπορούσαν κάλλιστα οι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές εκείνοι που, ενδεχομένως, ήθελαν να ασχοληθούν με το ζήτημα της αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα να διοργανώσουν τις δικές τους παρεμβάσεις και

και 30 χρόνια πριν, δείχνει για μια ακόμη φορά ότι ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Γι' αυτό χρειάζονται ξεκάθαρες απόψεις, στάσεις και πρακτικές.

«Αν και η CNT ιδρύθηκε και, κυρίως, επηρεάστηκε από μια μειοψηφία αναρχικών ακτιβιστών της βάσης που δεν νοιάζονταν τόσο για τις οικονομικές διεκδικήσεις αλλά για την υπεράσπιση των ιδεολογικών θέσεων της οργάνωσης, η πλειοψηφία των μελών που προσχώρησαν στη CNT από το 1917 έως το 1923 δεν θα αυτο-προσδιορίζονταν ως αναρχικοί με την έννοια ότι ήταν αφοσιωμένοι σε μια ιδέα. Οι εργάτες και αγρότες που συνέρρεαν στη CNT αυτή την περίοδο ήταν, πάντως, σίγουρα επηρεασμένοι αρκετά από το πολωμένο και ριζοσπαστικό πολιτικό κλίμα της περιόδου και ταυτίζονταν με το αντι-εξουσιαστικό, ελευθεριακό και επαναστατικό ήθος της οργάνωσης. Η επιλογή τους να προσχωρήσουν αντανακλούσε τη διάθεση της περιόδου και τις ατομικές τους απόψεις στα φλέγοντα ζητήματα που τους ενδιέφεραν σε μια σκληρή και αδυσώπητη ταξική κοινωνία.

Η ηγεσία, απ' την άλλη μεριά, είτε ήταν μη-αναρχικοί ή απλά άγγιζαν τον αναρχισμό σαν αφηρημένη πεποίθηση. Για τη συνειδητή μειοψηφία των μαχητών αυτός ήταν ένας σημαντικός λόγος να κινητοποιούνται για να πιέζουν ώστε η οργάνωση να συνεχίζει να εκφράζει αναρχικές πολιτικές και ώστε η ρεφορμιστική και προσανατολισμένη-στη-διοίκηση ηγεσία να μην παρεκκλίνει μακριά από τις αναρχικές βάσεις. Οι ηγέτες, από τη μεριά τους χρειάζονταν την υποστήριξη αυτής της «συνειδητής μειοψηφίας» των ακτιβιστών για να διατηρήσουν τις θέσεις που κατείχαν στην οργάνωση και υποχρεώνονταν να υιοθετούν, τεχνητά, επαναστατικές αντιλήψεις τις οποίες δεν πίστευαν ποτέ ή δεν πίστευαν ότι μπορούν να υλοποιηθούν, και ένιωθαν ότι αυτό ήταν εμπόδιο στη διαπραγματευτική τους θέση με τους εργοδότες και το κράτος και τους λειτουργούς του» (Στιούαρτ Κρίστυ, Εμείς οι Αναρχικοί).

Αναρχικός Πυρήνας

ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ & Σύντροφοι

– 28 Σεπτεμβρίου 2006, Γυμνάσιο Πλέιτ Κάνιον της πόλης Μπέιλι, στο Κολοράντο. Ο 53χρονος Ντουέιν Μόρισον εισβάλλει στο γυμνάσιο, κρατάει ομήρους έξι μαθήτριες και κακοποιεί σεξουαλικά κάποιες από αυτές. Αρ-

ΗΠΑ. Το πρωί της 16ης Απριλίου 2007 ο Κορεατικής καταγωγής φοιτητής του πανεπιστημίου, Σέου Χουίνγκ Τσο, πυροβολεί και σκοτώνει 32 άτομα και τραυματίζει 25, για να αυτοκτονήσει στην συνέχεια. «Όταν άκουσα για το πε-

Τιμ Κρέτσμερ εισβάλλει στο λύκειο Βίνεντεν, όπου είχε αποφοιτήσει έναν χρόνο νωρίτερα και σκοτώνει εννέα μαθητές και μια καθηγήτρια. Όταν αντιλαμβάνεται ότι η αστυνομία σπεύδει στο σημείο αποχωρεί από το σχολείο,

νους που προτάσσουν την απαγόρευση της κουκούλας και διάφορα άλλα μέτρα, παράλληλα με την επιβολή έκτακτων οικονομικών μέτρων εις βάρος της κοινωνίας με πρόσχημα την «οικονομική ύφεση».

Θα πρέπει να θεωρείται δεδομένο από τους ανθρώπους που αγωνίζονται για την ελευθερία, ότι σε τέτοιες συνθήκες, βασικό μέλημα των εξουσιαστών θα είναι να παραπλανήσουν τους ανθρώπους και να δημιουργήσουν ένα κλίμα όπου η διαχείριση της επιβολής έκτακτων μέτρων θα φαίνεται «αναγκαία» για μια υποτιθέμενη πλειοψηφία, αποσοβώντας όσο γίνεται περισσότερο τις ανεξέλεγκτες κινητοποιήσεις που ξεφεύγουν από τα κομματικά και συνδικαλιστικά κόλπα και τεχνικές της διαπραγμάτευσης και της ξεκομμένης/μερικής αιτηματικής ενασχόλησης.

Θα πρέπει στο συγκεκριμένο ζήτημα να εμφανιστεί η πρυτανεία ως συμμετέχουσα σε διάλογο, ότι έχει καλές προθέσεις κτλ., αλλά στο τέλος ότι πρέπει να εναρμονιστεί με την ευρύτερη νομοθεσία. Σαν να λέμε τη γνωστή καραμέλα ότι μια νομοθεσία δεν μπορεί να αλλάξει επειδή αντικρούει με τη νομοθεσία της Ε.Ε. στην οποία συμμετέχει η Ελλάδα κτλ. Έτσι θα μπορέσει να ξεφουσκώσει μια κινητοποίηση αλλά και να μείνει η αίσθηση ότι «το κίνημα έκανε το καθήκον του». Όπως και έγινε. Η κατάληψη έληξε μετά από υποσχέσεις της πρυτανείας ότι προτίθεται να προσλάβει τους 600 περίπου υπαλλήλους. Αλλά ακόμα και στην περίπτωση οργής. Και σε τέτοιες κρίσιμες συνθήκες για το κράτος, αυτά θα κληθούν να βγάλουν το φίδι από την τρύπα...

«Καλούμε τις αρχές του Α.Π.Θ. να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να κινήσουν όλες τις αναγκαίες διαδικασίες με στόχο την κατάργηση των εργολαβιών και την πρόσληψη όλων των εργαζομένων σε καθεστώς μόνιμης και σταθερής δουλειάς. Να σταματήσουν να παίζουν το παιχνίδι της κυβέρνησης στοχοποιώντας το άσυλο και ποινικοποιώντας τους συλλογικούς αγώνες και τις πρακτικές τους όπως είναι αυτή της κατάληψης», (από ανακοίνωση της κατάληψης της Πρυτανείας).

Οι σχέσεις εκμετάλλευσης φυσικά και προϋπήρχαν και δεν ξεκίνησαν με την επίθεση στην Κ. Κούνεβα. Το ζήτημα, όμως, δεν είναι η συμμετοχή σε κινήσεις που φαίνονται... πιασάρικες και... συσπειρώνουν κόσμο. Γιατί ποιος θα έλεγε όχι σε μια αύξηση μισθών του προσωπικού καθαριότητας του ΑΠΘ ή μια βελτίωση της σύμβασής του; Κανένας! Το ίδιο θα ίσχυε και για όλες τις συμβάσεις των εργαζομένων καθαριότητας σε σχολεία, κρατικά κτίρια, νοσοκομεία και πληθώρα κτιρίων. Το ίδιο, βεβαίως, θα ίσχυε και για όλες τις δουλειές, και όχι μόνο για τον λεγόμενο δημόσιο τομέα.

Μα τι λέμε; Μήπως η κάθε δουλειά σε ένα γραφείο, σε ένα χωράφι, σε ένα σουβλατζίδικο, δεν είναι εργολαβία; Δεν έχεις από πάνω σου έναν εργολάβο που καθορίζει πόσο θα σου δώσει και πώς και πότε θα δουλεύ*ει δράσεις για τον τερματισμό της απαράδεκτης αυτής κατάστασης»*, (από δελτίο τύπου της Νεολαίας Συνασπισμού).

Ας μην ξεχνάμε πως η όλη κατάληψη στο ΑΠΘ και το όλο κλίμα μέσα στο οποίο εντάχθηκε δεν είναι εντελώς άσχετη και με την αλλαγή των συσχετισμών μέσα στην ΠΟΣΔΕΠ.

Αλλά υπάρχει κι ένα άλλο ζήτημα: η δημοσιοποίηση θέσεων και κινητοποιήσεων μέσω των τηλεοπτικών δελτίων. Εκεί υπάρχει η διαστρέβλωση και σε πολλές περιπτώσεις συκοφάντηση των ανθρώπων που κινητοποιούνται, ακόμα κι αν έχουν ειλικρινείς προθέσεις. Δεν μπορεί μέσα από τη σαπίλα των ΜΜΕ να αναδειχθεί ένας αγώνας, είναι αφέλεια και χάσιμο χρόνου.

Ξεκινώντας δηλαδή από φαινομενικά αθώα πράγματα, προτάσσεται η συνεργασία με αριστερούς και αριστεριστές υπό τη σκέπη της «μαζικότητας», ενώ καλούνται άνθρωποι που δηλώνουν αναρχικοί και αντιεξουσιαστές να συναινέσουν ώστε η «δράση» τους μέσα σε «ανοιχτές συνελεύσεις» να παρακολουθείται από φωτογράφους και ρεπόρτερ και να αναμεταδίδεται από τηλεοπτικά δίκτυα. Εννοείται, πως τέτοιου είδους «καλύψεις», οδηγούν νομοτελειακά σε πατροναρίσματα.

Ενώ θα μπορούσαν κάλλιστα οι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές εκείνοι που, ενδεχομένως, ήθελαν να ασχοληθούν με το ζήτημα της αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα να διοργανώσουν τις δικές τους παρεμβάσεις και *ελευθεριακό και επαναστατικό ήθος της οργάνωσης. Η επιλογή τους να προσχωρήσουν αντανακλούσε τη διάθεση της περιόδου και τις ατομικές τους απόψεις στα φλέγοντα ζητήματα που τους ενδιέφεραν σε μια σκληρή και αδυσώπητη ταξική κοινωνία.*

Η ηγεσία, απ' την άλλη μεριά, είτε ήταν μη-αναρχικοί ή απλά άγγιζαν τον αναρχισμό σαν αφηρημένη πεποίθηση. Για τη συνειδητή μειοψηφία των μαχητών αυτός ήταν ένας σημαντικός λόγος να κινητοποιούνται για να πιέζουν ώστε η οργάνωση να συνεχίζει να εκφράζει αναρχικές πολιτικές και ώστε η ρεφορμιστική και προσανατολισμένη-στη-διοίκηση ηγεσία να μην παρεκκλίνει μακριά από τις αναρχικές βάσεις. Οι ηγέτες, από τη μεριά τους χρειάζονταν την υποστήριξη αυτής της «συνειδητής μειοψηφίας» των ακτιβιστών για να διατηρήσουν τις θέσεις που κατείχαν στην οργάνωση και υποχρεώνονταν να υιοθετούν, τεχνητά, επαναστατικές αντιλήψεις τις οποίες δεν πίστευαν ποτέ ή δεν πίστευαν ότι μπορούν να υλοποιηθούν, και ένιωθαν ότι αυτό ήταν εμπόδιο στη διαπραγματευτική τους θέση με τους εργοδότες και το κράτος και τους λειτουργούς του» (Στιούαρτ Κρίστυ, Εμείς οι Αναρχικοί).

Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ & Σύντροφοι

– 28 Σεπτεμβρίου 2006, Γυμνάσιο Πλέιτ Κάνιον της πόλης Μπέιλι, στο Κολοράντο. Ο 53χρονος Ντουέιν Μόρισον εισβάλλει στο γυμνάσιο, κρατάει ομήρους έξι μαθήτριες και κακοποιεί σεξουαλικά κάποιες από αυτές. Αργότερα ελευθερώνει τέσσερα κορίτσια και κρατάει δύο ομήρους. Όταν η μία προσπαθεί να διαφύγει, την πυροβολεί από πίσω στο κεφάλι. Η τελευταία μαθήτρια κατάφερε να βγει ζωντανή, ενώ κατά την έφοδο της αστυνομίας ο Μόρισον αυτοκτονεί.

– 2 Οκτωβρίου 2006, Κομητεία της Πενσυλβάνια. Ο 32χρονος οδηγός φορτηγού Τσαρλς Καρλ Ρόμπερτς ανοίγει πυρ σε σχολείο με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τρεις μαθήτριες και μία δασκάλα, να τραυματιστούν άλλοι έξι μαθητές προτού ο ίδιος βάλει τέρμα και στην ίδια του τη ζωή.

– 16 Απριλίου 2007, Πανεπιστήμιο Βιρτζίνια ΤΕΚ, ΗΠΑ. Το πρωί της 16ης Απριλίου 2007 ο Κορεατικής καταγωγής φοιτητής του πανεπιστημίου, Σέου Χουίνγκ Τσο, πυροβολεί και σκοτώνει 32 άτομα και τραυματίζει 25, για να αυτοκτονήσει στην συνέχεια. «Όταν άκουσα για το περιστατικό κατάλαβα αμέσως ποιος ήταν ο δράστης», δήλωσε μια καθηγήτρια του πανεπιστημίου.

– 7 Νοεμβρίου 2007, Τουουσούλα, Φινλανδία. Μαθητής της τελευταίας τάξης του λυκείου δολοφονεί 7 συμμαθητές του και τη διευθύντρια του σχολείου του και αυτοκτονεί.

– 23 Σεπτεμβρίου 2008, Καουχαζόκι, Φινλανδία. Ο 22χρονος Μάτι Γιουχάνι Σάαρι σπουδαστής σε κολέγιο δολοφονεί 9 συμφοιτητές του πριν αυτοκτονήσει. «Μισώ την ανθρωπότητα. Η λύση είναι ένα Βάλτερ 22», έγραφε μεταξύ άλλων σε σημείωμα που άφησε.

– 11 Μαρτίου 2009, Βίνεντεν, Γερμανία. Ο 17χρονος Τιμ Κρέτσμερ εισβάλλει στο λύκειο Βίνεντεν, όπου είχε αποφοιτήσει έναν χρόνο νωρίτερα και σκοτώνει εννέα μαθητές και μια καθηγήτρια. Όταν αντιλαμβάνεται ότι η αστυνομία σπεύδει στο σημείο αποχωρεί από το σχολείο, σκοτώνοντας άλλες δύο καθηγήτριες και στην προσπάθειά του να δραπετεύσει, δολοφονεί έναν ανυποψίαστο περαστικό που περνούσε από μπροστά του. Στην συνέχεια αναγκάζει με την βία έναν οδηγό αυτοκινήτου να τον απομακρύνει, βρίσκει καταφύγιο σε μια αντιπροσωπεία αυτοκινήτων, όπου σκοτώνει άλλα δύο άτομα. Τελικά ανταλλάσσει πυροβολισμούς με τους αστυνομικούς που τον κυκλώνουν και αυτοκτονεί.

– 3 Απριλίου 2009, Νέα Υόρκη, ΗΠΑ. Μετανάστης δολοφονεί 13 άτομα που παρακολουθούσαν μαθήματα αγγλικών σε σχολή για μετανάστες.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2009

Να αρνηθούμε κάθε διαμεσολάβηση στους αγώνες και τη ζωή μας

Κάθε χρόνο τα ίδια παραμύθια.

Οι μπαλκονάτοι «υπερασπιστές» των συμφερόντων όσων βρίσκονται κάτω από συνθήκες καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, θα ζητήσουν και πάλι *«να πληρώσουν την κρίση οι καπιταλιστές»*. Αλλά τελικά τα σπασμένα θα πληρώσουν οι εκμεταλλευόμενοι.

Όμως γιά ποια σπασμένα μιλάμε; Μήπως πρόκειται για κάποιο γλέντι;

Το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει. Πρόκειται για ένα ανελέητο πόλεμο ανάμεσα στις διάφορες μερίδες εκμεταλλευτών. Έναν πόλεμο στον οποίο οι εργαζόμενοι αποτελούν τους στρατιώτες, που θα εξοντωθούν στο πεδίο της μάχης. **Η λεγόμενη κρίση είναι ένα ακόμα μέσο που χρησιμοποιούν σ' αυτόν τον πόλεμο.** Όταν οι πλέον ακμαίοι οικονομικοί παράγοντες δηλώνουν πως υπάρχει κρίση τότε είναι φανερό πως η επίθεση δεν στρέφεται γενικά και αόριστα προς κάποιους αντίπαλους.

Στρέφεται προς τους αδύναμους του καπιταλιστικού μπλοκ αλλά και προς τον κόσμο της μισθωτής δουλείας. Όπως μέσα στο πεδίο των εξουσιαστικών πολέμων οι άνθρωποι κατατεμαχίζονται από τα όπλα των αντιπάλων, σ' αυτό τον διαρκή πόλεμο ανάμεσα στις μερίδες των εξουσιαστών κι εκμεταλλευτών και πάλι οι άνθρωποι είναι που εξοντώνονται ηθικά και σωματικά. Οι εξουσιαστές, είτε με τον έναν είτε με τον άλλο τρόπο τρέφονται και δυναμώνουν καταστρέφοντας τους ανθρώπους.

Κατασκευάζουν κρίσεις, ανασυγκροτούν τα στρατόπεδα καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, εισάγουν νέα όπλα ελέγχου κι εκμετάλλευσης δια μέσου της τεχνολογίας. Κάθε φορά, αυτό το ιδιόμορφο πεδίο μάχης πλημμυρίζει από σώματα ανέργων, εξαθλιωμένων, εξουθενωμένων και καταρρακωμένων ανθρώπων που έχουν την «τύχη» να μην πεθαίνουν στα πεδία των συμβατικών μαχών, αλλά να φθείρονται ψυχικά και σωματικά στις διαρκείς κι εξοντωτικές οικονομικές και πολιτικές μάχες που γίνονται ανάμεσα στους εξουσιαστές.

«Να πληρώσουν την κρίση οι καπιταλιστές», κραυγάζουν οι εγκάθετοι του κράτους. Ζητούν δηλαδή από τους κεφαλαιούχους να αρνηθούν το ρόλο τους, να παραιτηθούν από τον πόλεμο που διεξάγουν, τόσο μεταξύ τους όσο και ενάντια σ' όσους αντιτάσσονται στην κυριαρχία τους (και τότε δείχνουν μια αξιοθαύμαστη ενότητα κι αλληλεγγύη).

Η εργασία, αυτό το σημαντικότατο μέσο για την ύπαρξη της ανθρωπότητας από έκφραση χαράς, δημιουργίας και ευδαιμονίας για τις ανθρώπινες κοινότητες, έχει μετατραπεί από τους εκμεταλλευτές και καταπιεστές σε ένα εργαλείο μίσους, μόχθου, πόνου και θανάτου για τους σκλαβωμένους ανθρώπους. Έχει μετατραπεί σε δουλειά (από το δουλεία), σε μισθωτή σκλαβιά. Η μισθοδουλεία αποδεικνύει την πραγματική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι άνθρωποι. Και γκρεμίζει τις αυταπάτες για δήθεν ελευθερία και δυνατότητα αυτοδιάθεσης του ατόμου. Βεβαίως, η απάντηση των αγωνιζόμενων ανθρώπων και η λύση που χρειάζεται να δώσουν απέναντι σ' αυτήν την κατάσταση **δεν μπορεί να είναι το ατομικό βόλεμα και η αγάπη για τα πλούτη**, με αποτέλεσμα τη μίμηση των πρακτικών που εφαρμόζουν τα αφεντικά που συνεχίζουν το ληστρικό τους έργο, αλλά **ο αγώνας για την καταστροφή των εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών σχέσεων**.

Αυτός ο αγώνας βρίσκεται αντιμέτωπος με τις αυταπάτες που αναστηλώνουν και καλλιεργούν οι διαμεσολαβητές.

Καλούν σε αγώνες για ψίχουλα, που θα εξανεμισθούν με το πρώτο φύσημα των εμπόρων και των κεφαλαιούχων ή θα διαλυθούν από τα βαριά όπλα της αγοράς. Καλούν σε ενίσχυση της δύναμής τους. Επιτίθενται στους κοινωνικούς αγώνες, που γίνονται για την καταστροφή των σχέσεων καταπίεσης κι εκμετάλλευσης και συκοφαντούν τους αγωνιζόμενους, για να ανακηρύξουν αργότερα αυτούς τους αγώνες και τις συγκρούσεις σε μέσο για την ανάδειξή τους, αφού εννοείται έχουν παραχαράξει την πραγματικότητα. Φωνάζουν για νίκες τη στιγμή που γνωρίζουν πως πρόκειται για παραχωρήσεις που γίνονται από το κράτος σαν αποζημίωση για την χειραγώγηση των διαθέσεων των καταπιεσμένων κι εκμεταλλευόμενων.

Ανακηρύσσουν την εργατιά σαν προνομιούχα και σαν τάξη, για να έχουν την ευκαιρία να λεηλατήσουν τα όνειρα των μισθωτών σκλάβων. Ζητούν να τους ψηφίσουν πρώτα σαν εκφραστές των «διεκδικήσεων», για να

ΑΘΗΝΑ

Η «Συσπείρωση Αναρχικών» καλεί σε συγκέντρωση για την πρωτομαγιά στο Μουσείο (Πατησίων) για τις 11 το πρωί. Στον ίδιο χώρο καλούν αριστερές οργανώσεις και σωματεία καθώς και η «Ανοιχτή Συνέλευση για τη δημιουργία ενιαίου αναρχικού πολυμορφικού κινήματος».

Στο μουσείο υπάρχει αναρτημένο πανώ που γράφει: «ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ, ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ Σ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ».

Στη διάρκεια της συγκέντρωσης, που διαρκεί δύο ώρες, μοιράζονται προκηρύξεις της Συσπείρωσης Αναρχικών, καθώς και προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς αντίτιμο.

Καμία άλλη αναρχική ομάδα δεν καλεί, αλλά συμμετέχουν στο κάλεσμα των «πρωτοβάθμιων σωματείων» στην πλ. Βικτώριας και στην πορεία που γίνεται προς το Υπουργείο Εργασίας.

ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ ΚΑΙ ΕΚΑ καλούν στην πλ. Κλαθμώνος.

Το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ καλούν στην πλ. Συντάγματος.

ντιπάλων, σ' αυτό τον διαρκή πόλεμο ανάμεσα στις μερίδες των εξουσιαστών κι εκμεταλλευτών και πάλι οι άνθρωποι είναι που εξοντώνονται ηθικά και σωματικά. Οι εξουσιαστές, είτε με τον έναν είτε με τον άλλο τρόπο τρέφονται και δυναμώνουν καταστρέφοντας τους ανθρώπους.

Κατασκευάζουν κρίσεις, ανασυγκροτούν τα στρατόπεδα καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, εισάγουν νέα όπλα ελέγχου κι εκμετάλλευσης δια μέσου της τεχνολογίας. Κάθε φορά, αυτό το ιδιόμορφο πεδίο μάχης πλημμυρίζει από σώματα ανέργων, εξαθλιωμένων, εξουθενωμένων και καταρρακωμένων ανθρώπων που έχουν την «τύχη» να μην πεθαίνουν στα πεδία των συμβατικών μαχών, αλλά να φθείρονται ψυχικά και σωματικά στις διαρκείς κι εξοντωτικές οικονομικές και πολιτικές μάχες που γίνονται ανάμεσα στους εξουσιαστές.

«Να πληρώσουν την κρίση οι καπιταλιστές», κραυγάζουν οι εγκάθετοι του κράτους. Ζητούν δηλαδή από τους κεφαλαιούχους να αρνηθούν το ρόλο τους, να παραιτηθούν από τον πόλεμο που διεξάγουν, τόσο μεταξύ τους όσο και ενάντια σ' όσους αντιτάσσονται στην κυριαρχία τους (και τότε δείχνουν μια αξιοθαύμαστη ενότητα κι αλληλεγγύη).

Η εργασία, αυτό το σημαντικότατο μέσο για την ύπαρξη της ανθρωπότητας από έκφραση χαράς, δημιουργίας και ευδαιμονίας για τις ανθρώπινες κοινότητες, έχει μετατραπεί από τους εκμεταλλευτές και καταπιεστές σε ένα εργαλείο μίσους, μόχθου, πόνου και θανάτου για τους σκλαβωμένους ανθρώπους. Έχει μετατραπεί σε δουλειά (από το δουλεία), σε μισθωτή σκλαβιά. Η μισθοδουλεία αποδεικνύει την πραγματική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι άνθρωποι. Και γκρεμίζει τις αυταπάτες για δήθεν ελευθερία και δυνατότητα αυτοδιάθεσης του ατόμου. Βεβαίως, η απάντηση των αγωνιζόμενων ανθρώπων και η λύση που χρειάζεται να δώσουν απέναντι σ' αυτήν την κατάσταση **δεν μπορεί να είναι το ατομικό βόλεμα και η αγάπη για τα πλούτη**, με αποτέλεσμα τη μίμηση των πρακτικών που εφαρμόζουν τα αφεντικά που συνεχίζουν το ληστρικό τους έργο, αλλά **ο αγώνας για την καταστροφή των εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών σχέσεων**.

Αυτός ο αγώνας βρίσκεται αντιμέτωπος με τις αυταπάτες που αναστηλώνουν και καλλιεργούν οι διαμεσολαβητές.

Καλούν σε αγώνες για ψίχουλα, που θα εξανεμισθούν με το πρώτο φύσημα των εμπόρων και των κεφαλαιούχων ή θα διαλυθούν από τα βαριά όπλα της αγοράς. Καλούν σε ενίσχυση της δύναμής τους. Επιτίθενται στους κοινωνικούς αγώνες, που γίνονται για την καταστροφή των σχέσεων καταπίεσης κι εκμετάλλευσης και συκοφαντούν τους αγωνιζόμενους, για να ανακηρύξουν αργότερα αυτούς τους αγώνες και τις συγκρούσεις σε μέσο για την ανάδειξή τους, αφού εννοείται έχουν παραχαράξει την πραγματικότητα. Φωνάζουν για νίκες τη στιγμή που γνωρίζουν πως πρόκειται για παραχωρήσεις που γίνονται από το κράτος σαν αποζημίωση για την χειραγώγηση των διαθέσεων των καταπιεσμένων κι εκμεταλλευόμενων.

Ανακηρύσσουν την εργατιά σαν προνομιούχα και σαν τάξη, για να έχουν την ευκαιρία να λεηλατήσουν τα όνειρα των μισθωτών σκλάβων. Ζητούν να τους ψηφίσουν πρώτα σαν εκφραστές των «διεκδικήσεων», για να μπορέσουν αργότερα να πάρουν μια καλή θέση στον κομματικό μηχανισμό και μετά στα έδρανα της βουλής. Όλοι αυτοί είναι που ανανεώνουν την εξουσία και την δυναμώνουν με την ανοχή των εκμεταλλευόμενων.

Η αυταπάτη της εκπροσώπησης και των εκλογών είναι το μέσο για την καθυπόταξη και την συνέχιση των συνθηκών αλλοτρίωσης και εξανδραποδισμού.

Γι' αυτό και αυτή την πρωτομαγιά όλοι οι κομματικοί και παραταξιακοί θα δώσουν ξανά το παρόν. Κόμματα, σωματεία, συνδικάτα, παρατάξεις και όλοι οι αριστεροί εξουσιαστικοί σχηματισμοί θα παρελάσουν και θα επιδείξουν στους κυρίαρχους τον στρατό που έχουν στη διάθεσή τους. Θα προβάλλουν την ικανότητά τους να τους κατευθύνουν σύμφωνα με τα όσα επιτάσσει ο εκσυγχρονισμός και οι ανάγκες διατήρησης της μισθοδουλείας και των αυταπατών της υποτιθέμενης εργατικής τάξης που υποτίθεται και πάλι πως θα καλυτερεύσει τον κόσμο όταν έρθει στα πράγματα.

Άλλωστε αυτή τη στιγμή οι εκλογές βρίσκονται προ των πυλών και τα χάδια μαζί με τις ψεματούρες θα δώσουν και θα πάρουν.

Κι όμως οι λύσεις είναι γνωστές.

Εμείς, οι αναρχικοί θεωρούμε πως **η αδιάλλακτη σύγκρουση, μαζί με το πάθος για ελεύθερη και ανεξούσια ζωή, είναι κομμάτι της απόλυτης άρνησης κράτους και κεφαλαιούχων**. Κανένα παρακάλι και καμιά ανοχή δεν χωρά εφ' όσον μιλάμε για τη ζωή και την ελευθερία. Όταν μέσα στον πόλεμο τους κατεβάζουν τα ρολά στις εταιρείες και τις βιομηχανίες, η απάντηση πρέπει να ξεπηδάει μέσα από την περηφάνια και την αγριότητα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Οι εργαζόμενοι της Κοντινένταλ στη Γαλλία μετά την απόλυσή τους κατέστρεψαν τα γραφεία και τις εγκαταστάσεις της εταιρείας. Αυτή είναι μια καλή απάντηση, ανάμεσα σε πολλές άλλες που μπορούν να δοθούν. Αρκεί οι άνθρωποι να οργανώσουν την απελευθερωτική και αντικρατική διάθεση και ορμή που διαθέτουν.

Για μας τους αναρχικούς το πρόταγμα της αναρχικής οργάνωσης και της δημιουργίας αναρχικών ομάδων παραμένει επίκαιρο.

Απέναντι στους κάθε λογής αριστερούς, που προσπαθούν να κερδοσκοπήσουν ζητώντας τις ψήφους των καταπιεσμένων κι εκμεταλλευόμενων, η απάντηση που μπορεί να δοθεί είναι βγαλμένη μέσα από την **δυνα-**

ρες, μοιράζονται προκηρύξεις της Συσπείρωσης Αναρχικών, καθώς και προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς αντίτιμο.

Καμία άλλη αναρχική ομάδα δεν καλεί, αλλά συμμετέχουν στο κάλεσμα των «πρωτοβάθμιων σωματείων» στην πλ. Βικτώριας και στην πορεία που γίνεται προς το Υπουργείο Εργασίας.

ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ ΚΑΙ ΕΚΑ καλούν στην πλ. Κλαθμώνος.

Το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ καλούν στην πλ. Συντάγματος.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Στην Ιστανμπούλ η αστυνομία απαγορεύει τις διαδηλώσεις για την εργατική Πρωτομαγιά στην πλατεία Taksim, προβάλλοντας τον ισχυρισμό πως δεν θα μπορούσε να αντέξει τον όγκο των διαδηλωτών και ότι θα μπορούσε να προκληθεί σοβαρό ατύχημα. Παράλληλα, οι

ται να δώσουν απέναντι σ' αυτήν την κατάσταση **δεν μπορεί να είναι το ατομικό βόλεμα και η αγάπη για τα πλούτη**, με αποτέλεσμα τη μίμηση των πρακτικών που εφαρμόζουν τα αφεντικά που συνεχίζουν το ληστρικό τους έργο, αλλά **ο αγώνας για την καταστροφή των εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών σχέσεων**.

Αυτός ο αγώνας βρίσκεται αντιμέτωπος με τις αυταπάτες που αναστηλώνουν και καλλιεργούν οι διαμεσολαβητές.

Καλούν σε αγώνες για ψίχουλα, που θα εξανεμισθούν με το πρώτο φύσημα των εμπόρων και των κεφαλαιούχων ή θα διαλυθούν από τα βαριά όπλα της αγοράς. Καλούν σε ενίσχυση της δύναμής τους. Επιτίθενται στους κοινωνικούς αγώνες, που γίνονται για την καταστροφή των σχέσεων καταπίεσης κι εκμετάλλευσης και συκοφαντούν τους αγωνιζόμενους, για να ανακηρύξουν αργότερα αυτούς τους αγώνες και τις συγκρούσεις σε μέσο για την ανάδειξή τους, αφού εννοείται έχουν παραχαράξει την πραγματικότητα. Φωνάζουν για νίκες τη στιγμή που γνωρίζουν πως πρόκειται για παραχωρήσεις που γίνονται από το κράτος σαν αποζημίωση για την χειραγώγηση των διαθέσεων των καταπιεσμένων κι εκμεταλλευόμενων.

Ανακηρύσσουν την εργατιά σαν προνομιούχα και σαν τάξη, για να έχουν την ευκαιρία να λεηλατήσουν τα όνειρα των μισθωτών σκλάβων. Ζητούν να τους ψηφίσουν πρώτα σαν εκφραστές των «διεκδικήσεων», για να μπορέσουν αργότερα να πάρουν μια καλή θέση στον κομματικό μηχανισμό και μετά στα έδρανα της βουλής. Όλοι αυτοί είναι που ανανεώνουν την εξουσία και την δυναμώνουν με την ανοχή των εκμεταλλευόμενων.

Η αυταπάτη της εκπροσώπησης και των εκλογών είναι το μέσο για την καθυπόταξη και την συνέχιση των συνθηκών αλλοτρίωσης και εξανδραποδισμού.

Γι' αυτό και αυτή την πρωτομαγιά όλοι οι κομματικοί και παραταξιακοί θα δώσουν ξανά το παρόν. Κόμματα, σωματεία, συνδικάτα, παρατάξεις και όλοι οι αριστεροί εξουσιαστικοί σχηματισμοί θα παρελάσουν και θα επιδείξουν στους κυρίαρχους τον στρατό που έχουν στη διάθεσή τους. Θα προβάλλουν την ικανότητά τους να τους κατευθύνουν σύμφωνα με τα όσα επιτάσσει ο εκσυγχρονισμός και οι ανάγκες διατήρησης της μισθοδουλείας και των αυταπατών της υποτιθέμενης εργατικής τάξης που υποτίθεται και πάλι πως θα καλυτερεύσει τον κόσμο όταν έρθει στα πράγματα.

Άλλωστε αυτή τη στιγμή οι εκλογές βρίσκονται προ των πυλών και τα χάδια μαζί με τις ψεματούρες θα δώσουν και θα πάρουν.

Κι όμως οι λύσεις είναι γνωστές.

Εμείς, οι αναρχικοί θεωρούμε πως **η αδιάλλακτη σύγκρουση, μαζί με το πάθος για ελεύθερη και ανεξούσια ζωή, είναι κομμάτι της απόλυτης άρνησης κράτους και κεφαλαιούχων**. Κανένα παρακάλι και καμιά ανοχή δεν χωρά εφ' όσον μιλάμε για τη ζωή και την ελευθερία. Όταν μέσα στον πόλεμό τους κατεβάζουν τα ρολά στις εταιρείες και τις βιομηχανίες, η απάντηση πρέπει να ξεπηδάει μέσα από την περηφάνια και την αγριότητα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Οι εργαζόμενοι της Κοντινένταλ στη Γαλλία μετά την απόλυσή τους κατέστρεψαν τα γραφεία και τις εγκαταστάσεις της εταιρείας. Αυτή είναι μια καλή απάντηση, ανάμεσα σε πολλές άλλες που μπορούν να δοθούν. Αρκεί οι άνθρωποι να οργανώσουν την απελευθερωτική και αντικρατική διάθεση και ορμή που διαθέτουν.

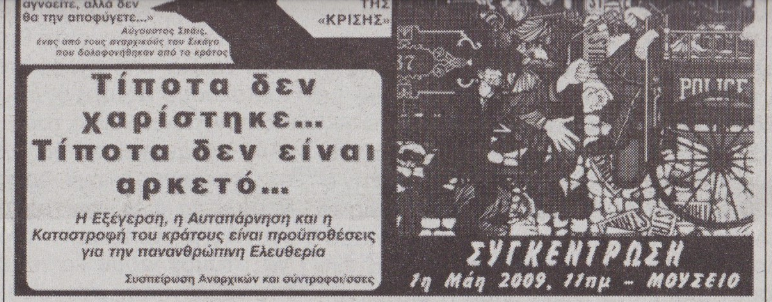
Για μας τους αναρχικούς το πρόταγμα της αναρχικής οργάνωσης και της δημιουργίας αναρχικών ομάδων παραμένει επίκαιρο.

Απέναντι στους κάθε λογής αριστερούς, που προσπαθούν να κερδοσκοπήσουν ζητώντας τις ψήφους των καταπιεσμένων κι εκμεταλλευόμενων, η απάντηση που μπορεί να δοθεί είναι βγαλμένη μέσα από την **δυναμική κοινωνική άρνηση της εκπροσώπησης δημοκρατικής ή αμεσοδημοκρατικής**.

Να αρνηθούμε κάθε διαμεσολάβηση στους αγώνες και τη ζωή μας
Να καταστρέψουμε το κράτος και τις συνθήκες μισθωτής εργασίας
Να οργανωθούμε στην προοπτική της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης
Στο δρόμο για την Αναρχία να σαρώσουμε τα εμπόδια των διαμεσολαβητών, των αριστερών, των προοδευτικών και των εναλλακτικών καρνάβαλων.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ και σ' αυτές τις εκλογές

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/φοι

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Στην Ισταμπούλ η αστυνομία απαγορεύει τις διαδηλώσεις για την εργατική Πρωτομαγιά στην πλατεία Taksim, προβάλλοντας τον ισχυρισμό πως δεν θα μπορούσε να αντέξει τον όγκο των διαδηλωτών και ότι θα μπορούσε να προκληθεί σοβαρό ατύχημα. Παράλληλα, οι αρχές κάνουν γνωστή την πρόθεσή τους να επιτρέψουν τις συγκεντρώσεις στην πλατεία Kadikoy
Τελικά, επιτρέπουν, μετά από συμφωνία, σε ορισμένες ομάδες διαδηλωτών να περάσουν στην πλατεία. Στην προσπάθεια άλλων διαδηλωτών να μεταβούν στην πλατεία Taksim, ξεσπούν πολύωρες συγκρούσεις, όπου χρησιμοποιήθηκαν μολότωφ και πέτρες. Στη διάρκεια των συγκρούσεων γίνονται 108 συλλήψεις. Ανάμεσα στους συλληφθέντες υπάρχουν 29 γυναίκες και 5 πέντε αναρχικοί, ορισμένοι από τους οποίους έχουν κτυπηθεί άσχημα.

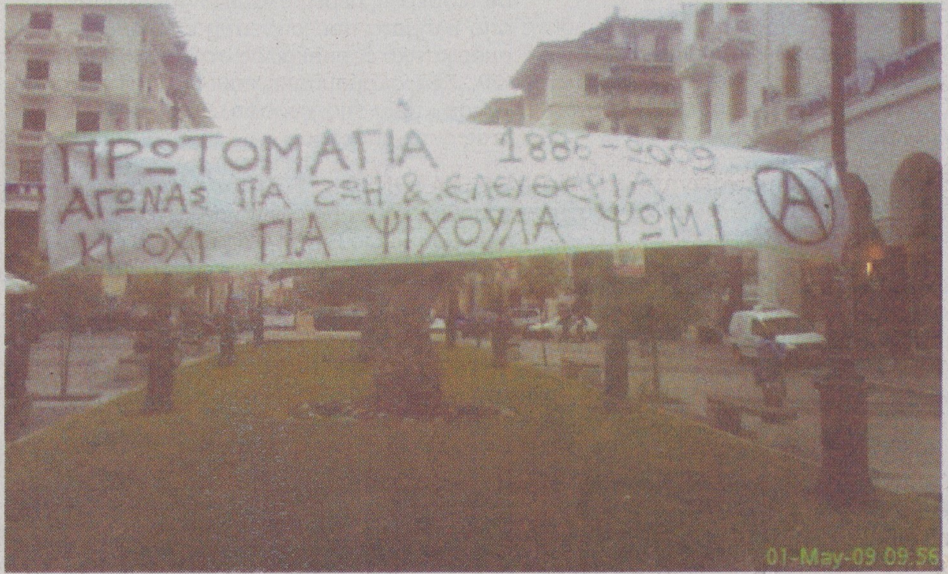
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Συγκέντρωση για την πρωτομαγιά καλούν στην πλατεία Αριστοτέλους ο «Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ και Σύντροφοι/ισσες» και οι «Αναρχικοί/ές υπέρ της κρίσης». Στο σημείο καλούν επίσης και οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Σε άλλα τρία σημεία της πόλης υπάρχουν καλέσματα για συγκεντρώσεις και πορείες.

Η συγκέντρωση που έχει καλέσει ο «Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ & Σύντροφοι/ισσες» γίνεται ανάμεσα στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ και το ξενοδοχείο ΗΛΕΚΤΡΑ ΠΑΛΛΑΣ και διαρκεί 1,5 περίπου ώρα. Στη διάρκειά της μοιράζεται αναρχικό υλικό, καθώς και προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ χωρίς αντίτιμο, στήνεται τραπεζάκι με έντυπα και αναρτιέται πανό που αναγράφει «ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1886-2009: ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΨΙΧΟΥΛΑ ΨΩΜΙ».

Οι «αναρχικοί υπέρ της κρίσης» αντιπαρατίθενται στη συγκέντρωση του Εργατικού κέντρου με μικροφωνική σε βανάκι και μετά από κάποιες αντεγκλήσεις και αψιμαχίες με τους συνδικαλιστές, αποχωρεί και διαλύεται στην πλατεία Ναυαρίνου.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1886-2009 ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΨΙΧΟΥΛΑ ΨΩΜΙ

«Οι αναρχικοί εργάτες στη CNT, αν και αφοσιωμένοι με ενθουσιασμό στον αγώνα για άμεσες οικονομικές βελτιώσεις και κοινωνική ισότητα, εξίσου με τους Σοσιαλιστές ή τους

Η ΠΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΗ ΔΕΝ ΕΞΩΡΑΪΖΕΤΑΙ, ΔΕΝ ΑΝΑΠΛΑΘΕΤΑΙ, ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ...

Η χωροταξία των πόλεων, όπως αυτή αναπτύχθηκε κατά την βιομηχανική και μεταβιομηχανική φάση της κυριαρχίας, αποτελεί μια δομή αντικοινωνική και εχθρική προς τον άνθρωπο και τη φύση.

Μέσα σε αυτές στοιβάζονται οι άνθρωποι, σαν αναλώσιμο υλικό. Οι πόλεις είναι δομημένες έτσι ώστε οι εξουσιαστές με ευκολία να μπορούν να ελέγχουν και να καταστέλλουν τους καταπιεσμένους. Η συμπίεση, η σύνθλιψη, η εκμετάλλευση, είναι το μέσο (η επιδίωξη) για την διαιώνιση της κυριαρχίας των εξουσιαστών.

Οι ζώνες παραγωγής, κατοίκησης και κατανάλωσης, όπως διαμορφώνονται από τους εκμεταλλευτές, είναι το τρίπτυχό πάνω στο οποίο συντίθεται η καθημερινή καταπίεση της μισθωτής σκλαβιάς και η αλλοτρίωση μέσα στο αστικό τοπίο.

Το παραπάνω τρίπτυχο δεν διαφέρει από τη ζωή των φυλακισμένων, εργασιακά κάτεργα, χώροι προαυλισμού-χώροι ψυχαγωγίας, σχολεία- φυλακές και τα κελιά για τον ύπνο, πάντα κάτω από το άγρυπνο βλέμμα των κρατικών οργάνων - δεσμοφυλάκων.

Η διαχωριστική γραμμή μεταξύ ελευθερίας και φυλακής σε αυτό το πλαίσιο της καταπίεσης και της διαρκούς καταστολής είναι μόνο η «ελευθερία» του να διαλέγει κανείς την φυλακή του.

Η πόλη δεν είναι παρά μια φυλακή που προσπαθεί να δείχνει πιο ελκυστική. Όπου οι αρχιτεκτονικές αναπλάσεις, οι λίγοι θύλακες πρασίνου και τα γκλαμουράτα και μη μαγαζιά και κτίρια, κάνουν την διαρκή επιτήρηση και τον άμεσο και έμμεσο έλεγχο της εξουσίας να παρουσιάζεται πιο υποφερτός στους καταπιεσμένους.

Η ύπαρξη ελάχιστων «ελεύθερων» χώρων μέσα στις πόλεις είναι μια αυταπάτη, αφού είναι στην ευχέρεια του κράτους να τους διαχειριστεί όπως επιθυμεί.

Επομένως κάθε προσπάθεια εξωραϊσμού και ανάπλασης τους από τα πάνω ή κάθε προσπάθεια αυτοδιαχείρισης και αυτοοργάνωσης τους από τα κάτω, όταν γίνεται με όρους συνδιαλλαγής και συναίνεσης με την εξουσία δεν αποτελεί παρά μια απάτη, είναι συνδιαχείρηση και συνιστά ανάθεση.

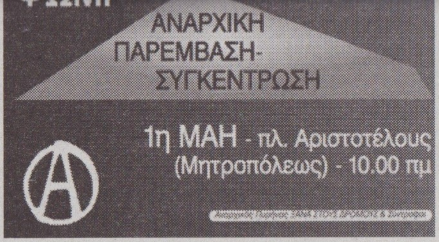
Πρακτικές και μέσα, όπως οι καταλήψεις και η απελευθέρωση κοινωνικών χώρων, συνεισφέρουν από την στιγμή που η οικειοποίηση γίνεται για την δημιουργία μιας κοινότητας αγώνα η οποία δρα με σκοπό τη καταστροφή κάθε εξουσίας στο δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια όσοι καταπιεσμένοι αντιλαμβάνονται την θέση τους οργανώνουν την επίθεσή τους στον κόσμο της καταπίεσης. Τίποτα δεν θα τους ικανοποιήσει παρά μόνο το να οικοδομήσουν πάνω στις στάχτες του έναν κόσμο ελευθερίας, αλληλεγγύης και ισότητας.

Η κοινωνική δράση παίρνει διαφορές μορφές μέσα στα πλαίσια του αγώνα για την ελευθερία και την αναρχία.

Παίρνει την μορφή της επίθεσης σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους, την κατάληψη κτιρίων προκείμενου να μετατραπούν σε κέντρα αντίστασης και διάχυσης της αναρχικής άποψης, την αλληλεγγύη σε κάθε καταπιεσμένο που αγωνίζεται, καταστέλλεται και φυλακίζεται.

τραπεζάκι με έντυπα και αναρτιέται πανό που αναγράφει «ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1886-2009: ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΨΙΧΟΥΛΑ ΨΩΜΙ». Οι «αναρχικοί υπέρ της κρίσης» αντιπαρατίθενται στη συγκέντρωση του Εργατικού κέντρου με μικροφωνική σε βανάκι και μετά από κάποιες αντεγκλήσεις και αψιμαχίες με τους συνδικαλιστές, αποχωρεί και διαλύεται στην πλατεία Ναυαρίνου.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1886-2009
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΨΙΧΟΥΛΑ ΨΩΜΙ

«Οι αναρχικοί εργάτες στη CNT, αν και αφοσιωμένοι με ενθουσιασμό στον αγώνα για άμεσες οικονομικές βελτιώσεις και κοινωνική ισότητα, εξίσου με τους Σοσιαλιστές ή τους φωτισμένους Συντηρητικούς Ρεπουμπλικάνους, ήταν εξίσου πεισμένοι ότι κάθε βελτίωση που θα κέρδιζε το συνδικάτο θα ήταν ψευδαίσθηση και βραχυπρόθεσμη, όσο εξακολουθούσαν να υπάρχουν ο καπιταλισμός και το Κράτος. Το ότι ήταν πρόθυμοι να δεχτούν ότι άλλα πολιτικά κόμματα και συνδικάτα μπορούν να προσφέρουν σ' ένα χρήσιμο σκοπό και ήταν προετοιμασμένοι να συνεργαστούν μαζί τους γι' αυτό το σκοπό που είχαν από κοινού, δεν σήμαινε ότι έπαψαν να είναι αναρχικοί. Όταν έκαναν συμμαχία με τους Σοσιαλιστές διακυβευόταν η διαπραγμάτευση ή όχι με τον εχθρό, αλλοιώνοντας τον ταξικό αγώνα σε ταξική συνεργασία δια μέσου της συμμετοχής στις ηγετικές λειτουργίες του καπιταλισμού και στην ψευδαίσθηση των αντιπροσωπευτικών λειτουργιών… Οι συνδικαλιστές ένιωθαν μια ντροπή για τον αναρχισμό, τον έβλεπαν σαν εμπόδιο στο κυνήγι των χειροπιαστών στόχων» (Στιούαρτ Κρίστυ)

123 χρόνια πέρασαν από τις μαχητικές διαδηλώσεις στο Σικάγο και οι αιτίες που οδηγούν τον άνθρωπο στην εξέγερση ενάντια στους δυνάστες του δεν έχουν εκλείψει: φτώχεια, καταπίεση, αδικία, πόλεμοι, γενοκτονίες. Ειδικότερα σήμερα που συνεχίζεται η «αντι»τρομοκρατική σταυροφορία και οι εξουσιαστές προσπαθούν να ρίξουν στάχτη στα μάτια παρουσιάζοντας δήθεν αλλαγές με την εκλογή Ομπάμα· η νέα επίθεση στις κοινωνίες βαφτίζεται «οικονομική κρίση».
Η θέση των αναρχικών από τότε δεν έχει αλλάξει ως προς τη μερικότητα του συνδικαλισμού και την πρόσκαιρη ψευδαίσθηση των μισθωτικών βελτιώσεων κτλ. Σήμερα τα κράτη θέτουν σε εφαρμογή το σχέδιο της παγκόσμιας «οικονομικής κρίσης». Οι τράπεζες, οι πολυεθνικές, οι προνομιούχοι δεν χάνουν και πολλά από αυτή την «κρίση». Πιέ-

Οι ζώνες παραγωγής, κατοίκησης και κατανάλωσης, όπως διαμορφώνονται από τους εκμεταλλευτές, είναι το τρίπτυχό πάνω στο οποίο συντίθεται η καθημερινή καταπίεση της μισθωτής σκλαβιάς και η αλλοτρίωση μέσα στο αστικό τοπίο.

Το παραπάνω τρίπτυχο δεν διαφέρει από τη ζωή των φυλακισμένων, εργασιακά κάτεργα, χώροι προαυλισμού-χώροι ψυχαγωγίας, σχολεία- φυλακές και τα κελιά για τον ύπνο, πάντα κάτω από το άγρυπνο βλέμμα των κρατικών οργάνων - δεσμοφυλάκων.

Η διαχωριστική γραμμή μεταξύ ελευθερίας και φυλακής σε αυτό το πλαίσιο της καταπίεσης και της διαρκούς καταστολής είναι μόνο η «ελευθερία» του να διαλέγει κανείς την φυλακή του.

Η πόλη δεν είναι παρά μια φυλακή που προσπαθεί να δείχνει πιο ελκυστική. Όπου οι αρχιτεκτονικές αναπλάσεις, οι λίγοι θύλακες πρασίνου και τα γκλαμουράτα και μη μαγαζιά και κτίρια, κάνουν την διαρκή επιτήρηση και τον άμεσο και έμμεσο έλεγχο της εξουσίας να παρουσιάζεται πιο υποφερτός στους καταπιεσμένους.

Η ύπαρξη ελάχιστων «ελεύθερων» χώρων μέσα στις πόλεις είναι μια αυταπάτη, αφού είναι στην ευχέρεια του κράτους να τους διαχειριστεί όπως επιθυμεί.

Επομένως κάθε προσπάθεια εξωραϊσμού και ανάπλασης τους από τα πάνω ή κάθε προσπάθεια αυτοδιαχείρισης και αυτοοργάνωσης τους από τα κάτω, όταν γίνεται με όρους συνδιαλλαγής και συναίνεσης με την εξουσία δεν αποτελεί παρά μια απάτη, είναι συνδιαχείρηση και συνιστά ανάθεση.

Πρακτικές και μέσα, όπως οι καταλήψεις και η απελευθέρωση κοινωνικών χώρων, συνεισφέρουν από την στιγμή που η οικειοποίηση γίνεται για την δημιουργία μιας κοινότητας αγώνα η οποία δρα με σκοπό τη καταστροφή κάθε εξουσίας στο δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια όσοι καταπιεσμένοι αντιλαμβάνονται την θέση τους οργανώνουν την επίθεσή τους στον κόσμο της καταπίεσης. Τίποτα δεν θα τους ικανοποιήσει παρά μόνο το να οικοδομήσουν πάνω στις στάχτες του έναν κόσμο ελευθερίας, αλληλεγγύης και ισότητας.

Η κοινωνική δράση παίρνει διαφορές μορφές μέσα στα πλαίσια του αγώνα για την ελευθερία και την αναρχία.

Παίρνει την μορφή της επίθεσης σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους, την κατάληψη κτιρίων προκείμενου να μετατραπούν σε κέντρα αντίστασης και διάχυσης της αναρχικής άποψης, την αλληλεγγύη σε κάθε καταπιεσμένο που αγωνίζεται, καταστέλλεται και φυλακίζεται.

Σε αυτά τα πλαίσια κάθε συνδιαλλαγή, κάθε αίτημα που δημιουργεί την ψευδαίσθηση της δυνατότητας καλυτέρευσης των συνθηκών καταπίεσης, κάθε ψευδαίσθηση νίκης στην προσπάθεια εξωραϊσμού του αστικού τοπίου, κάθε εμμονική ενασχόληση σε τοπικιστικό επίπεδο με κτηματομεσιτική προσδοκία, λειτουργούν, σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης, αποπροσανατολισμού και ως τροχοπέδη στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αυτοδιαχειριζόμενα εφευρήματα θεσμών, φορέων και πρωτοβουλιών που αναπαράγουν τις εξουσιαστικές σχέσεις και την συνδιαλλαγή με την εξουσία, έχουν σαν αποτέλεσμα την απονοηματοδότηση και την καταστολή των κοινωνικών αγώνων.

Η ακηδεμόνευτη κοινωνική δυναμική που απελευθερώθηκε με την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη αποδεικνύει ότι κάθε αυταπάτη για καλυτέρευση των συνθηκών έχει τελειώσει.

Κάθε ψήγμα συνδιαλλαγής και ανάθεσης έχει ξοφλήσει. Το καταστροφικό πάθος που διοχετεύθηκε τις μέρες της κοινωνικής εξέγερσης δεν ήταν παρά πάθος για δημιουργία και ελευθερία.

Το πάθος για δημιουργία δεν μπορεί παρά να είναι και πάθος για καταστροφή του κράτους και κάθε εξουσιαστικής δομής μέσα στην κοινωνία.

Οι αγωνιζόμενοι θα βρεθούν πάλι στα οδοφράγματα, εκεί που κτίζεται η πανανθρώπινη ελευθερία.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1886-2009
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΨΙΧΟΥΛΑ ΨΩΜΙ

«Οι αναρχικοί εργάτες στη CNT, αν και αφοσιωμένοι με ενθουσιασμό στον αγώνα για άμεσες οικονομικές βελτιώσεις και κοινωνική ισότητα, εξίσου με τους Σοσιαλιστές ή τους φωτισμένους Συντηρητικούς Ρεπουμπλικάνους, ήταν εξίσου πεισμένοι ότι κάθε βελτίωση που θα κέρδιζε το συνδικάτο θα ήταν ψευδαίσθηση και βραχυπρόθεσμη, όσο εξακολουθούσαν να υπάρχουν ο καπιταλισμός και το Κράτος. Το ότι ήταν πρόθυμοι να δεχτούν ότι άλλα πολιτικά κόμματα και συνδικάτα μπορούν να προσφέρουν σ' ένα χρήσιμο σκοπό και ήταν προετοιμασμένοι να συνεργαστούν μαζί τους γι' αυτό το σκοπό που είχαν από κοινού, δεν σήμαινε ότι έπαψαν να είναι αναρχικοί. Όταν έκαναν συμμαχία με τους Σοσιαλιστές διακυβευόταν η διαπραγμάτευση ή όχι με τον εχθρό, αλλοιώνοντας τον ταξικό αγώνα σε ταξική συνεργασία δια μέσου της συμμετοχής στις ηγετικές λειτουργίες του καπιταλισμού και στην ψευδαίσθηση των αντιπροσωπευτικών λειτουργιών... Οι συνδικαλιστές ένιωθαν μια ντροπή για τον αναρχισμό, τον έβλεπαν σαν εμπόδιο στο κυνήγι των χειροπιαστών στόχων» (Στιούαρτ Κρίστου)

123 χρόνια πέρασαν από τις μαχητικές διαδηλώσεις στο Σικάγο και οι αιτίες που οδηγούν τον άνθρωπο στην εξέγερση ενάντια στους δυνάστες του δεν έχουν εκλείψει: φτώχεια, καταπίεση, αδικία, πόλεμοι, γενοκτονίες. Ειδικότερα σήμερα που συνεχίζεται η «αντι»τρομοκρατική σταυροφορία και οι εξουσιαστές προσπαθούν να ρίξουν στάχτη στα μάτια παρουσιάζοντας δήθεν αλλαγές με την εκλογή Ομπάμα· η νέα επίθεση στις κοινωνίες βαφτίζεται «οικονομική κρίση».

Η θέση των αναρχικών από τότε δεν έχει αλλάξει ως προς τη μερικότητα του συνδικαλισμού και την πρόσκαιρη ψευδαίσθηση των μισθωτικών βελτιώσεων κτλ. Σήμερα τα κράτη θέτουν σε εφαρμογή το σχέδιο της παγκόσμιας «οικονομικής κρίσης». Οι τράπεζες, οι πολυεθνικές, οι προνομιούχοι δεν χάνουν και πολλά από αυτή την «κρίση». Πιέζουν όμως και θέλουν να ξεζουμίσουν ακόμη περισσότερο την κοινωνία είτε με ελαστικοποίηση της εργασίας είτε με περισσότερη καταστολή. Παράλληλα οι εξουσιαστές προσπαθούν να παγιδεύσουν ανθρώπους που διατηρούν κοινωνικά αντανακλαστικά είτε σε μισθωτικές αποκλειστικά διεκδικήσεις είτε σε ανέξοδες για το κράτος κινητοποιήσεις περί καλλωπισμού των κελιών που στοιβάζουν τους ανθρώπους είτε στα μπουντρούμια είτε στις πόλεις.

ΟΜΩΣ οι εξεγέρσεις, όπως το Δεκέμβρη, συνεχίζουν να καταρρίπτουν το μύθο της κρατικής παντοδυναμίας.

ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Θεσσαλονίκη, 1η Μάη 2009

Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ & Σύντροφοι/ισσες

συνεισφέρουν από την στιγμή που η οικειοποίηση γίνεται για την δημιουργία μιας κοινότητας αγώνα η οποία δρα με σκοπό τη καταστροφή κάθε εξουσίας στο δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια όσοι καταπιεσμένοι αντιλαμβάνονται την θέση τους οργανώνουν την επίθεσή τους στον κόσμο της καταπίεσης. Τίποτα δεν θα τους ικανοποιήσει παρά μόνο το να οικοδομήσουν πάνω στις στάχτες του έναν κόσμο ελευθερίας, αλληλεγγύης και ισότητας.

Η κοινωνική δράση παίρνει διαφορές μορφές μέσα στα πλαίσια του αγώνα για την ελευθερία και την αναρχία.

Παίρνει την μορφή της επίθεσης σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους, την κατάληψη κτιρίων προκείμενου να μετατραπούν σε κέντρα αντίστασης και διάχυσης της αναρχικής άποψης, την αλληλεγγύη σε κάθε καταπιεσμένο που αγωνίζεται, καταστέλλεται και φυλακίζεται.

Σε αυτά τα πλαίσια κάθε συνδιαλλαγή, κάθε αίτημα που δημιουργεί την ψευδαίσθηση της δυνατότητας καλυτέρευσης των συνθηκών καταπίεσης, κάθε ψευδαίσθηση νίκης στην προσπάθεια εξωραϊσμού του αστικού τοπίου, κάθε εμμονική ενασχόληση σε τοπικιστικό επίπεδο με κτηματομεσιτική προσδοκία, λειτουργούν, σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης, αποπροσανατολισμού και ως τροχοπέδη στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αυτοδιαχειριζόμενα εφευρήματα θεσμών, φορέων και πρωτοβουλιών που αναπαράγουν τις εξουσιαστικές σχέσεις και την συνδιαλλαγή με την εξουσία, έχουν σαν αποτέλεσμα την απονοηματοδότηση και την καταστολή των κοινωνικών αγώνων.

Η ακηδεμόνευτη κοινωνική δυναμική που απελευθερώθηκε με την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη αποδεικνύει ότι κάθε αυταπάτη για καλυτέρευση των συνθηκών έχει τελειώσει.

Κάθε ψήγμα συνδιαλλαγής και ανάθεσης έχει ξοφλήσει. Το καταστροφικό πάθος που διοχετεύθηκε τις μέρες της κοινωνικής εξέγερσης δεν ήταν παρά πάθος για δημιουργία και ελευθερία.

Το πάθος για δημιουργία δεν μπορεί παρά να είναι και πάθος για καταστροφή του κράτους και κάθε εξουσιαστικής δομής μέσα στην κοινωνία.

Οι αγωνιζόμενοι θα βρεθούν πάλι στα οδοφράγματα, εκεί που κτίζεται η πανανθρώπινη ελευθερία.

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ, ΘΑ ΧΤΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΥΡΙΑΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ...

Αναρχικοί-ες, Αντιεξουσιαστές-στριες, μέσα και έξω από σχολεία και σχολές

Συνέλευση κάθε Κυριακή 6.00 μμ, Πολυτεχνείο, κτ. Γκίνη
http://agria-xara.blogspot.com/

Το κείμενο μοιράστηκε στις 28 Απριλίου στη συγκέντρωση αλληλεγγύης στις καταλήψεις

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.
Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από την

Κυριακή 29 Μαρτίου
ΒΟΛΟΣ: Εκδήλωση-συζήτηση, για την Παλαιστίνη, πραγματοποιείται στην κατάληψη Ματσάγγου με τους «Αναρχικούς ενάντια στο τείχος» από το Ισραήλ.

ΑΘΗΝΑ: Γίνεται εμπρησμός σε γραφεία της ΝΔ στην περιοχή Ζωγράφου.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Στην ανατολική Λαχώρη, ομάδα ανταρτών εισβάλλει στην αστυνομική ακαδημία Manawan της αστυνομίας, αφού εξοντώνει τους φρουρούς στην πίσω είσοδο, όπου σπουδάζουν περίπου 750 νεοσύλλεκτοι. Η ομάδα αποτελείται από τουλάχιστον 14 άτομα και είναι εξοπλισμένη με αυτόματα, εκρηκτικά, εκτοξευτήρες ρουκετών και χειροβομβίδες, ενώ κάποιοι είναι μεταμφιεσμένοι σε αστυνομικούς. Ο τελικός απολογισμός της ομηρίας και της 8ωρης μάχης που διεξάγεται είναι πάνω από 30 μπάτσοι και νεοσύλλεκτοι νεκροί και δεκάδες τραυματίες, ενώ σκοτώνονται και 8 αντάρτες, οι 2 απ' αυτούς αυτο-ανατινάζονται και οι υπόλοιποι αιχμαλωτίζονται. Δύο μπάτσοι που μεταφέρονται τραυματισμένοι στο νοσοκομείο εξαφανίζονται μετά από μερικές ώρες, γεγονός που κάνει τις αρχές να τους θεωρούν ύποπτους για συνεργασία με τους αντάρτες. Την ευθύνη αναλαμβάνει με ανακοίνωση της η οργάνωση Fedayeen-e-Islam, δηλώνοντας πως «αυτές οι επιθέσεις θα συνεχιστούν, αν δεν απομακρυνθούν οι πακιστανοί στρατιώτες από τις καθένα και τους επιβάλλονται περιοριστικοί όροι. Επίσης αποφυλακίζονται και τρία άτομα που βρίσκονταν στις φυλακές του Κορυδαλλού για τα γεγονότα της 9ης του Δεκέμβρη στο Πολυτεχνείο, χωρίς χρηματική εγγύηση και με περιοριστικούς όρους, επίσης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πραγματοποιούνται εμπρηστικές επιθέσεις στα γραφεία του υφυπουργού εσωτερικών Κ. Γκιουλέκα, του πρώην βουλευτή της ΝΔ Γαλαμάτη, του βουλευτή της ΝΔ Γ. Ορφανού, του Στέλιου Παπαθεμελή και του βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Σ. Κουτμερίδη. Εμπρηστικός μηχανισμός τοποθετείται και στα γραφεία του βουλευτή Γ. Ιωαννίδη. Την ευθύνη για τις επιθέσεις αναλαμβάνει το «Συμβούλιο Αποδόμησης της Τάξης».

ΑΓΓΛΙΑ: Συλλαμβάνονται πέντε άτομα στο Πλίμουθ και κατηγορούνται για «συνωμοσία με σκοπό τη χρήση εκρηκτικών» κατά τη διάρκεια του συνεδρίου των G20.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Γίνεται επίθεση με παγιδευμένο αυτοκίνητο εναντίον στρατιωτικού κομβόι, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τέσσερις στρατιώτες.

Τρίτη 31 Μαρτίου
Εμπρηστικές επιθέσεις σε υποκαταστήματα Eurobank στη λεωφόρο Μεσογείων 252-254, στην Τράπεζα Πειραιώς στην οδό Μα

και σε τρία σταθμευμένα οχήματα στην οδό Γραβιάς και Θράκης στη Γλυφάδα. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Ομάδες Διάχυσης Μητροπολιτικής Βίας».

ΛΙΒΥΗ: Πλοιάρια με εκατοντάδες μετανάστες βυθίζονται βόρεια των λιβυκών ακτών εξ αιτίας ισχυρότατης θαλασσοταραχής. Οι αγνοούμενοι ξεπερνούν τους 300.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ: Μετά από πορεία συμπαράστασης στους συλληφθέντες των επεισοδίων του Δεκεμβρίου, οι μπάτσοι επιτίθενται έξω από τη Λότζια, το μεσαιωνικό κτίριο του Δημαρχείου, και συλλαμβάνουν τρεις διαδηλωτές. Άμεσα πραγματοποιείται κατάληψη του δημαρχείου με αίτημα να αποφυλακισθούν οι τρεις προσαχθέντες, οι οποίοι και αφήνονται ελεύθεροι.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Περισσότερες από 50 προσαγωγές έχουν γίνει κατά τη διάρκεια των ερευνών για την επίθεση στην αστυνομική ακαδημία Manawan.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Πορεία ενάντια στην κρατική τρομοκρατία καλεί η «Ανοιχτή Συνέλευση εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και ανέργων Μυτιλήνης».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μηχανοκίνητη πορεία για το θάνατο της Κ. Γκουλιώνη καλεί στην Καμάρα η «Φάμπρικα Υφανέτ».

ΓΑΛΛΙΑ: Συγκρούσεις πραγματοποιούνται σε προάστιο του Στρασβούργου, όπου πραγματοποιούνται διαδηλώσεις ενάντια στη σύνοδο του ΝΑΤΟ που θα γίνει στις 3 και 4 Απρίλη.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009
Τετάρτη 1 Απριλίου
Δύο εμπρηστικές επιθέσεις με αυτοσχέδιους εμπρηστικούς μηχανισμούς σημειώνονται στο Περιστέρι. Οι επιθέσεις πραγματοποιούνται σε υποκαταστήματα της ΑΤΕ-bank και της τράπεζας Πειραιώς, στην οδό Παναγή Τσαλδάρη 50. Την ευθύνη αναλαμβάνει με τηλεφώνημά της σε ραδιοφωνικό σταθμό η ομάδα «εγκληματίες της σκέψης και της δράσης».

Πραγματοποιούνται περίπου 100 συλλήψεις, ενώ σπάζονται στάσεις λεωφορείων, στήνονται οδοφράγματα με κάδους σκουπιδιών και μπάτσος σημαδεύει με το όπλο του κατά των διαδηλωτών. Η αστυνομία χρησιμοποιεί σφαίρες από καουτσούκ. Δύο μπάτσοι τραυματίζονται στη διάρκεια των συγκρούσεων.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται εναντίον αμερικανικού κομβόι στην επαρχία Πεσαβάρ με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 17 άτομα. Σε άλλη επίθεση καταστρέφονται 9 ΝΑΤΟικά οχήματα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Γίνεται εμπρησμός σε όχημα εταιρίας security στην περιοχή Χαριλάου. Εντοπίζεται και δεύτερος εμπρηστικός μηχανισμός σε άλλο όχημα της ίδιας εταιρίας και εξουδετερώνεται.

Σάββατο 4 Απριλίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Σε δεύτερη επίθεση μέσα σε τέσσερεις μέρες σκοτώνονται 13 άμαχοι από βλήματα που ρίχνει μη επανδρωμένο αμερικανικό αεροσκάφος στην πόλη Ντάτα Κελ. Στο Ισλαμαμπάντ, καμικάζι ανατινάζεται σε κτίριο της χωροφυλακής, σκοτώνοντας οκτώ μπάτσους.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συζήτηση για τη λειτουργία του ραδιοφωνικού ιντερνετικού σταθμού Radio Revolt και συναυλία οικονομικής ενίσχυσης γίνεται στο στέκι στο Βιολογικό.

- **Επίθεση** δέχονται τα γραφεία της εταιρίας καθαρισμού «Οικολογική» στην Τούμπα, που ενέχονται στις εργολαβίες του ΑΠΘ.

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ: Τουλάχιστον 49 είναι οι τραυματίες, (εκ των οποίων οι 15 είναι πυροσβέστες και αστυνομικοί), σε βίαια επεισόδια, που σημειώνονται κατά τη διάρκεια της συνόδου κορυφής του ΝΑΤΟ. Επίσης, οι δυνάμεις της τάξης προβαίνουν σε 300 συλλήψεις. Από τις συγκρούσεις πυρπολούνται δημόσια κτίρια, τράπεζες και τα εγκαταλελειμμένα κτίρια του πρώην τελωνείου στη Γέφυρα της Ευρώπης.

Δευτέρα 6 Απριλίου

Κυριακή 29 Μαρτίου
ΒΟΛΟΣ: Εκδήλωση-συζήτηση, για την Παλαιστίνη, πραγματοποιείται στην κατάληψη Ματσάγγου με τους «Αναρχικούς ενάντια στο τείχος» από το Ισραήλ.

ΑΘΗΝΑ: Γίνεται εμπρησμός σε γραφεία της ΝΔ στην περιοχή Ζωγράφου.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Στην ανατολική Λαχώρη, ομάδα ανταρτών εισβάλλει στην αστυνομική ακαδημία Manawan της αστυνομίας, αφού εξοντώνει τους φρουρούς στην πίσω είσοδο, όπου σπουδάζουν περίπου 750 νεοσύλλεκτοι. Η ομάδα αποτελείται από τουλάχιστον 14 άτομα και είναι εξοπλισμένη με αυτόματα, εκρηκτικά, εκτοξευτήρες ρουκετών και χειροβομβίδες, ενώ κάποιοι είναι μεταμφιεσμένοι σε αστυνομικούς. Ο τελικός απολογισμός της ομηρίας και της 8ωρης μάχης που διεξάγεται είναι πάνω από 30 μπάτσοι και νεοσύλλεκτοι νεκροί και δεκάδες τραυματίες, ενώ σκοτώνονται και 8 αντάρτες, οι 2 απ' αυτούς αυτο-ανατινάζονται και οι υπόλοιποι αιχμαλωτίζονται. Δύο μπάτσοι που μεταφέρονται τραυματισμένοι στο νοσοκομείο εξαφανίζονται μετά από μερικές ώρες, γεγονός που κάνει τις αρχές να τους θεωρούν ύποπτους για συνεργασία με τους αντάρτες. Την ευθύνη αναλαμβάνει με ανακοίνωση της η οργάνωση Fedayeen-e-Islam, δηλώνοντας πως «αυτές οι επιθέσεις θα συνεχιστούν, αν δεν απομακρυνθούν οι πακιστανοί στρατιώτες από τις περιοχές των φυλών».

Δευτέρα 30 Μαρτίου
Ομάδα ατόμων επιτίθεται με μολότοφ σε τρία υποκαταστήματα τραπεζών και σε γραφεία της ΝΔ στο Βύρωνα.

Πυρπολούνται πολυτελή σκάφη αναψυχής σε αντιπροσωπεία στην Αργυρούπολη.

ΛΑΡΙΣΑ: Αποφυλακίζονται και οι 4 φυλακισμένοι από τους συλληφθέντες της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκεμβρίου. Η εγγύηση ορίζεται στις 15.000 ευρώ για τον καθένα και τους επιβάλλονται περιοριστικοί όροι. Επίσης αποφυλακίζονται και τρία άτομα που βρίσκονταν στις φυλακές του Κορυδαλλού για τα γεγονότα της 9ης του Δεκέμβρη στο Πολυτεχνείο, χωρίς χρηματική εγγύηση και με περιοριστικούς όρους, επίσης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πραγματοποιούνται εμπρηστικές επιθέσεις στα γραφεία του υφυπουργού εσωτερικών Κ. Γκιουλέκα, του πρώην βουλευτή της ΝΔ Γαλαμάτη, του βουλευτή της ΝΔ Γ. Ορφανού, του Στέλιου Παπαθεμελή και του βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Σ. Κουτμερίδη. Εμπρηστικός μηχανισμός τοποθετείται και στα γραφεία του βουλευτή Γ. Ιωαννίδη. Την ευθύνη για τις επιθέσεις αναλαμβάνει το «Συμβούλιο Αποδόμησης της Τάξης».

ΑΓΓΛΙΑ: Συλλαμβάνονται πέντε άτομα στο Πλίμουθ και κατηγορούνται για «συνωμοσία με σκοπό τη χρήση εκρηκτικών» κατά τη διάρκεια του συνεδρίου των G20.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Γίνεται επίθεση με παγιδευμένο αυτοκίνητο εναντίον στρατιωτικού κομβόι, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τέσσερεις στρατιώτες.

Τρίτη 31 Μαρτίου
Εμπρηστικές επιθέσεις σε υποκατάστημα Eurobank στη λεωφόρο Μεσογείων 252-254, στην Τράπεζα Πειραιώς στην οδό Μαρίνου Αντύπα 35 στο Ηράκλειο Αττικής, στην Εθνική Τράπεζα στην οδό Βασιλέως Παύλου 34 στα Σπάτα, στην αντιπροσωπεία αυτοκινήτων ιδιοκτησίας Τσουκλίδη στην οδό Τατοΐου και Αναγεννήσεως στη Μεταμόρφωση, όπου κάηκαν τρία ΙΧ αυτοκίνητα, στα ΕΛΤΑ στην οδό Θερμοπυλών 45 στην Ομόνοια, σε τρία οχήματα της ΔΕΗ στο Παλαιό Φάληρο, σε ένα ΙΧ αυτοκίνητο της εταιρείας «BRINKS Security» στην οδό Αλκέως 2 στο Χαλάνδρι, στη Eurobank στην οδό Βασιλέως Κωνσταντίνου 228 στο Κορωπί, σε διπλωματικό αυτοκίνητο στην οδό Τσαμαδού και Σπύρου Μήλιου στην Ηλιούπολη κτίριο του Δημαρχείου, και συλλαμβάνουν τρεις διαδηλωτές. Άμεσα πραγματοποιείται κατάληψη του δημαρχείου με αίτημα να αποφυλακισθούν οι τρεις προσαχθέντες, οι οποίοι και αφήνονται ελεύθεροι.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Περισσότερες από 50 προσαγωγές έχουν γίνει κατά τη διάρκεια των ερευνών για την επίθεση στην αστυνομική ακαδημία Manawan.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Πορεία ενάντια στην κρατική τρομοκρατία καλεί η «Ανοιχτή Συνέλευση εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και ανέργων Μυτιλήνης».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μηχανοκίνητη πορεία για το θάνατο της Κ. Γκουλιώνη καλεί στην Καμάρα η «Φάμπρικα Υφανέτ».

ΓΑΛΛΙΑ: Συγκρούσεις πραγματοποιούνται σε προάστιο του Στρασβούργου, όπου πραγματοποιούνται διαδηλώσεις ενάντια στη σύνοδο του ΝΑΤΟ που θα γίνει στις 3 και 4 Απρίλη.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009

Τετάρτη 1 Απριλίου
Δύο εμπρηστικές επιθέσεις με αυτοσχέδιους εμπρηστικούς μηχανισμούς σημειώνονται στο Περιστέρι. Οι επιθέσεις πραγματοποιούνται σε υποκαταστήματα της ΑΤΕ-bank και της τράπεζας Πειραιώς, στην οδό Παναγή Τσαλδάρη 50. Την ευθύνη αναλαμβάνει με τηλεφώνημά της σε ραδιοφωνικό σταθμό η ομάδα «εγκληματίες της σκέψης και της δράσης».

ΛΟΝΔΙΝΟ: Ένας νεκρός, 86 συλλήψεις και εκατοντάδες προσαγωγές είναι το αποτέλεσμα βίαιων συγκρούσεων διαδηλωτών και αστυνομίας στους δρόμους της οικονομικής περιοχής της πόλης. Η αστυνομία ξυλοκοπά μέχρι θανάτου με γκλομπιές στη κοιλιά 47χρονο εργάτη, που επέστρεφε σπίτι του.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Τουλάχιστον πέντε αστυνομικοί σκοτώνονται ενώ δύο ακόμα τραυματίζονται σοβαρά από ρουκέτα που πλήττει το αυτοκίνητό τους στο βορειοδυτικό τμήμα του Πακιστάν.

Πέμπτη 2 Απριλίου
ΓΑΛΛΙΑ: Ξεσπούν συγκρούσεις στο κέντρο του Στρασβούργου κατά τη διάρκεια της συνόδου του ΝΑΤΟ. Τα CRS επιτίθενται σε διαδηλωτές με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες. Σπάζεται ένα περιπολικό και τζαμαρίες πολυτελών καταστημάτων και αμάξια, ενώ στήνονται οδοφράγματα. Πάνω

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Γίνεται εμπρησμός σε όχημα εταιρίας security στην περιοχή Χαριλάου. Εντοπίζεται και δεύτερος εμπρηστικός μηχανισμός σε άλλο όχημα της ίδιας εταιρίας και εξουδετερώνεται.

Σάββατο 4 Απριλίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Σε δεύτερη επίθεση μέσα σε τέσσερεις μέρες σκοτώνονται 13 άμαχοι από βλήματα που ρίχνει μη επανδρωμένο αμερικανικό αεροσκάφος στην πόλη Ντάτα Κελ. Στο Ισλαμαμπάντ, καμικάζι ανατινάζεται σε κτίριο της χωροφυλακής, σκοτώνοντας οκτώ μπάτσους.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συζήτηση για τη λειτουργία του ραδιοφωνικού ιντερνετικού σταθμού Radio Revolt και συναυλία οικονομικής ενίσχυσης γίνεται στο στέκι στο Βιολογικό.

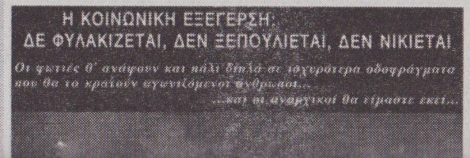
- Επίθεση δέχονται τα γραφεία της εταιρίας καθαρισμού «Οικολογική» στην Τούμπα, που ενέχονται στις εργολαβίες του ΑΠΘ.

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ: Τουλάχιστον 49 είναι οι τραυματίες, (εκ των οποίων οι 15 είναι πυροσβέστες και αστυνομικοί), σε βίαια επεισόδια, που σημειώνονται κατά τη διάρκεια της συνόδου κορυφής του ΝΑΤΟ. Επίσης, οι δυνάμεις της τάξης προβαίνουν σε 300 συλλήψεις. Από τις συγκρούσεις πυρπολούνται δημόσια κτίρια, τράπεζες και τα εγκαταλελειμμένα κτίρια του πρώην τελωνείου στη Γέφυρα της Ευρώπης.

Δευτέρα 6 Απριλίου
ΝΙΓΗΡΙΑ: Η φαρμακευτική Pfizer καταδικάζεται σε πρόστιμο 50 εκ. λιρών για το θάνατο παιδιών που προκάλεσε η πειραματική χορήγηση του φαρμάκου Trovan το 1996. Τότε η εταιρία χρειαζόταν ανθρώπινα πειραματόζωα για εμβόλια μηνιγγίτιδας και δοκίμασε πειραματικά φάρμακα με το πρόσχημα της «ανθρωπιστικής βοήθειας».

Τρίτη 7 Απριλίου
ΜΟΛΔΑΒΙΑ: Διαδηλωτές, πολλοί από τους οποίους κρατούν σημαίες ευρωπαϊκών κρατών, επιτίθενται στο προεδρικό μέγαρο, διαμαρτυρόμενοι για το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών της Κυριακής, που κέρδισε το κυβερνών κομμουνιστικό κόμμα.

Ομάδα ατόμων αφαιρεί προϊόντα από

ρης μάχης που διεξάγεται είναι πάνω από 30 μπάτσοι και νεοσύλλεκτοι νεκροί και δεκάδες τραυματίες, ενώ σκοτώνονται και 8 αντάρτες, οι 2 απ' αυτούς αυτο-ανατινάζονται και οι υπόλοιποι αιχμαλωτίζονται. Δύο μπάτσοι που μεταφέρονται τραυματισμένοι στο νοσοκομείο εξαφανίζονται μετά από μερικές ώρες, γεγονός που κάνει τις αρχές να τους θεωρούν ύποπτους για συνεργασία με τους αντάρτες. Την ευθύνη αναλαμβάνει με ανακοίνωση της η οργάνωση Fedayeen-e-Islam, δηλώνοντας πως «αυτές οι επιθέσεις θα συνεχιστούν, αν δεν απομακρυνθούν οι πακιστανοί στρατιώτες από τις περιοχές των φυλών».

Δευτέρα 30 Μαρτίου
Ομάδα ατόμων επιτίθεται με μολότοφ σε τρία υποκαταστήματα τραπεζών και σε γραφεία της ΝΔ στο Βύρωνα.

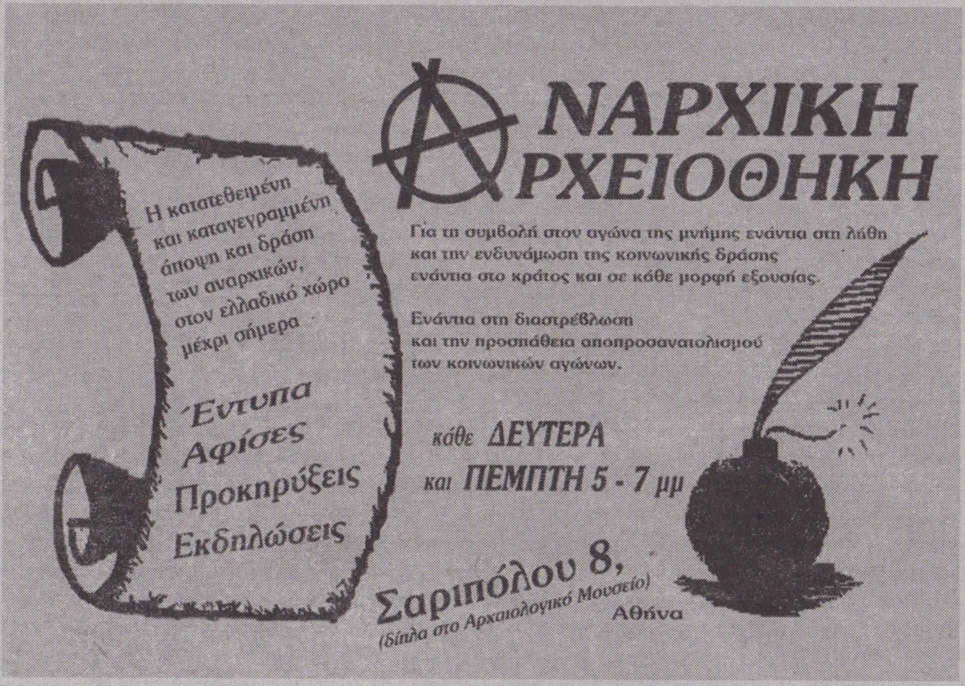
Πυρπολούνται πολυτελή σκάφη αναψυχής σε αντιπροσωπεία στην Αργυρούπολη.

ΛΑΡΙΣΑ: Αποφυλακίζονται και οι 4 φυλακισμένοι από τους συλληφθέντες της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκεμβρίου. Η εγγύηση ορίζεται στις 15.000 ευρώ για τον

ΑΓΓΛΙΑ: Συλλαμβάνονται πέντε άτομα στο Πλίμουθ και κατηγορούνται για «συνωμοσία με σκοπό τη χρήση εκρηκτικών» κατά τη διάρκεια του συνεδρίου των G20.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Γίνεται επίθεση με παγιδευμένο αυτοκίνητο εναντίον στρατιωτικού κομβόι, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τέσσερεις στρατιώτες.

Τρίτη 31 Μαρτίου
Εμπρηστικές επιθέσεις σε υποκατάστημα Eurobank στη λεωφόρο Μεσογείων 252-254, στην Τράπεζα Πειραιώς στην οδό Μαρίνου Αντύπα 35 στο Ηράκλειο Αττικής, στην Εθνική Τράπεζα στην οδό Βασιλέως Παύλου 34 στα Σπάτα, στην αντιπροσωπεία αυτοκινήτων ιδιοκτησίας Τσουκλίδη στην οδό Τατοΐου και Αναγεννήσεως στη Μεταμόρφωση, όπου κάηκαν τρία ΙΧ αυτοκίνητα, στα ΕΛΤΑ στην οδό Θερμοπυλών 45 στην Ομόνοια, σε τρία οχήματα της ΔΕΗ στο Παλαιό Φάληρο, σε ένα ΙΧ αυτοκίνητο της εταιρείας «BRINKS Security» στην οδό Αλτέως 2 στο Χαλάνδρι, στη Eurobank στην οδό Βασιλέως Κωνσταντίνου 228 στο Κορωπί, σε διπλωματικό αυτοκίνητο στην οδό Τσαμαδού και Σπύρου Μήλιου στην Ηλιούπολη

στη σύνοδο του ΝΑΤΟ που θα γίνει στις 3 και 4 Απρίλη.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009

Τετάρτη 1 Απριλίου
Δύο εμπρηστικές επιθέσεις με αυτοσχέδιους εμπρηστικούς μηχανισμούς σημειώνονται στο Περιστέρι. Οι επιθέσεις πραγματοποιούνται σε υποκαταστήματα της ΑΤΕ-bank και της τράπεζας Πειραιώς, στην οδό Παναγή Τσαλδάρη 50. Την ευθύνη αναλαμβάνει με τηλεφώνημά της σε ραδιοφωνικό σταθμό η ομάδα «εγκληματίες της σκέψης και της δράσης».

ΛΟΝΔΙΝΟ: Ένας νεκρός, 86 συλλήψεις και εκατοντάδες προσαγωγές είναι το αποτέλεσμα βίαιων συγκρούσεων διαδηλωτών και αστυνομίας στους δρόμους της οικονομικής περιοχής της πόλης. Η αστυνομία ξυλοκοπά μέχρι θανάτου με γκλομπιές στη κοιλιά 47χρονο εργάτη, που επέστρεφε σπίτι του.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Τουλάχιστον πέντε αστυνομικοί σκοτώνονται ενώ δύο ακόμα τραυματίζονται σοβαρά από ρουκέτα που πλήττει το αυτοκίνητό τους στο βορειοδυτικό τμήμα του Πακιστάν.

Πέμπτη 2 Απριλίου
ΓΑΛΛΙΑ: Ξεσπούν συγκρούσεις στο κέντρο του Στρασβούργου κατά τη διάρκεια της συνόδου του ΝΑΤΟ. Τα CRS επιτίθενται σε διαδηλωτές με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες. Σπάζεται ένα περιπολικό και τζαμαρίες πολυτελών καταστημάτων και αμάξια, ενώ στήνονται οδοφράγματα. Πάνω από 100 είναι οι συλλήψεις.

ΑΓΓΛΙΑ: Τέσσερεις από τους συλληφθέντες της προηγούμενη της συνόδου των G20 κατηγορούνται για φθορές και κλοπές κατά τη διάρκεια της επίθεσης σε υποκατάστημα της Royal Bank of Scotland. Σήμερα συλλαμβάνονται 122 άτομα και γίνονται επιδρομές σε δύο καταλήψεις.

Παρασκευή 3 Απριλίου
ΞΑΝΘΗ: Γίνεται εμπρησμός σε όχημα εταιρίας security «Group 4».

ΓΑΛΛΙΑ: Συγκρούσεις μπάτσων με διαδηλωτές σε προάστια του Στρασβούργου.

ας καθαρισμού «Οικολογική» στην Τούμπα, που ενέχονται στις εργολαβίες του ΑΠΘ.

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ: Τουλάχιστον 49 είναι οι τραυματίες, (εκ των οποίων οι 15 είναι πυροσβέστες και αστυνομικοί), σε βίαια επεισόδια, που σημειώνονται κατά τη διάρκεια της συνόδου κορυφής του ΝΑΤΟ. Επίσης, οι δυνάμεις της τάξης προβαίνουν σε 300 συλλήψεις. Από τις συγκρούσεις πυρπολούνται δημόσια κτίρια, τράπεζες και τα εγκαταλελειμμένα κτίρια του πρώην τελωνείου στη Γέφυρα της Ευρώπης.

Δευτέρα 6 Απριλίου
ΝΙΓΗΡΙΑ: Η φαρμακευτική Pfizer καταδικάζεται σε πρόστιμο 50 εκ. λιρών για το θάνατο παιδιών που προκάλεσε η πειραματική χορήγηση του φαρμάκου Trovan το 1996. Τότε η εταιρία χρειαζόταν ανθρώπινα πειραματόζωα για εμβόλια μηνιγγίτιδας και δοκίμασε πειραματικά φάρμακα με το πρόσχημα της «ανθρωπιστικής βοήθειας».

Τρίτη 7 Απριλίου
ΜΟΛΔΑΒΙΑ: Διαδηλωτές, πολλοί από τους οποίους κρατούν σημαίες ευρωπαϊκών κρατών, επιτίθενται στο προεδρικό μέγαρο, διαμαρτυρόμενοι για το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών της Κυριακής, που κέρδισε το κυβερνών κομμουνιστικό κόμμα.

Ομάδα ατόμων αφαιρεί προϊόντα από

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

σούπερ-μάρκετ στη Νέα Φιλαδέλφεια και τα διανέμει σε λαϊκή αγορά.

Τετάρτη 8 Απριλίου
ΑΘΗΝΑ
Εκδήλωση-Συναυλία, προβολή βίντεο για τον αγώνα των καταληψιών και των αλληλέγγυων του Ungdomshuset στην Κοπεγχάγη και ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ από συντρόφους από την Δανία γίνεται στην Λ. Καραγιάννη 37, με αφορμή τα 21 χρόνια της κατάληψης.

ΑΓΓΛΙΑ: Συλλαμβάνονται 12 άτομα, από τα οποία τα 11 είναι φοιτητές πακιστανικής καταγωγής, και ανακρίνονται για υπόθεση «τρομοκρατίας», αφού σύμφωνα με τις αρχές προετοίμαζαν επιθέσεις σε εμπορικά κέντρα του Μάντσεστερ κατά τη διάρκεια των εορτών του Πάσχα. Παράλληλες συλλήψεις 28 ατόμων γίνονται και στο Εσκισεχίρ της Τουρκίας.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Γίνεται **εμπρησμός** σε υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας. Η ευθύνη αναλαμβάνεται με προκήρυξη σε τοπική εφημερίδα και αναφέρεται στην κατ' ουσίαν δολοφονία του τρίχρονου Παναγιώτη Βασιλέλλη πριν από 8 χρόνια. Το ποσόν για την εγχείρηση, το οποίο συγκεντρώθηκε με έρανο και θα του έδινε την ευκαιρία να επιζήσει δεν δόθηκε από τους υπεύθυνους της τράπεζας.

ΔΡΑΜΑ: Αθωώνονται οι δύο μπάτσοι που είχαν δολοφονήσει 35χρονο τσιγγάνο το 2006 στο Καλαμπάκι Δράμας, με αφορμή την κλοπή καλωδίων.

Πέμπτη 9 Απριλίου
ΒΟΛΟΣ: Γίνεται ενημέρωση από δανούς συντρόφους για καταλήψεις στη Δανία και ακολουθεί συναυλία στην κατάληψη Ματσάγγου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Γίνεται παρέμβαση αλληλεγγύης στις καταλήψεις στην πλατεία Ναυαρίνου.

- **Ομάδα ατόμων** επιτίθεται με μολότοφ σε υποκατάστημα της τράπεζας Eurobank στην οδό Τσιμισκή στο κέντρο της πόλης.

απ' αυτές ανταλλάσσοντας συνθήματα με τους φυλακισμένους, επιστρέφει στην πλατεία όπου και διαλύεται. Την συγκέντρωση πορεία έχουν καλέσει: η ανοιχτή συνέλευση εξεγερμένων για την αλληλεγγύη στους διωκόμενους της εξέγερσης, οι Αναρχικοί-ες, Αντιεξουσιαστές-στριες, μέσα και έξω από σχολεία και σχολές, η Κατάληψη Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά, η Συνέλευση εξεγερμένων Σαλαμίνας, Περάματος, Κερατσινίου, Δραπετσώνας, Νίκαιας, Αιγάλεω και η Συσπείρωση Αναρχικών.

Γίνεται εμπρησμός σε γραφεία της ΝΔ στην Κυψέλη.

Βόμβα εκρήγνυται έξω από το μέγαρο «ΞΕΝΙΑ» στην Καλλιθέα, όπου στεγάζονται γραφεία τραπεζών και ναυτιλιακής εταιρίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σπάζεται καφάο κάμερας και μια κάμερα τράπεζας από ομάδα ατόμων στην οδό Βύρωνος.

Ομάδα ατόμων επιτίθεται με μολότοφ σε γραφεία της ναυτιλιακής εταιρείας ΑΝΕΚ στο κέντρο της Αθήνας. Η ενέργεια γίνεται επειδή η φυλακισμένη Κατερίνα Γκουλιώνη βρέθηκε νεκρή, κατά την πειθαρχική μεταγωγή της από τις φυλακές της Θήβας σε αυτές της Νεάπολης Κρήτης, μέσα σε πλοίο της ΑΝΕΚ.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Σκοτώνονται τρεις φύλαρχοι σε περιοχές του Μπαλουχιστάν. Αμέσως μετά ξεσπούν συγκρούσεις.

Κυριακή 12 Απριλίου
ΤΑΫΛΑΝΔΗ: ***Άγριες συγκρούσεις*** σημειώνονται στους δρόμους της Μπανγκόγκ. Διαδηλωτές επιτίθενται στο αυτοκίνητο που μεταφέρει τον πρωθυπουργό, όταν αυτός βγαίνει από το υπουργείο εσωτερικών. Σε κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας στήνονται οδοφράγματα και πέφτουν μολότοφ και πέτρες εναντίον των μπάτσων και του στρατού που βγαίνει στους δρόμους. Τραυματίζονται τουλάχιστον 68 άτομα.

Δευτέρα 13 Απριλίου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Γίνονται εμπρησμοί σε οχήματα εταιρίας σεκιούριτι στην Άνω Πόλη, στη Νεάπολη και δύο οχήματα σεκιούριτι στην Τούμπα.

- Εντοπίζεται εμπρηστικός μηχανισμός κάτω από όχημα εταιρίας σεκιούριτι στην περιοχή Μπότσαρη.

Τρίτη 14 Απριλίου
Γίνεται εμπρησμός σε κατάστημα συστημάτων ασφαλείας στου Γκύζη.

Τετάρτη 15 Απριλίου
Γίνεται εμπρησμός σε δύο καταστήματα συστημάτων ασφαλείας σε Καλλιθέα και Ν. Σμύρνη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ομάδα ατόμων προξενεί φθορές στις τζαμαρίες βρετανικού κέντρου σπουδών. Την ευθύνη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο το «Think Tank για την Ανατροπή του Υπάρχοντος».

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται σε σημείο ελέγχου των μπάτσων με α-

νοβούλιο στο Μογκαντίσου την ώρα που αυτό συνεδριάζει και πλήττουν ένα αστυνομικό φυλάκιο που βρίσκεται στον περίβολο. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και άλλα έξι άτομα.

Δευτέρα 27 Απριλίου
ΤΟΥΡΚΙΑ: Τη νύχτα της Κυριακής προς Δευτέρα γίνονται 40 περίπου συλλήψεις υπόπτων για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις σε περιοχές της Ισταμπούλ. Στη συνοικία Μποσταντσί ένοπλος πετάει δύο εκρηκτικούς μηχανισμούς και τραυματίζει μπάτσους. Στη συμπλοκή που ακολουθεί σκοτώνεται ο Ορχάν Γιλτζκαγιά, που θεωρείται μέλος της οργάνωσης «Επαναστατική Διοίκηση», ένας μπάτσος και ένας περαστικός.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ομάδα ατόμων πραγματοποιεί **παρέμβαση αλληλεγγύης** στις καταλήψεις στο ραδιοσταθμό «Ιμάτζιν» στην ανατολική πλευρά της πόλης. Διαβάζονται μηνύματα, ενώ, όταν αποχωρούν, τους επιτίθενται μπάτσοι που προχωρούν σε εξα-

ΑΓΓΛΙΑ: Συλλαμβάνονται 12 άτομα, από τα οποία τα 11 είναι φοιτητές πακιστανικής καταγωγής, και ανακρίνονται για υπόθεση «τρομοκρατίας», αφού σύμφωνα με τις αρχές προετοίμαζαν επιθέσεις σε εμπορικά κέντρα του Μάντσεστερ κατά τη διάρκεια των εορτών του Πάσχα. Παράλληλες συλλήψεις 28 ατόμων γίνονται και στο Εσκισεχίρ της Τουρκίας.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Γίνεται **εμπρησμός** σε υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας. Η ευθύνη αναλαμβάνεται με προκήρυξη σε τοπική εφημερίδα και αναφέρεται στην κατ' ουσίαν δολοφονία του τρίχρονου Παναγιώτη Βασιλέλλη πριν από 8 χρόνια. Το ποσόν για την εγχείρηση, το οποίο συγκεντρώθηκε με έρανο και θα του έδινε την ευκαιρία να επιζήσει δεν δόθηκε από τους υπεύθυνους της τράπεζας.

ΔΡΑΜΑ: Αθωώνονται οι δύο μπάτσοι που είχαν δολοφονήσει 35χρονο τσιγγάνο το 2006 στο Καλαμπάκι Δράμας, με αφορμή την κλοπή καλωδίων.

Πέμπτη 9 Απριλίου
ΒΟΛΟΣ: Γίνεται ενημέρωση από δανούς συντρόφους για καταλήψεις στη Δανία και ακολουθεί συναυλία στην κατάληψη Ματσάγγου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Γίνεται παρέμβαση αλληλεγγύης στις καταλήψεις στην πλατεία Ναυαρίνου.

- Ομάδα ατόμων επιτίθεται με μολότοφ σε υποκατάστημα της τράπεζας Eurobank στην οδό Τσιμισκή στο κέντρο της πόλης.

Παρασκευή 10 Απριλίου
Σπάζονται τζαμαρίες τραπεζών στα Πετράλωνα από ομάδα ατόμων.

ΗΠΑ: Συλλαμβάνονται 19 φοιτητές που έχουν καταλάβει το πανεπιστήμιο New School ζητώντας την παραίτηση του πρύτανη.

Σάββατο 11 Απριλίου
Συγκέντρωση στις 12 το μεσημέρι πραγματοποιείται στην πλατεία Ελευθερίας του Κορυδαλλού. Ακολουθεί πορεία αλληλεγγύης στους διωκόμενους και φυλακισμένους της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκεμβρίου 2008. Η πορεία, αφού κατευθύνεται στις φυλακές και παραμένει αρκετή ώρα έξω

Αιγάλεω και η Συσπείρωση Αναρχικών.

Γίνεται εμπρησμός σε γραφεία της ΝΔ στην Κυψέλη.

Βόμβα εκρήγνυται έξω από το μέγαρο «ΞΕΝΙΑ» στην Καλλιθέα, όπου στεγάζονται γραφεία τραπεζών και ναυτιλιακής εταιρίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σπάζεται καφάο κάμερας και μια κάμερα τράπεζας από ομάδα ατόμων στην οδό Βύρωνος.

Ομάδα ατόμων επιτίθεται με μολότοφ σε γραφεία της ναυτιλιακής εταιρείας ΑΝΕΚ στο κέντρο της Αθήνας. Η ενέργεια γίνεται επειδή η φυλακισμένη Κατερίνα Γκουλιώνη βρέθηκε νεκρή, κατά την πειθαρχική μεταγωγή της από τις φυλακές της Θήβας σε αυτές της Νεάπολης Κρήτης, μέσα σε πλοίο της ΑΝΕΚ.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Σκοτώνονται τρεις φύλαρχοι σε περιοχές του Μπαλουχιστάν. Αμέσως μετά ξεσπούν συγκρούσεις.

Κυριακή 12 Απριλίου
ΤΑΫΛΑΝΔΗ: ***Άγριες συγκρούσεις*** σημειώνονται στους δρόμους της Μπανγκόγκ. Διαδηλωτές επιτίθενται στο αυτοκίνητο που μεταφέρει τον πρωθυπουργό, όταν αυτός βγαίνει από το υπουργείο εσωτερικών. Σε κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας στήνονται οδοφράγματα και πέφτουν μολότοφ και πέτρες εναντίον των μπάτσων και του στρατού που βγαίνει στους δρόμους. Τραυματίζονται τουλάχιστον 68 άτομα.

Δευτέρα 13 Απριλίου
ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Πυρπολούνται 30 περίπου οχήματα του γερμανικού στρατού στη Δρέσδη.

Γίνεται εμπρησμός σε ΑΤΜ τράπεζας και σε όχημα εταιρίας σεκιούριτι στην Αττική. Οι «Εγκληματίες της Σκέψης και της Δράσης» αναλαμβάνουν την ευθύνη για τις παρακάτω επιθέσεις: Στις 11 Απρίλη 2.30 τα ξημερώματα στην οδό Μπόχαλη 10 τα γραφεία της τοπικής οργάνωσης της Ν.Δ. στη Κυψέλη. Στις 12 Απρίλη στις 4.30 τα ξημερώματα την Εθνική Τράπεζα στην Αχαρνών στον Αγ. Ελευθέριο. Στις 13 Απρίλη στις 4.30 τα ξημερώματα το ΑΤΜ της Εθνικής Τράπεζας στο πάρκο νεότητας στη συμβολή της λεωφόρου Αγ. Νικολάου και Ζήτησης στο΄Ιλιον».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Γίνονται εμπρησμοί σε οχήματα εταιρίας σεκιούριτι στην Άνω Πόλη, στη Νεάπολη και δύο οχήματα σεκιούριτι στην Τούμπα.

- Εντοπίζεται εμπρηστικός μηχανισμός κάτω από όχημα εταιρίας σεκιούριτι στην περιοχή Μπότσαρη.

Τρίτη 14 Απριλίου
Γίνεται εμπρησμός σε κατάστημα συστημάτων ασφαλείας στου Γκύζη.

Τετάρτη 15 Απριλίου
Γίνεται εμπρησμός σε δύο καταστήματα συστημάτων ασφαλείας σε Καλλιθέα και Ν. Σμύρνη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ομάδα ατόμων προξενεί φθορές στις τζαμαρίες βρετανικού κέντρου σπουδών. Την ευθύνη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο το «Think Tank για την Ανατροπή του Υπάρχοντος».

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται σε σημείο ελέγχου των μπάτσων με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 9 απ' αυτούς και τρία ακόμη άτομα. Η επίθεση γίνεται κοντά στην επαρχία Πεσαβάρ.

Πέμπτη 16 Απριλίου
Γίνεται εμπρησμός σε εργοτάξιο του μετρό στην Αργυρούπολη και προξενούνται μικρές ζημιές σε γερανό.

Σάββατο 18 Απριλίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Επίθεση με μολότοφ γίνεται σε τράπεζα Eurobank στην Πυλαία.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο φορτηγό γίνεται σε αστυνομικό τμήμα στην πόλη Ντοάμπα. Περίπου 25 μπάτσοι και στρατιώτες του πακιστανικού στρατού σκοτώνονται.

Κυριακή 19 Απριλίου
ΓΑΛΛΙΑ-ΙΣΠΑΝΙΑ: Μεγάλη επιχείρηση των μπάτσων γίνεται στα ανατολικά Πυρηναία,

νοβούλιο στο Μογκαντίσου την ώρα που αυτό συνεδριάζει και πλήττουν ένα αστυνομικό φυλάκιο που βρίσκεται στον περίβολο. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και άλλα έξι άτομα.

Δευτέρα 27 Απριλίου
ΤΟΥΡΚΙΑ: Τη νύχτα της Κυριακής προς Δευτέρα γίνονται 40 περίπου συλλήψεις υπόπτων για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις σε περιοχές της Ιστανμπούλ. Στη συνοικία Μποσταντσί ένοπλος πετάει δύο εκρηκτικούς μηχανισμούς και τραυματίζει μπάτσους. Στη συμπλοκή που ακολουθεί σκοτώνεται ο Ορχάν Γιλμαζκαγιά, που θεωρείται μέλος της οργάνωσης «Επαναστατική Διοίκηση», ένας μπάτσος και ένας περαστικός.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ομάδα ατόμων πραγματοποιεί **παρέμβαση αλληλεγγύης** στις καταλήψεις στο ραδιοσταθμό «Ιμάτζιν» στην ανατολική πλευρά της πόλης. Διαβάζονται μηνύματα, ενώ, όταν αποχωρούν, τους επιτίθενται μπάτσοι που προχωρούν σε εξακριβώσεις στοιχείων.

Τρίτη 28 Απριλίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις καλούν στην Καμάρα κατειλημμένοι χώροι και στέκια της πόλης. Η πορεία κινείται μέσω των οδών Αγ. Σοφίας - Τσιμισκή - Βενιζέλου επιστρέφει στην Εγνατία και διαλύεται στην Καμάρα.

Ανάλογη πορεία γίνεται και στην Αθήνα που ξεκινάει από το πάρκο της οδού Ναυαρίνου. Κατά τη διάρκεια της πορείας σπάζονται ΑΤΜ τραπεζών και κάμερες.

Τετάρτη 29 Απριλίου
ΤΟΥΡΚΙΑ: Γίνεται έκρηξη βόμβας σε πανεπιστήμιο της Ιστανμπούλ, λίγο πριν την επίσκεψη του υπουργού δικαιοσύνης. Στην επαρχία Ντιγιαρμπακίρ σκοτώνονται 10 στρατιώτες από έκρηξη νάρκης.

την κλοπή καλωδίων.

Πέμπτη 9 Απριλίου
ΒΟΛΟΣ: Γίνεται ενημέρωση από δανούς συντρόφους για καταλήψεις στη Δανία και ακολουθεί συναυλία στην κατάληψη Ματσάγγου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Γίνεται παρέμβαση αλληλεγγύης στις καταλήψεις στην πλατεία Ναυαρίνου.

- Ομάδα ατόμων επιτίθεται με μολότοφ σε υποκατάστημα της τράπεζας Eurobank στην οδό Τσιμισκή στο κέντρο της πόλης.

Παρασκευή 10 Απριλίου
Σπάζονται τζαμαρίες τραπεζών στα Πετράλωνα από ομάδα ατόμων.

ΗΠΑ: Συλλαμβάνονται 19 φοιτητές που έχουν καταλάβει το πανεπιστήμιο New School ζητώντας την παραίτηση του πρύτανη.

Σάββατο 11 Απριλίου
Συγκέντρωση στις 12 το μεσημέρι πραγματοποιείται στην πλατεία Ελευθερίας του Κορυδαλλού. Ακολουθεί πορεία αλληλεγγύης στους διωκόμενους και φυλακισμένους της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκεμβρίου 2008. Η πορεία, αφού κατευθύνεται στις φυλακές και παραμένει αρκετή ώρα έξω

μετά ξεσπούν συγκρούσεις.

Κυριακή 12 Απριλίου
ΤΑΫΛΑΝΔΗ: Άγριες συγκρούσεις σημειώνονται στους δρόμους της Μπανγκόγκ. Διαδηλωτές επιτίθενται στο αυτοκίνητο που μεταφέρει τον πρωθυπουργό, όταν αυτός βγαίνει από το υπουργείο εσωτερικών. Σε κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας στήνονται οδοφράγματα και πέφτουν μολότοφ και πέτρες εναντίον των μπάτσων και του στρατού που βγαίνει στους δρόμους. Τραυματίζονται τουλάχιστον 68 άτομα.

Δευτέρα 13 Απριλίου
ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Πυρπολούνται 30 περίπου οχήματα του γερμανικού στρατού στη Δρέσδη.

Γίνεται εμπρησμός σε ΑΤΜ τράπεζας και σε όχημα εταιρίας σεκιούριτι στην Αττική. Οι «Εγκληματίες της Σκέψης και της Δράσης» αναλαμβάνουν την ευθύνη για τις παρακάτω επιθέσεις: Στις 11 Απρίλη 2.30 τα ξημερώματα στην οδό Μπόχαλη 10 τα γραφεία της τοπικής οργάνωσης της Ν.Δ. στη Κυψέλη. Στις 12 Απρίλη στις 4.30 τα ξημερώματα την Εθνική Τράπεζα στην Αχαρνών στον Αγ. Ελευθέριο. Στις 13 Απρίλη στις 4.30 τα ξημερώματα το ΑΤΜ της Εθνικής Τράπεζας στο πάρκο νεότητας στη συμβολή της λεωφόρου Αγ. Νικολάου και Ζήτσης στο Ίλιον».

μάτων ασφαλείας στου Γκύζη.

Τετάρτη 15 Απριλίου
Γίνεται εμπρησμός σε δύο καταστήματα συστημάτων ασφαλείας σε Καλλιθέα και Ν. Σμύρνη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ομάδα ατόμων προξενεί φθορές στις τζαμαρίες βρετανικού κέντρου σπουδών. Την ευθύνη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο το «Think Tank για την Ανατροπή του Υπάρχοντος».

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται σε σημείο ελέγχου των μπάτσων με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 9 απ' αυτούς και τρία ακόμη άτομα. Η επίθεση γίνεται κοντά στην επαρχία Πεσαβάρ.

Πέμπτη 16 Απριλίου
Γίνεται εμπρησμός σε εργοτάξιο του μετρό στην Αργυρούπολη και προξενούνται μικρές ζημιές σε γερανό.

Σάββατο 18 Απριλίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Επίθεση με μολότοφ γίνεται σε τράπεζα Eurobank στην Πυλαία.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο φορτηγό γίνεται σε αστυνομικό τμήμα στην πόλη Ντοάμπα. Περίπου 25 μπάτσοι και στρατιώτες του πακιστανικού στρατού σκοτώνονται.

Κυριακή 19 Απριλίου
ΓΑΛΛΙΑ-ΙΣΠΑΝΙΑ: Μεγάλη επιχείρηση των μπάτσων γίνεται στα ανατολικά Πυρηναία, όπου συλλαμβάνεται ένα άτομο που φέρεται ως ο επικεφαλής του στρατιωτικού σκέλους της ΕΤΑ.

Τρίτη 21 Απριλίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Σφοδρές μάχες έχουν ξεσπάσει από την προηγούμενη σε περιοχές της Τσετσενίας. Ρωσικά ΜΜΕ παραδέχονται ότι, παρά την ανακοίνωση των ρωσικών αρχών για την λήξη του «αντιτρομοκρατικού» συναγερμού στην Τσετσενία, οι μάχες συνεχίζονται.

Τετάρτη 22 Απριλίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Σκοτώνονται τρεις ρώσοι κατοχικοί από πυρά ανταρτών.

Σάββατο 25 Απριλίου
ΣΟΜΑΛΙΑ: Όλμοι εκτοξεύονται στο κοι-

συνοικία Μποσταντσί ένοπλος πετάει δύο εκρηκτικούς μηχανισμούς και τραυματίζει μπάτσους. Στη συμπλοκή που ακολουθεί σκοτώνεται ο Ορχάν Γιλμαζκαγιά, που θεωρείται μέλος της οργάνωσης «Επαναστατική Διοίκηση», ένας μπάτσος και ένας περαστικός.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ομάδα ατόμων πραγματοποιεί **παρέμβαση αλληλεγγύης** στις καταλήψεις στο ραδιοσταθμό «Ιμάτζιν» στην ανατολική πλευρά της πόλης. Διαβάζονται μηνύματα, ενώ, όταν αποχωρούν, τους επιτίθενται μπάτσοι που προχωρούν σε εξακριβώσεις στοιχείων.

Τρίτη 28 Απριλίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις καλούν στην Καμάρα κατειλημμένοι χώροι και στέκια της πόλης. Η πορεία κινείται μέσω των οδών Αγ. Σοφίας - Τσιμισκή - Βενιζέλου επιστρέφει στην Εγνατία και διαλύεται στην Καμάρα.

Ανάλογη πορεία γίνεται και στην Αθήνα που ξεκινάει από το πάρκο της οδού Ναυαρίνου. Κατά τη διάρκεια της πορείας σπάζονται ΑΤΜ τραπεζών και κάμερες.

Τετάρτη 29 Απριλίου
ΤΟΥΡΚΙΑ: Γίνεται έκρηξη βόμβας σε πανεπιστήμιο της Ιστανμπούλ, λίγο πριν την επίσκεψη του υπουργού δικαιοσύνης. Στην επαρχία Ντιγιαρμπακίρ σκοτώνονται 10 στρατιώτες από έκρηξη νάρκης.

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

θα τα ξαναπούμε
στο επόμενο φύλλο της

ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να είστε όλοι και όλες καλά
και κανείς στις κάλπες!

Κύκλος Σύνταξης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Η Χαμάς αποκρούει τις κατηγορίες της Φατάχ για πολιτικές διώξεις στη Λωρίδα της Γάζας, λέγοντας ότι όλοι οι κρατούμενοι-μέλη της Φατάχ έχουν διωχθεί για εμπόριο ναρκωτικών, φόνους και ληστείες. Την ίδια ώρα, σε μια κίνηση που μιμείται τους ναζί, οι κατοχικοί φέρνουν ανήλικους στο Τελ-Αβίβ για να παίξουν μουσική με σκοπό «την προώθηση της ειρήνης», όπως ακριβώς κι εκείνοι ανάγκαζαν τους εβραίους να παίζουν μουσική μπροστά στα SS!

30/3: Τραυματίζεται αγρότης από πυροβολισμούς κατοχικών κοντά στη Μπέιτ Χανούν.

31/3: Πραγματοποιείται συμπλοκή μεταξύ κατοχικών και μαχητών των Ταξιαρχιών Κασάμ, όταν οι τελευταίοι εκτοξεύουν 18 όλμους για να τους εμποδίσουν να προελάσουν. Ένα ισραηλινό τζιπ καταστρέφεται από ρουκέτα. Ο απολογισμός είναι δύο μαχητές νεκροί και ένας κατοχικός τραυματίας. Ελικόπτερα ρίχνουν βλήματα στον καταυλισμό Μαγκάζι.

1/4: Συλλαμβάνονται 18 παλαιστίνιοι σε περιοχές της Δ. Όχθης.

7/4: Ο νέος υπουργός εξωτερικών του Ισραήλ Αβιγκντόρ Λίμπερμαν δηλώνει ότι «έχουν φτάσει σε αδιέξοδο οι προσπάθειες της Δύσης για ειρήνευση».

14/4: Οι Ταξιαρχίες Κασάμ καταγγέλλουν τις δυνάμεις ασφαλείας της Φατάχ που κατηγορούν τους μαχητές της οργάνωσης ότι έκρυβαν εκρηκτικά σε τζαμί, δίνοντας έτσι το πρόσχημα στους ισραηλινούς να επιτίθενται! Δηλώνουν ότι δουλειά της ΠΑ (Παλαιστινιακής Αρχής) θα έπρεπε να είναι η άμυνα των παλαιστινίων.

15/4: Καταγγέλλεται η άρνηση παροχής ιατρικής βοήθειας στο νοσοκομείο των ισραηλινών φυλακών Ραμλά. Εκπρόσωπος των κρατουμένων επικροτεί τις απαγωγές ισραηλινών που γίνονται με στόχο την ανταλλαγή κρατουμένων.

16/4: Ελικόπτερο ρίχνει τουλάχιστον μία ρουκέτα σε σπίτι στην πόλη Ντέιρ Αλ Μπαλά, στην κεντρική Λωρίδα της Γάζας.

17/4: Δολοφονούνται δύο παλαιστίνιοι, ο ένας στον οικισμό Beit Hagai και ο άλλος όταν χτυπιέται από δακρυγόνο στο Μπιλίν, σε διαδήλωση κατά την οποία τραυματίζονται και άλλα άτομα, μεταξύ των οποίων κι ένας γάλλος ακτιβιστής.

18/4: Κατοχικοί πυροβολούν ψαράδες ανοιχτά της Ράφα. Στη βόρεια Ιερουσαλήμ, παλαιστίνιος οδηγός τραυματίζει με το αυτοκίνητό του δύο μπάτσους.

19/4: Ο Παλαιστίνιος νομικός Sheikh Hamed al Beitawi, πρόσφατα αποφυλακισμένος μετά από 24 μήνες σε ισραηλινές φυλακές, δέχεται πυροβολισμούς από μπάτσο της Παλαιστινιακής Αρχής (Π.Α.) στη Δ. Όχθη και τραυματίζεται στο μηρό. Ήταν ένας από τους 400 παλαιστινίους ακτιβιστές που απελάθηκαν στο Λίβανο το 1991 από τον τότε ισραηλινό πρωθυπουργό Ράμπιν.

20/4: Συλλαμβάνονται 10 παλαιστίνιοι βόρεια του Αλ-Καλίλ. Μπάτσοι της ΠΑ στη Δ. Όχθη συλλαμβάνουν τρία μέλη της Ισλαμικής Τζιχάντ.

21/4: Συλλαμβάνεται στη Ναμπλούς ο καθηγητής Αμπντελσατάρ Κασέμ, που πρόσκειται στη Χαμάς.

22/4: Το Παλαιστινιακό Κέντρο Υποστήριξης Φυλακισμένων καταγγέλλει την πρόθεση των ισραηλινών να υποχρεώσουν τους φυλακισμένους παλαιστινίους να φορούν πορτοκαλί φόρμες. Καλεί τους παλαιστινίους να αρνηθούν να τη φορέσουν, καθώς αυτή η ενδυμασία υποδηλώνει ότι «είναι ποινικοί και όχι κρατούμενοι της ελευθερίας».

27/4: Επιβάλλεται πλήρης αποκλεισμός της Ιερουσαλήμ.

25/4: Πάνω από 50 παλαιστίνιοι έχουν συλληφθεί τις τελευταίες μέρες στη Δ. Όχθη από τους μπάτσους της ΠΑ. Ένα συνηθισμένο βασανιστήριο που χρησιμοποιούν οι μπάτσοι της Π.Α. είναι να δένουν τους κρατούμενους από το ταβάνι και να τους χτυπούν στην πλάτη. Έτσι κινδυνεύουν άμεσα με παράλυση ή και καρδιακά επεισόδια. Αφήνεται ελεύθερος ο Αμπντελσατάρ Κασέμ και καταγγέλλει τις συνθήκες κράτησής του. Κουκουλοφόροι έποικοι πυροβολούν εναντίον παλαιστινίων στην πόλη Κουρίφ, νότια της Ναμπλούς και ξεσπούν συμπλοκές. Συνολικά τραυματίζονται 50 παλαιστίνιοι.

26/4: Συλλαμβάνονται έξι παλαιστίνιοι στη Δ. Όχθη. Ισραηλινά σκάφη ρίχνουν βλήματα στις ακτές της Γάζας.

29/4: Η ανεργία στη Λωρίδα φτάνει το 65%, σύμφωνα με ανακοίνωση του παλαιστινιακού εμπορικού επιμελητηρίου.

1/5: Ισραηλινά αεροσκάφη βάλλουν εναντίον περιοχής της Ράφα κοντά στα σύνορα με την Αίγυπτο και προκαλούν φθορές σε σπίτια. Τραυματίζονται 14 διαδηλωτές στο Μπιλ'ιν. Παλαιστίνιοι ψαράδες δέχονται πυροβολισμούς ανοιχτά της Ράφα και του Καν Γουνίς. Κοντά στην πόλη Κουζά σημειώνονται συμπλοκές ανάμεσα σε κατοχικούς και μαχητές των Ταξιαρχιών Κασάμ.

2/5: Οι Ταξιαρχίες Νάσερ Σαλαχουντίν εκτοξεύουν τρεις πυραύλους εναντίον κατοχικών που διεισδύουν στη Τζαμπάλια.

ΑΦΓΑΝΙ

δήμαρχος της Μογκόρ σε επίθεση των ανταρτών και τραυματίζονται πολλοί σωματοφύλακές του.

Επαρχία Ghor

12-4: Πυρπολείται αεροσκάφος των κατοχικών που εγκαταλείφθηκε λόγω τεχνικής βλάβης. **22-4:** Σκοτώνεται σε ενέδρα διοικητής του Αφγανικού στρατού.

Επαρχία Helmand

Από τις **26-3 έως τις 22-4**, σε 20 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 41 αμερικα-

Την ίδια μέρα στήνεται ενέδρα σε κομβόι που προμηθεύει αμερικανούς, καταστρέφονται οχήματα και αιχμαλωτίζονται οι οδηγοί.

Επαρχία Kandahar

Από τις **27-3 έως τις 19-4** σκοτώνονται 31 ΝΑΤΟικοί και 67 Αφγανοί στρατιώτες, και μία γυναίκα μέλος της διοίκησης της επαρχίας, σε 15 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, εκτοξεύονται έξη όλμοι στο αεροδρόμιο της Κανταχάρ, όπου διαμένουν πολλοί αμερικανοί και καναδοί κατοχικοί. **17-4:** Ο μαχητής Abdul Basit αντινάζεται μ' ένα αμάξι Corola

ρας των αφγανικών μυστικών υπηρεσιών, 23 αφγανοί στρατιώτες και οι επιβαίνοντες δύο αμερικανικών τανκ και ενός οχήματος της εταιρίας σεκιούριτι Tofan, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, προξενούνται μεγάλες καταστροφές από όλμους σε αμερικανική βάση. **17-4:** Σκοτώνεται ένας μεταφραστής των αμερικανών. **22-4:** Καταρρίπτεται ένα ελικόπτερο κι ένα μη επανδρωμένο αεροσκάφος.

Επαρχία Kunar

8-4: Σκοτώνονται 22 αμερικανοί σε τρεις επι-

Η Χαμάς αποκρούει τις κατηγορίες της Φατάχ για πολιτικές διώξεις στη Λωρίδα της Γάζας, λέγοντας ότι όλοι οι κρατούμενοι-μέλη της Φατάχ έχουν διωχθεί για εμπόριο ναρκωτικών, φόνους και ληστείες. Την ίδια ώρα, σε μια κίνηση που μιμείται τους ναζί, οι κατοχικοί φέρνουν ανήλικους στο Τελ-Αβίβ για να παίξουν μουσική με σκοπό «την προώθηση της ειρήνης», όπως ακριβώς κι εκείνοι ανάγκαζαν τους εβραίους να παίζουν μουσική μπροστά στα SS!

30/3: Τραυματίζεται αγρότης από πυροβολισμούς κατοχικών κοντά στη Μπέιτ Χανούν.
31/3: Πραγματοποιείται συμπλοκή μεταξύ κατοχικών και μαχητών των Ταξιαρχιών Κασάμ, όταν οι τελευταίοι εκτοξεύουν 18 όλμους για να τους εμποδίσουν να προελάσουν. Ένα ισραηλινό τζιπ καταστρέφεται α-

τι έκρυβαν εκρηκτικά σε τζαμί, δίνοντας έτσι το πρόσχημα στους ισραηλινούς να επιτίθενται! Δηλώνουν ότι δουλειά της ΠΑ (Παλαιστινιακής Αρχής) θα έπρεπε να είναι η άμυνα των παλαιστινίων.
15/4: Καταγγέλλεται η άρνηση παροχής ιατρικής βοήθειας στο νοσοκομείο των ισραηλινών φυλακών Ραμλά. Εκπρόσωπος των κρατουμένων επικροτεί τις απαγωγές ισραηλινών που γίνονται με στόχο την ανταλλαγή κρατουμένων.
16/4: Ελικόπτερο ρίχνει τουλάχιστον μία ρουκέτα σε σπίτι στην πόλη Ντέϊρ Αλ Μπαλά, στην κεντρική Λωρίδα της Γάζας.
17/4: Δολοφονούνται δύο παλαιστίνιοι, ο ένας στον οικισμό Beit Hagai και ο άλλος όταν χτυπιέται από δακρυγόνο στο Μπιλίν, σε διαδήλωση κατά την οποία τραυματίζονται και άλλα άτομα, μεταξύ των οποίων κι ένας γάλλος ακτιβιστής.
18/4: Κατοχικοί πυροβολούν ψαράδες ανοι-

ρεια του Αλ-Καλίλ. Μπάτσοι της ΠΑ στη Δ. Όχθη συλλαμβάνουν τρία μέλη της Ισλαμικής Τζιχάντ.
21/4: Συλλαμβάνεται στη Ναμπλούς ο καθηγητής Αμπντελσατάρ Κασέμ, που πρόσκειται στη Χαμάς.
22/4: Το Παλαιστινιακό Κέντρο Υποστήριξης Φυλακισμένων καταγγέλλει την πρόθεση των ισραηλινών να υποχρεώσουν τους φυλακισμένους παλαιστινίους να φορούν πορτοκαλί φόρμες. Καλεί τους παλαιστινίους να αρνηθούν να τη φορέσουν, καθώς αυτή η ενδυμασία υποδηλώνει ότι «είναι ποινικοί και όχι κρατούμενοι της ελευθερίας».
27/4: Επιβάλλεται πλήρης αποκλεισμός της Ιερουσαλήμ.
25/4: Πάνω από 50 παλαιστίνιοι έχουν συλληφθεί τις τελευταίες μέρες στη Δ. Όχθη από τους μπάτσους της ΠΑ. Ένα συνηθισμένο βασανιστήριο που χρησιμοποιούν οι

29/4: Η ανεργία στη Λωρίδα φτάνει το 65%, σύμφωνα με ανακοίνωση του παλαιστινιακού εμπορικού επιμελητηρίου.
1/5: Ισραηλινά αεροσκάφη βάλλουν εναντίον περιοχής της Ράφα κοντά στα σύνορα με την Αίγυπτο και προκαλούν φθορές σε σπίτια. Τραυματίζονται 14 διαδηλωτές στο Μπιλ'ιν. Παλαιστίνιοι ψαράδες δέχονται πυροβολισμούς ανοιχτά της Ράφα και του Καν Γιουνίς. Κοντά στην πόλη Κουζά σημειώνονται συμπλοκές ανάμεσα σε κατοχικούς και μαχητές των Ταξιαρχιών Κασάμ.

2/5: Οι Ταξιαρχίες Νάσερ Σαλαχουντίν εκτοξεύουν τρεις πυραύλους εναντίον κατοχικών που διεισδύουν στη Τζαμπάλια.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Επαρχία Balkh
13-4: Ο μαχητής Hafiz Muhammad Khan πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο γερμανούς κατοχικούς κοντά στην πρωτεύουσα της επαρχίας. Καταστρέφονται δύο τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **18-4:** Γίνεται επίθεση σε κατοχικό-αφγανικό κομβόι και σκοτώνονται τέσσερα άτομα.

Επαρχία Farah
1-3: Καταστρέφονται 12 οχήματα, τέσσερα απαλλοτριώνονται και 11 Αφγανοί στρατιώτες σκοτώνονται, ενώ άλλοι 11 αιχμαλωτίζονται, σε ενέδρα στην περιφέρεια Μεβάντ. **13-** δήμαρχος της Μογκόρ σε επίθεση των ανταρτών και τραυματίζονται πολλοί σωματοφύλακές του.

Επαρχία Ghor
12-4: Πυρπολείται αεροσκάφος των κατοχικών που εγκαταλείφθηκε λόγω τεχνικής βλάβης. **22-4:** Σκοτώνεται σε ενέδρα διοικητής του Αφγανικού στρατού.

Επαρχία Helmand
Από τις **26-3 έως τις 22-4**, σε 20 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 41 αμερικανοί, 32 βρετανοί, 36 αφγανοί στρατιώτες, 9 μπάτσοι και όλοι οι επιβαίνοντες δύο αμερικανικών και τεσσάρων βρετανικών τανκ. Στις **28-3** αντάρτες απωθούν τους κατοχικούς στην περιφέρεια Ναντ Αλί με νάρκες και ελαφρά και βαρέα όπλα αναγκάζοντάς τους να υποχωρήσουν με βαριές απώλειες, ενώ στην πόλη Λάσκερ Γκα οι κατοχικοί σκοτώνουν 15 αμάχους. **9-4:** Ο μαχητής Mulla Ahmad πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας εναντίον του στρατού και παίρνει μαζί του έναν διοικητή και 16 στρατιώτες. **10-4:** Οι κατοχικές δυνάμεις εισβάλλουν σε περιοχές της περιφέρειας Καγιάκι και δολοφονούν 18 αμάχους, προξενώντας μεγάλες καταστροφές σε εγκαταστάσεις και τρόφιμα.

Επαρχία Herat
27-3: Ο μαχητής Hafiz Abdul Mutalib ανατινάζεται δίπλα σε ιταλικό κομβόι και παίρνει μαζί του εννέα ιταλούς κατοχικούς. Από τις **14-4 έως τις 16-4**, σε τρεις επιχειρήσεις των

Την ίδια μέρα στήνεται ενέδρα σε κομβόι που προμηθεύει αμερικανούς, καταστρέφονται οχήματα και αιχμαλωτίζονται οι οδηγοί.

Επαρχία Kandahar
Από τις **27-3 έως τις 19-4** σκοτώνονται 31 ΝΑΤΟικοί και 67 Αφγανοί στρατιώτες, και μία γυναίκα μέλος της διοίκησης της επαρχίας, σε 15 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, εκτοξεύονται έξη όλμοι στο αεροδρόμιο της Κανταχάρ, όπου διαμένουν πολλοί αμερικανοί και καναδοί κατοχικοί. **17-4:** Ο μαχητής Abdol Basit ανατινάζεται μ' ένα αμάξι Corola με στόχο τρία κατοχικά τανκ και παίρνει μαζί του 10 κατοχικούς.

Επαρχία Kapisa
7-3: Σκοτώνονται δύο γάλλοι κατοχικοί και

τρεις Αφγανοί στρατιώτες. **13-3:** Σκοτώνονται 10 γάλλοι κατοχικοί σε επίθεση με ρου-

ρας των αφγανικών μυστικών υπηρεσιών, 23 αφγανοί στρατιώτες και οι επιβαίνοντες δύο αμερικανικών τανκ και ενός οχήματος της εταιρίας σεκιούριτι Tofan, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, προξενούνται μεγάλες καταστροφές από όλμους σε αμερικανική βάση. **17-4:** Σκοτώνεται ένας μεταφραστής των αμερικανών. **22-4:** Καταρρίπτεται ένα ελικόπτερο κι ένα μη επανδρωμένο αεροσκάφος.

Επαρχία Kunar
8-4: Σκοτώνονται 22 αμερικανοί σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών. **9-4:** Καταστρέφεται ένα αμερικανικό τανκ. **11-4:** Σε τρίωρη μάχη στην περιφέρεια Κορανγκάλ σκοτώνονται 32 αμερικανοί και εννέα αντάρτες. Άλλοι δύο αμερικανοί σκοτώνονται στην περιφέρεια Ναράνγκ. **12-4:** Καταρρίπτεται με RPG-7 αμερικανικό ελικόπτερο και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **13-4:** Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν σπίτια δολοφονώντας οκτώ αμάχους.

Επαρχία Kunduz
5-4: Σκοτώνονται 27 γερμανοί κατοχικοί και 10 Αφγανοί στρατιώτες σε δύο επιχειρήσεις των ανταρτών. **9-4:** Ανατινάζονται δύο γερμανικά τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **14-4:** Σκοτώνονται εννέα Αφγανοί στρατιώτες σε ενέδρα ανταρτών. Σε άλλη επίθεση σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες δύο στρατιωτικών οχημάτων. **18-4:** Σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι σε επίθεση εναντίον φυλακίου.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Επαρχία Balkh
13-4: Ο μαχητής Hafiz Muhammad Khan πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο γερμανούς κατοχικούς κοντά στην πρωτεύουσα της επαρχίας. Καταστρέφονται δύο τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **18-4:** Γίνεται επίθεση σε κατοχικό-αφγανικό κομβόι και σκοτώνονται τέσσερα άτομα.

Επαρχία Farah
1-3: Καταστρέφονται 12 οχήματα, τέσσερα απαλλοτριώνονται και 11 Αφγανοί στρατιώτες σκοτώνονται, ενώ άλλοι 11 αιχμαλωτίζονται, σε ενέδρα στην περιφέρεια Μεβάντ. **13-3:** Καταστρέφεται ένα κατοχικό τανκ στην περιφέρεια Ντίλα Ραμ και σκοτώνονται τουλάχιστον επτά κατοχικοί. **16-3:** Μαχητής ανατινάζεται στο αρχηγείο των μπάτσων στην περιφέρεια Ντελαράμ σκοτώνοντας μερικούς απ' αυτούς.

Επαρχία Faryab
21-4: Σκοτώνονται τρεις Αφγανοί στρατιώτες μετά από επίθεση ανταρτών σε φυλάκιο.

Επαρχία Ghazni
Από τις **25-3 έως τις 23-4** σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες 2 στρατιωτικών οχημάτων και 2 πολωνικών τανκς, άλλοι 10 πολωνοί κατοχικοί και 49 αφγανοί στρατιώτες, σε 11 επιχειρήσεις των ανταρτών. **10-4:** Σκοτώνεται ο δήμαρχος της Μογκόρ σε επίθεση των ανταρτών και τραυματίζονται πολλοί σωματοφύλακές του.

Επαρχία Ghor
12-4: Πυρπολείται αεροσκάφος των κατοχικών που εγκαταλείφθηκε λόγω τεχνικής βλάβης. **22-4:** Σκοτώνεται σε ενέδρα διοικητής του Αφγανικού στρατού.

Επαρχία Helmand
Από τις **26-3 έως τις 22-4**, σε 20 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 41 αμερικανοί, 32 βρετανοί, 36 αφγανοί στρατιώτες, 9 μπάτσοι και όλοι οι επιβαίνοντες δύο αμερικανικών και τεσσάρων βρετανικών τανκ. Στις **28-3** αντάρτες απωθούν τους κατοχικούς στην περιφέρεια Ναντ Αλί με νάρκες και ελαφρά και βαρέα όπλα αναγκάζοντάς τους να υποχωρήσουν με βαριές απώλειες, ενώ στην πόλη Λάσκερ Γκα οι κατοχικοί σκοτώνουν 15 αμάχους. **9-4:** Ο μαχητής Mulla Ahmad πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας εναντίον του στρατού και παίρνει μαζί του έναν διοικητή και 16 στρατιώτες. **10-4:** Οι κατοχικές δυνάμεις εισβάλλουν σε περιοχές της περιφέρειας Καγιάκι και δολοφονούν 18 αμάχους, προξενώντας μεγάλες καταστροφές σε εγκαταστάσεις και τρόφιμα.

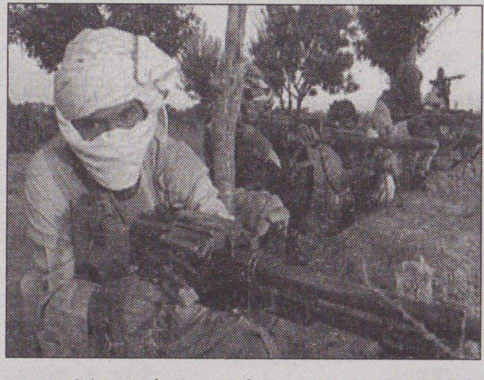
Επαρχία Herat
27-3: Ο μαχητής Hafiz Abdul Mutalib ανατινάζεται δίπλα σε ιταλικό κομβόι και παίρνει μαζί του εννέα ιταλούς κατοχικούς. Από τις **14-4 έως τις 16-4**, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών σκοτώνονται έξη Αφγανοί στρατιώτες και αιχμαλωτίζονται άλλοι τρεις. **20-4:** Ο μαχητής Ahmad Jan Khan ανατινάζεται μπροστά στο γραφείο του κυβερνήτη της επαρχίας και παίρνει μαζί του 13 στρατιώτες και αξιωματικούς.

Επαρχία Jawzjan
9-3: Ανατινάζεται όχημα του στρατού στην περιφέρεια Mordan και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Kabul
17-4: Εκτοξεύονται τρεις πύραυλοι εναντίον της βάσης του Μπαγκράμ. **19-4:** Έκρηξη νάρκης καταστρέφει στρατιωτική βάση στην πρωτεύουσα και προξενεί βαριές απώλειες. Την ίδια μέρα στήνεται ενέδρα σε κομβόι που προμηθεύει αμερικανούς, καταστρέφονται οχήματα και αιχμαλωτίζονται οι οδηγοί.

Επαρχία Kandahar
Από τις **27-3 έως τις 19-4** σκοτώνονται 31 NATOικοί και 67 Αφγανοί στρατιώτες, και μία γυναίκα μέλος της διοίκησης της επαρχίας, σε 15 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, εκτοξεύονται έξη όλμοι στο αεροδρόμιο της Κανταχάρ, όπου διαμένουν πολλοί αμερικανοί και καναδοί κατοχικοί. **17-4:** Ο μαχητής Abdol Basit ανατινάζεται μ' ένα αμάξι Corola με στόχο τρία κατοχικά τανκ και παίρνει μαζί του 10 κατοχικούς.

Επαρχία Kapisa
7-3: Σκοτώνονται δύο γάλλοι κατοχικοί και

τρεις Αφγανοί στρατιώτες. **13-3:** Σκοτώνονται 10 γάλλοι κατοχικοί σε επίθεση με ρουκέτες εναντίον κτιρίου. **14-4:** Νέες απώλειες σημειώνονται για τους γάλλους κατοχικούς, όταν αντάρτες επιτίθενται σε κομβόι. Επίσης, σκοτώνονται πέντε άτομα σε επίθεση σε βάση των κατοχικών. Σε αντίποινα, οι μισθοφόροι βομβαρδίζουν αμάχους στην περιφέρεια Αλάασι δολοφονώντας 14 γυναικόπαιδα.

Επαρχία Khost
26-3: Σκοτώνονται 19 Αφγανοί στρατιώτες όταν αντάρτες ανατινάζουν δύο στρατιωτικά οχήματα στην περιφέρεια Sabri. **28-3:** Αντάρτες εκτοξεύουν 13 όλμους εναντίον αμερικανικής βάσης στην περιφέρεια Saberukey και προξενούνται μεγάλες απώλειες. Από τις **31-3 έως τις 23-4** σκοτώνονται 25 αμερικανοί κατοχικοί, ένας πράκτορας των αφγανικών μυστικών υπηρεσιών, 23 αφγανοί στρατιώτες και οι επιβαίνοντες δύο αμερικανικών τανκ και ενός οχήματος της εταιρίας σεκιούριτι Tofan, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, προξενούνται μεγάλες καταστροφές από όλμους σε αμερικανική βάση. **17-4:** Σκοτώνεται ένας μεταφραστής των αμερικανών. **22-4:** Καταρρίπτεται ένα ελικόπτερο κι ένα μη επανδρωμένο αεροσκάφος.

Επαρχία Kunar
8-4: Σκοτώνονται 22 αμερικανοί σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών. **9-4:** Καταστρέφεται ένα αμερικανικό τανκ. **11-4:** Σε τρίωρη μάχη στην περιφέρεια Κορανγκάλ σκοτώνονται 32 αμερικανοί και εννέα αντάρτες. Άλλοι δύο αμερικανοί σκοτώνονται στην περιφέρεια Ναράνγκ. **12-4:** Καταρρίπτεται με RPG-7 αμερικανικό ελικόπτερο και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **13-4:** Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν σπίτια δολοφονώντας οκτώ αμάχους.

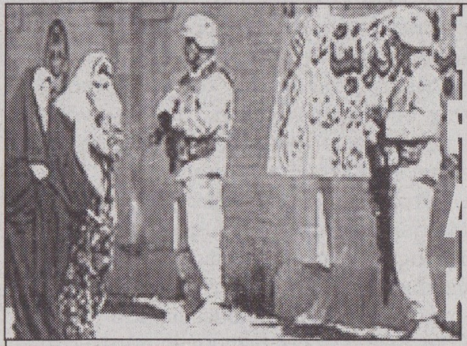
Επαρχία Kunduz
5-4: Σκοτώνονται 27 γερμανοί κατοχικοί και 10 Αφγανοί στρατιώτες σε δύο επιχειρήσεις των ανταρτών. **9-4:** Ανατινάζονται δύο γερμανικά τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **14-4:** Σκοτώνονται εννέα Αφγανοί στρατιώτες σε ενέδρα ανταρτών. Σε άλλη επίθεση σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες δύο στρατιωτικών οχημάτων. **18-4:** Σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι σε επίθεση εναντίον φυλακίου.

Επαρχία Laghman
9-4: Καταστρέφονται δύο βυτιοφόρα μετά από ενέδρα ανταρτών. **23-4:** Καταστρέφονται οχήματα που προμηθεύουν τους κατοχικούς και αιχμαλωτίζονται οι οδηγοί τους.

Επαρχία Logar
15-4: Σκοτώνονται πέντε Αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον φυλακίου. **18-4:** Σκοτώνονται έξη κατοχικοί σε ενέδρα ανταρτών.

Επαρχία Nangarhar
Από τις **14-4 έως τις 15-4** εκτοξεύονται πέντε όλμοι σε αμερικανική βάση, ανατινάζεται ένα όχημα του στρατού και ένα τανκ και σκο-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

28-3 – Καρμπάλα. Αντάρτες πυροβολούν και εκτελούν βουλευτή του κόμματος Μπάαθ μαζί με τον αδελφό του νωρίς το πρωί.
– **Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη.** Έκρηξη βόμβας σημειώνεται τη στιγμή που περνά περίπολος του ιρακινού στρατού από τη βόρεια συνοικία Ζοχούρ. Τραυματίζεται ένας στρατιώτης.
– Οι **Επαναστατικές Ταξιαρχίες του 1920** αναλαμβάνουν την ευθύνη για την επίθεση με ρουκέτες στην κατειλημμένη από τις αμερικανικές δυνάμεις αλ-Ρασίντ, για την καταστροφή θωρακισμένου οχήματος τύπου χάμμερ των κατοχικών δυνάμεων με ρουκέτες στη βόρεια Βαγδάτη, όπου σκοτώθηκαν όλοι οι επιβαίνοντες, και τέλος για το βομβαρδισμό με βλήματα όλμου της κατειλημμένης από τους κατοχικούς βάσης αλ Μπακρ.

29-3 – Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Περίπολος ιρακινών μπάτσων πέφτει σε βόμβα στην περιοχή Φιχαϊλάτ, νότια της Φαλούτζα. Τραυματίζονται έξι μπάτσοι, οι δύο από αυτούς σοβαρά.
– Βόμβα, τοποθετημένη στην πύλη του **πανεπιστημίου Ανμπάρ**, τραυματίζει σοβαρά τον ταξίαρχο Αλί Μικλίφ Ασάφι.
– Επίθεση με τουλάχιστον τρεις ρουκέτες δέχεται η κατειλημμένη από τις αμερικανικές δυνάμεις **βάση αλ Ασάντ** στην πόλη αλ-Μπαγκντάντι.

30-3 – Επαρχία Νίνγια. Δυτική Μοσούλη. Βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα περιπόλου του ιρακινού στρατού, σκοτώνοντας ένα στρατιώτη και τραυματίζοντας άλλους δύο. Εξάλλου, το απομεσήμερο αντάρτες πυροβολούν και εκτελούν τον γενικό διευθυντή της υπηρεσίας αλλοδαπών, στη νοτιοανατολική συνοικία Χαμντανίγια, έξω από το κτίριο της υπηρεσίας, ενώ τραυματίζεται άλλος ένας υπάλληλος.

RPG-7 εναντίον του θωρακισμένου οχήματος συνοδείας του. Τραυματίζονται δύο στρατιώτες και καταστρέφεται το όχημα. Ακολουθούν συγκρούσεις μεταξύ των ανταρτών και των στρατιωτών. Σε άλλο σημείο της πρωτεύουσας, στο προάστιο Σουλά, βόμβα καταστρέφει αμερικανικό χάμβι περιπόλου. Σκοτώνονται ή τραυματίζονται όλοι οι επιβαίνοντες.

2-4 – Βαγδάτη. Επτά βλήματα όλμου προσγειώνονται στο πρώην αρχηγείο της ιρακινής ασφάλειας και νυν αμερικανικής βάσης στην ανατολική συνοικία Μπαλαντίγια.
– **Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα.** Βόμβα τοποθετημένη σε μοτοσυκλέτα τραυματίζει τέσσερεις μπάτσους και άλλο ένα άτομο στο κέντρο της πόλης.
– **Αμάρα.** Η αμερικανική βάση που βρίσκεται στο προάστιο αλ Ματζάρ αλ Καμπίρ δέχεται επίθεση ανταρτών με 13 πυραύλους κατιούσα.

3-4 – Βαγδάτη. Μαγνητική βόμβα τοποθετείται στο αυτοκίνητο αξιωματούχου της διεύθυνσης πετρελαιοπαραγώγων, στην ανατολική συνοικία Νέα Βαγδάτη. Ο ίδιος τραυματίζεται θανάσιμα, ενώ η γυναίκα του και το παιδί του τραυματίζονται μόνο. Σε ανάλογο περιστατικό στην οδό Σαντούν, στη συνοικία Καραντά στο κέντρο της πρωτεύουσας, σκοτώνεται ο αντιστράτηγος Χουσεΐν Μπρισάμ.

5-4 – Βαγδάτη. Βόμβα, τοποθετημένη στον αυτοκινητόδρομο μεταξύ Γκαζαλίγια και αλ Κατίμπ, έχει στόχο αμερικανική περίπολο. Τουλάχιστον ένα όχημα ζώνεται στις φωτιές.
– **Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα.** Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων στη βόρεια συνοικία Νουάμπ αλ Θουμπάτ, σκοτώνοντας έναν αξιωματικό και τραυ-

ντίον μονάδας αμερικανών κατοχικών στρατιωτών.

9-4 – Επαρχία Σαλαχουντίν. Αντάρτης επιτίθεται με χειροβομβίδα σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων στον κεντρικό δρόμο Τικρίτ-Μπεϊτζί. Τραυματίζεται ένας στρατιώτης και καταστρέφεται ένα όχημα.

10-4 – Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι οδηγεί φορτηγό γεμάτο εκρηκτικά και τα ενεργοποιεί κοντά στο αρχηγείο της αστυνομίας στη νοτιοδυτική συνοικία Μανσούρ. Σκοτώνονται πέντε αμερικανοί στρατιώτες, δύο ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται εξήντα δύο άτομα, μεταξύ των οποίων τουλάχιστον είκοσι από το προσωπικό ασφαλείας.

11-4 – Επαρχία Μπαμπίλ. Ισκανταρίγια. Αντάρτης καμικάζι μπαίνει μέσα σε σύναξη του ιρακινού στρατού και μελών των σάχουα, και παίρνει μαζί του ενέα άτομα, ενώ τραυματίζονται άλλα τριάντα ένα.
– **Επαρχία Σαλαχουντίν.** Δύο μέλη των σάχουα σκοτώνονται από έκρηξη μαγνητικής βόμβας στο χωριό Αλμπού Χίσμα της Μπάλαντ, νότια του Τικρίτ.

12-4 – Βαγδάτη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων στην περιοχή Ζαφαρανίγια, τραυματίζοντας από αυτούς.
– **Τατζί** (35χλμ. βόρεια της Βαγδάτης). Βόμβα έχει στόχο κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων. Τραυματίζονται τέσσερεις συμμαχικοί στρατιώτες και καταστρέφεται ένα όχημα.
– **Επαρχία Νίνγια. Νότια Μοσούλη.** Βόμβα, που έχει στόχο περίπολο ιρακινών μπάτσων, τραυματίζει δύο αξιωματικούς.

13-4 – Επαρχία Ντιγιάλα. Ένας αξιωματικός μπάτσος και άλλος ένας τραυματίζονται από επίθεση ανταρτών στη συνοικία Ταρίρ.

16-4 – Επαρχία Αλ Ανμπάρ. Μες τ' απομεσήμερο, αντάρτης καμικάζι πραγματοποιεί επίθεση στη βάση εκπαίδευσης του ιρακινού στρατού στη Χαμπανίγια. Αναφορές μιλούν για δέκα έξι μπάτσους νεκρούς και άλλους πενήντα τραυματισμένους.
– **Δυτική Μοσούλη.** Παγιδευμένο αυτοκίνητο τραυματίζει τρεις δεσμοφύλακες, συνοδούς

στη Ζαφρανίγια, βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων. Τραυματίζονται τουλάχιστον τρεις μπάτσοι.
– **Επαρχία Νίνγια. Δυτική Μοσούλη.** Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου στη συνοικία Σίφα το βραδάκι, σκοτώνοντας δύο ιρακινούς μπάτσους και τραυματίζοντας άλλον έναν.

20-4 – Επαρχία Ντιγιάλα. Αντάρτης καμικάζι ενεργοποιεί τα εκρηκτικά που κουβαλάει πάνω του κοντά σε πεζή περίπολο αμερικανών κατοχικών στην περιοχή νέα Μπακούμπα. Σκοτώνονται τέσσερεις ιρακινοί μπάτσοι και τραυματίζονται τουλάχιστον οκτώ αμερικανοί στρατιώτες και άλλα δέκα άτομα.
21-4 – Δυτική Βαγδάτη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων από τη γέφυρα που ενώνει τις συνοικίες Αμερίγια και Αμίλ, σκοτώνοντας ένα μπάτσο και τραυματίζοντας άλλους τρεις.
– **Επαρχία Γουαζίτ.** Δύο πύραυλοι κατιούσα πλήττουν στην αμερικανική βάση Δέλτα.

22-4 – Κιρκούκ. Αντάρτες απαγάγουν τον Φαγιάντ Γιασίν, δικαστή που υπηρετεί στο δικαστήριο της πόλης.
– **Βαγδάτη.** Αντάρτες πετούν χειροβομβίδα σε σημείο ελέγχου ιρακινών μπάτσων. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι τρεις.
– **Επαρχία Σαλαχουντίν.** Βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα εποχούμενης αμερικανικής περιπόλου από τον αυτοκινητόδρομο Μπαϊτζί-Μοσούλης. Καταστρέφεται ένα όχημα τύπου χάμβι και σκοτώνονται ή τραυματίζονται όλοι οι επιβαίνοντες.
– **Επαρχία Καντισίγια.** Αντάρτες επιτίθενται στο αμερικανικό στρατόπεδο Έκο με έξι πυραύλους κατιούσα.

23-4 – Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Βόμβα έχει στόχο τον αρχηγό των σάχουα στην περιοχή Καλίς, Μουμπάρακ Χαμάντ αλ Ομπεντί. Από την έκρηξη σκοτώνεται ο ίδιος και τρεις βοηθοί του, ενώ τραυματίζονται άλλοι δύο.
– **Επαρχία Νίνγια.** Παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται τη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων. Για λόγους χαλύβδωσης του ηθικού των κατοχικών δεν αναφέρονται απώλειες.

24-4 – Βαγδάτη. Μαγνητική βόμβα, που έχει τοποθετηθεί κάτω από το αυτοκίνητο του μπά-

28-3 – Καρμπάλα. Αντάρτες πυροβολούν και εκτελούν βουλευτή του κόμματος Μπάαθ μαζί με τον αδελφό του νωρίς το πρωί.
– **Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη**. Έκρηξη βόμβας σημειώνεται τη στιγμή που περνά περίπολος του ιρακινού στρατού από τη βόρεια συνοικία Ζοχούρ. Τραυματίζεται ένας στρατιώτης.
– Οι **Επαναστατικές Ταξιαρχίες του 1920** αναλαμβάνουν την ευθύνη για την επίθεση με ρουκέτες στην κατειλημμένη από τις αμερικανικές δυνάμεις αλ-Ρασίντ, για την καταστροφή θωρακισμένου οχήματος τύπου χάμμερ των κατοχικών δυνάμεων με ρουκέτες στη βόρεια Βαγδάτη, όπου σκοτώθηκαν όλοι οι επιβαίνοντες, και τέλος για το βομβαρδισμό με βλήματα όλμου της κατειλημμένης από τους κατοχικούς βάσης αλ Μπακρ.

29-3 – Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Περίπολος ιρακινών μπάτσων πέφτει σε βόμβα στην περιοχή Φιχαϊλάτ, νότια της Φαλούτζα. Τραυματίζονται έξι μπάτσοι, οι δύο από αυτούς σοβαρά.
– Βόμβα, τοποθετημένη στην πύλη του **πανεπιστημίου Ανμπάρ**, τραυματίζει σοβαρά τον ταξίαρχο Αλί Μικλίφ Ασάφι.
– Επίθεση με τουλάχιστον τρεις ρουκέτες δέχεται η κατειλημμένη από τις αμερικανικές δυνάμεις **βάση αλ Ασάντ** στην πόλη αλ-Μπαγκντάντι.

30-3 – Επαρχία Νίνγια. Δυτική Μοσούλη. Βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα περιπόλου του ιρακινού στρατού, σκοτώνοντας ένα στρατιώτη και τραυματίζοντας άλλους δύο. Εξάλλου, το απομεσήμερο αντάρτες πυροβολούν και εκτελούν τον γενικό διευθυντή της υπηρεσίας αλλοδαπών, στη νοτιοανατολική συνοικία Χαμντανίγια, έξω από το κτίριο της υπηρεσίας, ενώ τραυματίζεται άλλος ένας υπάλληλος.

31-3 – Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Κατά τις 9π.μ. αντάρτης καμικάζι οδηγεί φορτηγό με εκρηκτικά εναντίον του αστυνομικού τμήματος αλ Μαχάτα, στο κέντρο της πόλης. Σκοτώνονται τουλάχιστον τέσσερεις μπάτσοι και άλλα τρία άτομα, ενώ τραυματίζονται άλλοι εννέα μπάτσοι και άλλα είκοσι άτομα. Εξάλλου, το σούρουπο, βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου μπάτσων από τη συνοικία Αντουλούς, τραυματίζοντας σοβαρά τέσσερεις από αυτούς.
– Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το χαμό ενός μισθοφόρου τους στην **επαρχία Σαλαχουντίν**, «από συνθήκες μη-μάχης». Με αυτή τη δικαιολογία αναφέρονται σε απώλειες από επιθέσεις ανταρτών με ρουκέτες σε βάσεις τους.

1-4 – Βαγδάτη. Κατά το μεσημεράκι, κατά τη διάρκεια επίσκεψης του αντιπροέδρου Ταρίκ αλ-Χασίμι στο νοσοκομείο του Σαντρ σίτι, αντάρτες εκτοξεύουν βλήμα από αντιαρματικό ποθετημένη σε μοτοσυκλέτα τραυματίζει τέσσερεις μπάτσους και άλλο ένα άτομο στο κέντρο της πόλης.
– **Αμάρα**. Η αμερικανική βάση που βρίσκεται στο προάστιο αλ Ματζάρ αλ Καμπίρ δέχεται επίθεση ανταρτών με 13 πυραύλους κατιούσα.

3-4 – Βαγδάτη. Μαγνητική βόμβα τοποθετείται στο αυτοκίνητο αξιωματούχου της διεύθυνσης πετρελαιοπαραγώγων, στην ανατολική συνοικία Νέα Βαγδάτη. Ο ίδιος τραυματίζεται θανάσιμα, ενώ η γυναίκα του και το παιδί του τραυματίζονται μόνο. Σε ανάλογο περιστατικό στην οδό Σαντούν, στη συνοικία Καραντά στο κέντρο της πρωτεύουσας, σκοτώνεται ο αντιστράτηγος Χουσεΐν Μπρισάμ.

5-4 – Βαγδάτη. Βόμβα, τοποθετημένη στον αυτοκινητόδρομο μεταξύ Γκαζαλίγια και αλ Κατίμπ, έχει στόχο αμερικανική περίπολο. Τούλαχιστον ένα όχημα ζώνεται στις φωτιές.
– **Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα.** Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων στη βόρεια συνοικία Νουάμπ αλ Θουμπάτ, σκοτώνοντας έναν αξιωματικό και τραυματίζοντας ένα μπάτσο.

6-4 – Κιρκούκ. Αντάρτης καμικάζι έχει βάλει στόχο περίπολο του ιρακινού στρατού στην πόλη Ντουλουίγια. Τραυματίζονται επτά στρατιώτες.

7-4 – Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Νότια Φαλούτζα. Αντάρτης καμικάζι οδηγεί το φορτωμένο με εκρηκτικά όχημά του εναντίον της αυτοκινητοπομπής υψηλόβαθμου μέλους των Συμβουλίων Υποστήριξης στην πόλη Γκάρμα. Ο Αμπου Κουαϊμπα στη γλυτώνει, όχι όμως και ένας μπάτσος της συνοδείας του, ενώ τραυματίζονται σοβαρά τέσσερεις ακόμη.

8-4 – Βαγδάτη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα κομβόι αμερικανικών οχημάτων από τη γέφυρα Νάντα.
– **Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη.** Κομβόι αμερικανικών οχημάτων δέχεται επίθεση με βόμβα στη συνοικία Νέα Μοσούλη. Σε άλλο σημείο της συνοικίας, αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον ... δύο ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται εξήντα δύο άτομα, μεταξύ των οποίων τουλάχιστον είκοσι από το προσωπικό ασφαλείας.

11-4 – Επαρχία Μπαμπίλ. Ισκανταρίγια. Αντάρτης καμικάζι μπαίνει μέσα σε σύναξη του ιρακινού στρατού και μελών των σάχουα, και παίρνει μαζί του εννέα άτομα, ενώ τραυματίζονται άλλα τριάντα ένα.
– **Επαρχία Σαλαχουντίν.** Δύο μέλη των σάχουα σκοτώνονται από έκρηξη μαγνητικής βόμβας στο χωριό Αλμπού Χίσμα της Μπάλαντ, νότια του Τικρίτ.

12-4 – Βαγδάτη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων στην περιοχή Ζαφαρανίγια, τραυματίζοντας από αυτούς.
– **Τατζί** (35χλμ. βόρεια της Βαγδάτης). Βόμβα έχει στόχο κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων. Τραυματίζονται τέσσερεις συμμαχικοί στρατιώτες και καταστρέφεται ένα όχημα.
– **Επαρχία Νίνγια. Νότια Μοσούλη.** Βόμβα, που έχει στόχο περίπολο ιρακινών μπάτσων, τραυματίζει δύο αξιωματικούς.

13-4 – Επαρχία Ντιγιάλα. Ένας αξιωματικός μπάτσος και άλλος ένας τραυματίζονται από επίθεση ανταρτών στη συνοικία Ταρίρ.

16-4 – Επαρχία Αλ Ανμπάρ. Μες τ' απομεσήμερο, αντάρτης καμικάζι πραγματοποιεί επίθεση στη βάση εκπαίδευσης του ιρακινού στρατού στη Χαμπανίγια. Αναφορές μιλούν για δέκα έξι μπάτσους νεκρούς και άλλους πενήντα τραυματισμένους.
– **Δυτική Μοσούλη.** Παγιδευμένο αυτοκίνητο τραυματίζει τρεις δεσμοφύλακες, συνοδούς άρρωστων κρατουμένων στο νοσοκομείο Σίφα.
– **Μπακούμπα.** Ο αρχηγός των σάχουα στην παλιά Μπακούμπα σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας στο αυτοκίνητό του. Τραυματίζονται, επίσης, τέσσερεις μπάτσοι.

18-4 – Βαγδάτη. Το βραδάκι αντάρτες εκτελούν τον συνταγματάρχη Χαϊντέρ Χαντί Μαχντί που υπηρετούσε στο υπουργείο εσωτερικής ασφαλείας, μπροστά στο σπίτι του στην ανατολική συνοικία Ουρ. Εξάλλου, τρεις πύραυλοι κατιούσα προσγειώνονται στη λεγόμενη πράσινη ζώνη.
– **Επαρχία αλ Ανμπάρ.** Βόμβα σκάει στο πέρασμα οχήματος χάμβι αμερικανικής περιπόλου στο δρόμο ανάμεσα στη Νουαϊμίγια και τη Φαλούτζα.

19-4 – Βαγδάτη. Αντάρτες εκτελούν τον μπάτσο αντισυνταγματάρχη Αμντούλ Ραχμάν Ιμπραήμ, των επίλεκτων μονάδων, στην ανατολική συνοικία Νουαρίγια. Σε άλλη συνοικία, ... τιώτες και άλλα δέκα άτομα.

21-4 – Δυτική Βαγδάτη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων από τη γέφυρα που ενώνει τις συνοικίες Αμερίγια και Αμίλ, σκοτώνοντας ένα μπάτσο και τραυματίζοντας άλλους τρεις.
– **Επαρχία Γουαζίτ.** Δύο πύραυλοι κατιούσα πληττουν στην αμερικανική βάση Δέλτα.

22-4 – Κιρκούκ. Αντάρτες απαγάγουν τον Φαγιάντ Γιασίν, δικαστή που υπηρετεί στο δικαστήριο της πόλης.
– **Βαγδάτη.** Αντάρτες πετούν χειροβομβίδα σε σημείο ελέγχου ιρακινών μπάτσων. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι τρείς.
– **Επαρχία Σαλαχουντίν.** Βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα εποχούμενης αμερικανικής περιπόλου από τον αυτοκινητόδρομο Μπαϊτζί-Μοσούλης. Καταστρέφεται ένα όχημα τύπου χάμβι και σκοτώνονται ή τραυματίζονται όλοι οι επιβαίνοντες.
– **Επαρχία Καντισίγια.** Αντάρτες επιτίθενται στο αμερικανικό στρατόπεδο Έκο με έξι πυραύλους κατιούσα.

23-4 – Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Βόμβα έχει στόχο τον αρχηγό των σάχουα στην περιοχή Καλίς, Μουμπάρακ Χαμάντ αλ Ομπεντί. Από την έκρηξη σκοτώνεται ο ίδιος και τρεις βοηθοί του, ενώ τραυματίζονται άλλοι δύο.
– **Επαρχία Νίνγια.** Παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται τη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων. Για λόγους χαλύβδωσης του ηθικού των κατοχικών δεν αναφέρονται απώλειες.

24-4 – Βαγδάτη. Μαγνητική βόμβα, που έχει τοποθετηθεί κάτω από το αυτοκίνητο του μπάτσου ταγματάρχη Ράαντ Μέκι, σκοτώνει τον ίδιο και τραυματίζει άλλα τρία άτομα.

25-4 – Κιρκούκ. Δύο βόμβες εκρήγνυνται στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων από τον κεντρικό δρόμο που ενώνει την πόλη με την πρωτεύουσα. Τραυματίζονται πέντε μπάτσοι.

26-4 – Επαρχία Νίνγια. Ανατολική Μοσούλη. Το σούρουπο, δύο ιρακινοί στρατιώτες τραυματίζονται όταν αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον σημείου ελέγχου. Σε άλλο σημείο της επαρχίας, έξι αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες τραυματίζονται από έκρηξη μηχανισμού στο πέρασμα του κομβόι τους.

ταξίαρχο Αλί Μικλίφ Ασάφι.
– Επίθεση με τουλάχιστον τρεις ρουκέτες δέχεται η κατειλημμένη από τις αμερικανικές δυνάμεις **βάση αλ Ασάντ** στην πόλη αλ-Μπαγκντάντι.

30-3 – Επαρχία Νίνγια. Δυτική Μοσούλη. Βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα περιπόλου του ιρακινού στρατού, σκοτώνοντας ένα στρατιώτη και τραυματίζοντας άλλους δύο. Εξάλλου, το απομεσήμερο αντάρτες πυροβολούν και εκτελούν τον γενικό διευθυντή της υπηρεσίας αλλοδαπών, στη νοτιοανατολική συνοικία Χαμντανίγια, έξω από το κτίριο της υπηρεσίας, ενώ τραυματίζεται άλλος ένας υπάλληλος.

31-3 – Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Κατά τις 9π.μ. αντάρτης καμικάζι οδηγεί φορτηγό με εκρηκτικά εναντίον του αστυνομικού τμήματος αλ Μαχάτα, στο κέντρο της πόλης. Σκοτώνονται τουλάχιστον τέσσερεις μπάτσοι και άλλα τρία άτομα, ενώ τραυματίζονται άλλοι εννέα μπάτσοι και άλλα είκοσι άτομα. Εξάλλου, το σούρουπο, βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου μπάτσων από τη συνοικία Αντουλούς, τραυματίζοντας σοβαρά τέσσερεις από αυτούς.
– Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το χαμό ενός μισθοφόρου τους στην **επαρχία Σαλαχουντίν**, «από συνθήκες μη-μάχης». Με αυτή τη δικαιολογία αναφέρονται σε απώλειες από επιθέσεις ανταρτών με ρουκέτες σε βάσεις τους.

1-4 – Βαγδάτη. Κατά το μεσημεράκι, κατά τη διάρκεια επίσκεψης του αντιπρόεδρου Ταρίκ αλ-Χασίμι στο νοσοκομείο του Σαντρ σίτι, αντάρτες εκτοξεύουν βλήμα από αντιαρματικό

5-4 – Βαγδάτη. Βόμβα, τοποθετημένη στον αυτοκινητόδρομο μεταξύ Γκαζαλίγια και αλ Κατίμπ, έχει στόχο αμερικανική περίπολο. Τουλάχιστον ένα όχημα ζώνεται στις φωτιές.
– **Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα**. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων στη βόρεια συνοικία Νουάμπ αλ Θουμπάτ, σκοτώνοντας έναν αξιωματικό και τραυματίζοντας ένα μπάτσο.

6-4 – Κιρκούκ. Αντάρτης καμικάζι έχει βάλει στόχο περίπολο του ιρακινού στρατού στην πόλη Ντουλουίγια. Τραυματίζονται επτά στρατιώτες.

7-4 – Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Νότια Φαλούτζα. Αντάρτης καμικάζι οδηγεί το φορτωμένο με εκρηκτικά όχημά του εναντίον της αυτοκινητοπομπής υψηλόβαθμου μέλους των Συμβουλίων Υποστήριξης στην πόλη Γκάρμα. Ο Αμπου Κουάϊμπα στη γλυτώνει, όχι όμως και ένας μπάτσος της συνοδείας του, ενώ τραυματίζονται σοβαρά τέσσερεις ακόμη.

8-4 – Βαγδάτη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα κομβόι αμερικανικών οχημάτων από τη γέφυρα Νάντα.
– **Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη**. Κομβόι αμερικανικών οχημάτων δέχεται επίθεση με βόμβα στη συνοικία Νέα Μοσούλη. Σε άλλο σημείο της συνοικίας, αντάρτες ανοίγουν πυρ ενα-

που έχει στόχο περίπολο ιρακινών μπάτσων, τραυματίζει δύο αξιωματικούς.

13-4 – Επαρχία Ντιγιάλα. Ένας αξιωματικός μπάτσος και άλλος ένας τραυματίζονται από επίθεση ανταρτών στη συνοικία Ταρίρ.

16-4 – Επαρχία Αλ Ανμπάρ. Μες τ' απομεσήμερο, αντάρτης καμικάζι πραγματοποιεί επίθεση στη βάση εκπαίδευσης του ιρακινού στρατού στη Χαμπανίγια. Αναφορές μιλούν για δέκα έξι μπάτσους νεκρούς και άλλους πενήντα τραυματισμένους.
– **Δυτική Μοσούλη**. Παγιδευμένο αυτοκίνητο τραυματίζει τρεις δεσμοφύλακες, συνοδούς άρρωστων κρατουμένων στο νοσοκομείο Σίφα.
– **Μπακούμπα**. Ο αρχηγός των σάχουα στην παλιά Μπακούμπα σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας στο αυτοκίνητό του. Τραυματίζονται, επίσης, τέσσερεις μπάτσοι.

18-4 – Βαγδάτη. Το βραδάκι αντάρτες εκτελούν τον συνταγματάρχη Χαϊντέρ Χαντί Μαχντί που υπηρετούσε στο υπουργείο εσωτερικής ασφαλείας, μπροστά στο σπίτι του στην ανατολική συνοικία Ουρ. Εξάλλου, τρεις πύραυλοι κατιούσα προσγειώνονται στη λεγόμενη πράσινη ζώνη.
– **Επαρχία αλ Ανμπάρ**. Βόμβα σκάει στο πέρασμα οχήματος χάμβι αμερικανικής περιπόλου στο δρόμο ανάμεσα στη Νουαΐμγια και τη Φαλούτζα.

19-4 – Βαγδάτη. Αντάρτες εκτελούν τον μπάτσο αντισυνταγματάρχη Αμντούλ Ραχμάν Ιμπραήμ, των επίλεκτων μονάδων, στην ανατολική συνοικία Νουαργίγια. Σε άλλη συνοικία,

ραύλους κατιούσα.

23-4 – Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Βόμβα έχει στόχο τον αρχηγό των σάχουα στην περιοχή Καλίς, Μουμπάρακ Χαμάντ αλ Ομπεντί. Από την έκρηξη σκοτώνεται ο ίδιος και τρεις βοηθοί του, ενώ τραυματίζονται άλλοι δύο.
– **Επαρχία Νίνγια**. Παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται τη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων. Για λόγους χαλύβδωσης του ηθικού των κατοχικών δεν αναφέρονται απώλειες.

24-4 – Βαγδάτη. Μαγνητική βόμβα, που έχει τοποθετηθεί κάτω από το αυτοκίνητο του μπάτσου ταγματάρχη Ράαντ Μέκι, σκοτώνει τον ίδιο και τραυματίζει άλλα τρία άτομα.

25-4 – Κιρκούκ. Δύο βόμβες εκρήγνυνται στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων από τον κεντρικό δρόμο που ενώνει την πόλη με την πρωτεύουσα. Τραυματίζονται πέντε μπάτσοι.

26-4 – Επαρχία Νίνγια. Ανατολική Μοσούλη. Το σούρουπο, δύο ιρακινοί στρατιώτες τραυματίζονται όταν αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον σημείου ελέγχου. Σε άλλο σημείο της επαρχίας, έξι αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες τραυματίζονται από έκρηξη μηχανισμού στο πέρασμα του κομβόι τους.

τώνονται τέσσερεις αμερικανοί και δύο Αφγανοί στρατιώτες, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Nemroz
18-4: Σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι σε επίθεση εναντίον φυλακίου.

Επαρχία Noristan
14-4: Σκοτώνονται οι οδηγοί δύο προμηθευτικών οχημάτων των αμερικανών.

Επαρχία Paktia
28-3: Καταστρέφονται δύο αμερικανικά οχήματα ανεφοδιασμού και δύο τανκ. **13-4:** Σκοτώνονται 12 Αφγανοί στρατιώτες σε ενέδρα στην περιφέρεια Ζορμάτ. **17-4:** Σκοτώνονται έξη μπάτσοι. Σε άλλη επίθεση ενός αντάρτη με RPG εναντίον στρατιωτικού κομβόι καταστρέφονται δύο τανκ και ένα άλλο όχημα.

Επαρχία Paktika
9-4: Εκτοξεύονται πέντε ρουκέτες σε κυβερνητικό κτίριο στην περιφέρεια Κουσαμάντ. **18-4:** Καταστρέφονται δύο άρματα μάχης από νάρκες. **22-4:** Ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. Οι αμερικανοί πυροβολούν αδιάκριτα και σκοτώνουν δύο άτομα. Σε άλλη επίθεση ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **23-4:** Σκοτώνονται οκτώ μπάτσοι σε έκρηξη νάρκης.

Επαρχία Takhar
12-4: Σκοτώνονται τρεις Αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση ανταρτών εναντίον φυλακίου.

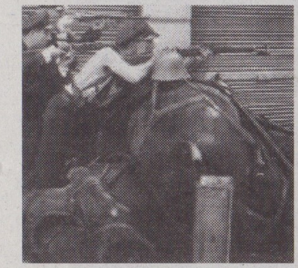
Επαρχία Uruzgan
12-4: Σκοτώνονται πέντε κατοχικοί όταν έκρηξη νάρκης καταστρέφει το τανκ τους.

Επαρχία Wardak
12-4: Πέντε πύραυλοι προσγειώνονται σε βάση των κατοχικών. Σκοτώνονται πέντε αμερικανοί και ο Αφγανός μεταφραστής τους. **18-4:** Νέα επίθεση με ρουκέτες γίνεται σε αμερικανική βάση στο Μεϊντάν Σαρ. Από τις **21-4 έως τις 23-4** καταστρέφονται έξη στρατιωτικά οχήματα και δύο αμερικανικά τανκς και σκοτώνονται πολλοί εισβολείς και ντόπιοι συνεργάτες τους, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Zabul
Από τις **27-3 έως τις 22-4** σκοτώνονται 40 μπάτσοι και 123 κατοχικοί και αφγανοί, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, καταστρέφεται ένα όχημα με εφόδια και ένα τανκ.

ΟΙ «ΚΙΧΩΤΕΣ» ΤΟΥ ΙΔΑΝΙΚΟΥ

Ισπανία

Στις 18 Ιούλη 1936 ο στρατηγός Φράνκο κάνει πραξικόπημα, μια κίνηση που ήταν αναμενόμενη από όλους...

Η μεσοπολεμική Ισπανία ήταν κυριολεκτικά ένα καζάνι που έβραζε. Η C.N.T. αριθμούσε περισσότερους από ενάμισι εκατομμύριο κόσμο. Την ίδια μέρα του πραξικοπήματος ξεκινά ένοπλη εξέγερση που μετατρέπεται σε επαναστατικό γεγονός σ' ολόκληρη την Καταλωνία.

Όμως τα λάθη που διαπράχτηκαν εκ μέρους των αναρχικών οδήγησαν στην καταστροφή της επανάστασης. Λαθεμένες εκτιμήσεις, ιδεολογικοποιήσεις, γραφειοκρατικοποίηση, ρεφορμισμός, μετατροπή του αναρχικού αγώνα σε αντιφασιστικό, στήριξη και νομιμοποίηση της δημοκρατικής κυβέρνησης, στην οποία μάλιστα συμμετείχαν, είναι μερικά από τα λάθη που καταγράφονται.

Τα αποτελέσματα ήταν τραγικά: Το P.C.E. (Κ.Κ.Ι) από μια περιθωριακή δύναμη έγινε, με τη βοήθεια του Στάλιν, κυρίαρχος της κατάστασης, προβαίνοντας σε απανωτές δολοφονίες, σφαγές αγωνιστών (βασικά αναρχικών αλλά και αιρετικών Τροτσκιστών του P.O.U.M) με αποκορύφωμα την επίθεση και της αφέλειας των αναρχικών είχε πολύ νωρίτερα γίνει: *Τη νίκη του Φασισμού.*

Με αφορμή το θάνατο του αναρχικού Diego Camacho Escamez, γνωστού με το ψευδώνυμο Abel Paz, που γνωστοποιήθηκε στις 13 Απριλίου παρουσιάζουμε δύο κείμενα.

Το πρώτο αφορά την δημιουργία της αναρχικής ομάδας «Κιχώτες του Ιδανικού» και η οποία αντιτάχθηκε στην κατάσταση ρεφορμισμού και απεμπόλησης των αναρχικών απόψεων. Σ' αυτήν την ομάδα συμμετείχε ο Abel Paz, ο οποίος περιγράφει στο βιβλίο «Ταξίδι στο Παρελθόν», την δημιουργία της.

Το δεύτερο είναι ένα από τα κείμενα της ομάδας, το οποίο κυκλοφόρησε το Φεβρουάριο του 1937.

Οι «Κιχώτες» ήταν μια ομάδα νεαρών αναρχικών από 15 έως 17 χρόνων και το κείμενο που δημοσιεύουμε εδώ είναι χαρακτηριστικό των αναρχικών απόψεων τους. Πρόκειται για μια καταγεγραμμένη εμπειρία και στάση που δεν θα πρέπει να λησμονείται γιατί τα λάθη, εάν δεν γίνουν κατανοητά σε βάθος, επαναλαμβάνονται με ακόμα πιο άσχημα αποτελέσματα...

Κείμενο Πρώτο

«Στις 20 Ιούλη του 1936 συγκροτήθηκε η Κεντρική Επιτροπή των Πολιτοφυλακών, κάτω από συνθήκες ήδη γνωστές και γι' αυτό δεν

σταση πλέον δεν είχε επιστροφή: ή θα γινόταν αποδεχτή η Κεντρική Επιτροπή των Πολιτοφυλακών ή όλα θα αναποδογύριζαν. Ίσως το δεύτερο να ήταν το καλύτερο, μιας και η επανάσταση μας είχε ουσιαστικά ήδη ηττηθεί, αφού δεν είχε βρει ανταπόκριση στο διεθνές προλεταριάτο. Όμως προ των πυλών βρισκόταν ο Αττίλας του πολέμου και

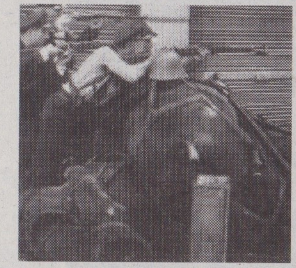
έτσι **η επανάσταση συγχωνεύτηκε με τον**

Νομίζω ότι παρακολουθούσε νυχτερινά μαθήματα στο «Σχολείο Εργατών». Εκεί πρέπει να τον γνώρισε ο Λιμπέρτο.

Ήρθαν επίσης ο Antonio Torralba και ο Jose Gonzalvez που ήταν ξαδέλφια, δεκαεφτάχρονοι και οι δυο τους. Ο πρώτος ήταν βιομηχανικός σχεδιαστής και ο δεύτερος δούλευε σε ένα υφαντουργείο και τον ενδιέφερε πολύ η ρώσικη λογοτεχνία. Ήξερε απ' έξω τους κλασικούς της συγγραφείς Γκόγκολ, Αντρέγιεφ, Τουργκένιεφ, κλπ.

Η Margarira Pares ήταν η μεγαλύτερη από όλους μας. Εργάτρια σε υφαντουργείο και αγωνίστρια της CNT από τα δεκατέσσερά της, όταν άρχισε να δουλεύει ως μαθητευόμενη. Το 1936 είχε εξειδικευμένο πόστο στο εργοστάσιο. Ήταν πραγματικά αυτοδίδακτη. Είχε μάθει μόνη της να διαβάζει και μόνη της πάλι είχε αναπτύξει τους λογοτεχνικούς της ορίζοντες. Ήταν καλλιτεχνική ψυχή. Έγραφε αυθόρμητα ποιήματα που θύμιζαν την τρυφερότητα του Ruben Dario.

Έπειτα ήταν ο Juan, που δεν θυμάμαι το επίθετό του. Ήταν 22 χρονών, με μια αναπηρία στο ένα πόδι. Σκιτσογράφος, εξαιρετικός σκιτσογράφος. Αυτός σχεδίασε το λογότυπο της εφημερίδας «Ο Κιχώτης» που κυκλοφορήσαμε αργότερα.

Ισπανία

Στις 18 Ιούλη 1936 ο στρατηγός Φράνκο κάνει πραξικόπημα, μια κίνηση που ήταν αναμενόμενη από όλους...

Η μεσοπολεμική Ισπανία ήταν κυριολεκτικά ένα καζάνι που έβραζε. Η C.N.T. αριθμούσε περισσότερους από ενάμισι εκατομμύριο κόσμο. Την ίδια μέρα του πραξικοπήματος ξεκινά ένοπλη εξέγερση που μετατρέπεται σε επαναστατικό γεγονός σ' ολόκληρη την Καταλωνία.

Όμως τα λάθη που διαπράχτηκαν εκ μέρους των αναρχικών οδήγησαν στην καταστροφή της επανάστασης. Λαθεμένες εκτιμήσεις, ιδεολογικοποιήσεις, γραφειοκρατικοποίηση, ρεφορμισμός, μετατροπή του αναρχικού αγώνα σε αντιφασιστικό, στήριξη και νομιμοποίηση της δημοκρατικής κυβέρνησης, στην οποία μάλιστα συμμετείχαν, είναι μερικά από τα λάθη που καταγράφονται.

Τα αποτελέσματα ήταν τραγικά: Το P.C.E. (Κ.Κ.Ι) από μια περιθωριακή δύναμη έγινε, με τη βοήθεια του Στάλιν, κυρίαρχος της κατάστασης, προβαίνοντας σε απανωτές δολοφονίες, σφαγές αγωνιστών (βασικά αναρχικών αλλά και αιρετικών Τροτσκιστών του P.O.U.M) με αποκορύφωμα την επίθεση των κομμουνιστών ενάντια στους Αναρχικούς το 1937, στη Βαρκελώνη.

Το μένος της Αριστεράς δεν στράφηκε τόσο στους φασίστες όσο σε εκείνα τα τμήματα του πληθυσμού και στους νέους τρόπους ζωής, που αυτά αποφάσισαν να δημιουργήσουν.

Το 1939 ο Φράνκο απλά επιβεβαίωσε κάτι που εξ αιτίας των Μαρξιστικών - Λενινιστικών ιδεολογημάτων (βλέπε κρατικών συμφερόντων), των τρομακτικών λαθών, αλλά και της αφέλειας των αναρχικών είχε πολύ νωρίτερα γίνει: *Τη νίκη του Φασισμού*.

Με αφορμή το θάνατο του αναρχικού Diego Camacho Escamez, γνωστού με το ψευδώνυμο Abel Paz, που γνωστοποιήθηκε στις 13 Απριλίου παρουσιάζουμε δύο κείμενα.

Το πρώτο αφορά την δημιουργία της αναρχικής ομάδας «Κιχώτες του Ιδανικού» και η οποία αντιτάχθηκε στην κατάσταση ρεφορμισμού και απεμπόλησης των αναρχικών απόψεων. Σ' αυτήν την ομάδα συμμετείχε ο Abel Paz, ο οποίος περιγράφει στο βιβλίο «Ταξίδι στο Παρελθόν», την δημιουργία της.

Το δεύτερο είναι ένα από τα κείμενα της ομάδας, το οποίο κυκλοφόρησε το Φεβρουάριο του 1937.

Οι «Κιχώτες» ήταν μια ομάδα νεαρών αναρχικών από 15 έως 17 χρόνων και το κείμενο που δημοσιεύουμε εδώ είναι χαρακτηριστικό των αναρχικών απόψεων τους. Πρόκειται για μια καταγεγραμμένη εμπειρία και στάση που δεν θα πρέπει να λησμονείται γιατί τα λάθη, εάν δεν γίνουν κατανοητά σε βάθος, επαναλαμβάνονται με ακόμα πιο άσχημα αποτελέσματα...

Κείμενο Πρώτο

«Στις 20 Ιούλη του 1936 συγκροτήθηκε η Κεντρική Επιτροπή των Πολιτοφυλακών, κάτω από συνθήκες ήδη γνωστές και γι' αυτό δεν θα τις επαναλάβω. Η σημασία της δημιουργίας της έγινε αντιληπτή από πολύ λίγους συντρόφους, οι περισσότεροι ούτε καν το ήξεραν ή, καλύτερα, τους φαινόταν σαν μια ακόμα από τις πολλές επιτροπές που είχαν σχηματιστεί. Το ζήτημα προέκυψε μόλις στις 3 Αυγούστου, όταν πράγματι συγκαλέστηκε μια περιφερειακή ολομέλεια.

Σε εκείνη τη συνάντηση, η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT ανέλαβε την ευθύνη για τη συμφωνία και τα μέλη της έθεσαν τον εαυτό τους στη διαθεσιμότητα της οργάνωσης. Το ίδιο έκαναν και όσοι συμμετείχαν στην Κεντρική Επιτρο-

σταση πλέον δεν είχε επιστροφή: ή θα γινόταν αποδεχτή η Κεντρική Επιτροπή των Πολιτοφυλακών ή όλα θα αναποδογύριζαν. Ίσως το δεύτερο να ήταν το καλύτερο, μιας και η επανάσταση μας είχε ουσιαστικά ήδη ηττηθεί, αφού δεν είχε βρει ανταπόκριση στο διεθνές προλεταριάτο. Όμως προ των πυλών βρισκόταν ο Αττίλας του πολέμου και

έτσι **η επανάσταση συγχωνεύτηκε με τον πόλεμο**. Στο εξής θα αντιλαμβανόμασταν τα δύο πράγματα σαν ένα. Βλέποντας τα πράγματα με χρονική απόσταση, μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι αυτό δεν ίσχυε με κανέναν τρόπο στο πολιτικό συνονθύλευμα που συγκροτούσε το Λαϊκό Μέτωπο.

Αυτή ήταν σε γενικές γραμμές η κατάσταση, όταν ο Λιμπέρτο μου πρότεινε να σχηματίσουμε μια ομάδα για να υπερασπιστούμε το ιδανικό της αναρχίας και να πολεμήσουμε, ξεσκεπάζοντας τον ρεφορμισμό που είχε αρχίσει να διαποτίζει το ελευθεριακό κίνημα.

Συζητήσαμε με τον Federico Arcos, ένα νέο μηχανικό που μας είχε προσεγγίσει από τις 19 Ιούλη και αυτός συμφώνησε να μπει στην ομάδα. Από εκείνη τη στιγμή σχηματίσαμε μια τριάδα.

Ο Λιμπέρτο μας είπε ότι στη Gracia είχε

της, όταν άρχισε να δουλεύει ως μαθητευόμενη. Το 1936 είχε εξειδικευμένο πόστο στο εργοστάσιο. Ήταν πραγματικά αυτοδίδακτη. Είχε μάθει μόνη της να διαβάζει και μόνη της πάλι είχε αναπτύξει τους λογοτεχνικούς της ορίζοντες. Ήταν καλλιτεχνική ψυχή. Έγραφε αυθόρμητα ποιήματα που θύμιζαν την τρυφερότητα του Ruben Dario.

Έπειτα ήταν ο Juan, που δεν θυμάμαι το επίθετό του. Ήταν 22 χρονών, με μια αναπηρία στο ένα πόδι. Σκιτσογράφος, εξαιρετικός σκιτσογράφος. Αυτός σχεδίασε το λογότυπο της εφημερίδας «Ο Κιχώτης» που κυκλοφορήσαμε αργότερα.

Αυτοί ήμασταν που ιδρύσαμε την αναρχική ομάδα «**Οι Κιχώτες του Ιδανικού**». Το όνομα ήταν ελκυστικό και περιέγραφε καλά αυτό που αισθανόμασταν, όλοι μας στην άνοιξη της ζωής, ονειροπόλοι και ιδεαλιστές που προτιμούσαμε να δώσουμε τη ζωή μας, παρά να προδώσουμε τα ιδανικά μας.

Αμέσως προέκυψε το εξής ερώτημα: θα οργανωθούμε σαν ομάδα στη FAI;

Η ιδέα δεν άρεσε σε κανέναν. Ο Λιμπέρτο επιχειρηματολόγησε λέγοντας πως το να οργανωθούμε στη FAI θα σήμαινε να ενσωματωθούμε σε ένα σύνολο που όλο και περισσότερο έχανε τον αναρχικό του χαρακτήρα και να εναρμονιστούμε με την κατεύθυνση του, πράγμα που ήταν αντίθετο με το σκοπό μας. Έπρεπε να είμαστε στην παρανομία. Να κινούμαστε συνεχώς και να κεντρίζουμε όπως οι σφήκες, δηλαδή να μένουμε πάντα στην αντιπολίτευση, το μοναδι-

στροφή της επανάστασης. Λανθασμένες εκτιμήσεις, ιδεολογικοποιήσεις, γραφειοκρατικοποίηση, ρεφορμισμός, μετατροπή του αναρχικού αγώνα σε αντιφασιστικό, στήριξη και νομιμοποίηση της δημοκρατικής κυβέρνησης, στην οποία μάλιστα συμμετείχαν, είναι μερικά από τα λάθη που καταγράφονται.

Τα αποτελέσματα ήταν τραγικά: Το P.C.E. (Κ.Κ.Ι) από μια περιθωριακή δύναμη έγινε, με τη βοήθεια του Στάλιν, κυρίαρχος της κατάστασης, προβαίνοντας σε απανωτές δολοφονίες, σφαγές αγωνιστών (βασικά αναρχικών αλλά και αιρετικών Τροτσκιστών του P.O.U.M) με αποκορύφωμα την επίθεση των κομμουνιστών ενάντια στους Αναρχικούς το 1937, στη Βαρκελώνη.

Το μένος της Αριστεράς δεν στράφηκε τόσο στους φασίστες όσο σε εκείνα τα τμήματα του πληθυσμού και στους νέους τρόπους ζωής, που αυτά αποφάσισαν να δημιουργήσουν.

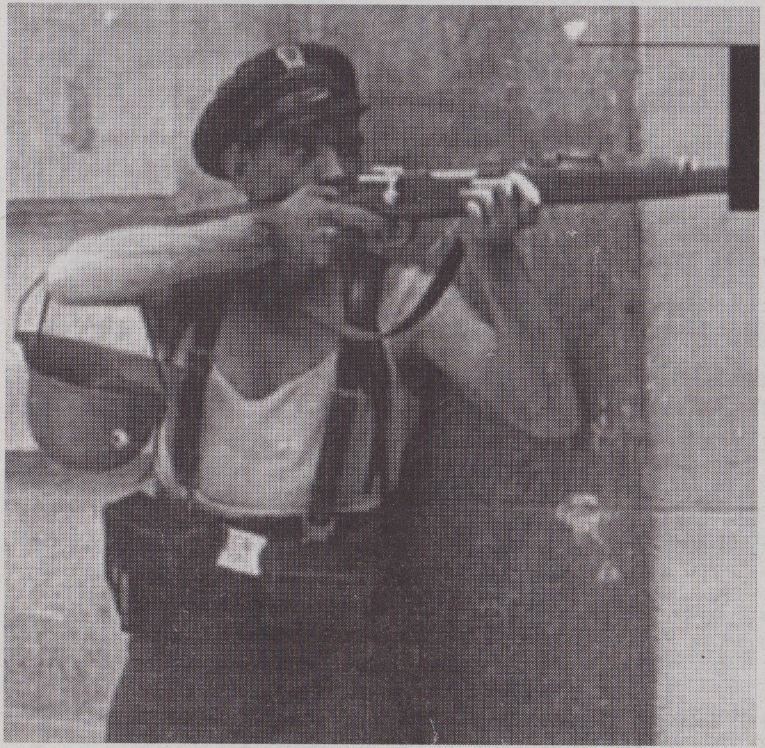
Το 1939 ο Φράνκο απλά επιβεβαίωσε κάτι που εξ αιτίας των Μαρξιστικών - Λενινιστικών ιδεολογημάτων (βλέπε κρατικών συμφερόντων), των τρομακτικών λαθών, αλλά αναρχικών από 15 έως 17 χρόνων και το κείμενο που δημοσιεύουμε εδώ είναι χαρακτηριστικό των αναρχικών απόψεων τους. Πρόκειται για μια καταγεγραμμένη εμπειρία και στάση που δεν θα πρέπει να λησμονείται γιατί τα λάθη, εάν δεν γίνουν κατανοητά σε βάθος, επαναλαμβάνονται με ακόμα πιο άσχημα αποτελέσματα...

Κείμενο Πρώτο

«Στις 20 Ιούλη του 1936 συγκροτήθηκε η Κεντρική Επιτροπή των Πολιτοφυλακών, κάτω από συνθήκες ήδη γνωστές και γι' αυτό δεν θα τις επαναλάβω. Η σημασία της δημιουργίας της έγινε αντιληπτή από πολύ λίγους συντρόφους, οι περισσότεροι ούτε καν το ήξεραν ή, καλύτερα, τους φαινόταν σαν μια ακόμα από τις πολλές επιτροπές που είχαν σχηματιστεί. Το ζήτημα προέκυψε μόλις στις 3 Αυγούστου, όταν πράγματι συγκαλέστηκε μια περιφερειακή ολομέλεια.

Σε εκείνη τη συνάντηση, η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT ανέλαβε την ευθύνη για τη συμφωνία και τα μέλη της έθεσαν τον εαυτό τους στη διαθεσιμότητα της οργάνωσης. Το ίδιο έκαναν και όσοι συμμετείχαν στην Κεντρική Επιτροπή των Πολιτοφυλακών: οι Γκαρθία Ολιβέρ, Ντιέγκο Αμπάδ ντε Σαντιγιάν, Αουρέλιο Φερνάντεθ, Μάρκος Αλκόν, Ρικάρντο Σανθ, ο Άσενς και νομίζω ότι ήταν κι ένας ακόμα. Η διατήρηση των προαναφερθέντων στις θέσεις τους, αυτόματα σήμαινε και αποδοχή της συμφωνίας. Η κατάσταση έτσι **η επανάσταση συγχωνεύτηκε με τον πόλεμο**. Στο εξής θα αντιλαμβανόμασταν τα δύο πράγματα σαν ένα. Βλέποντας τα πράγματα με χρονική απόσταση, μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι αυτό δεν ίσχυε με κανέναν τρόπο στο πολιτικό συνονθύλευμα που συγκροτούσε το Λαϊκό Μέτωπο.

Αυτή ήταν σε γενικές γραμμές η κατάσταση, όταν ο Λιμπέρτο μου πρότεινε να σχηματίσουμε μια ομάδα για να υπερασπιστούμε το ιδανικό της αναρχίας και να πολεμήσουμε, ξεσκεπάζοντας τον ρεφορμισμό που είχε αρχίσει να διαποτίζει το ελευθεριακό κίνημα.

Συζητήσαμε με τον Federico Arcos, ένα νέο μηχανικό που μας είχε προσεγγίσει από τις 19 Ιούλη και αυτός συμφώνησε να μπει στην ομάδα. Από εκείνη τη στιγμή σχηματίσαμε μια τριάδα.

Ο Λιμπέρτο μας είπε ότι στη Gracia είχε γνωρίσει συντρόφους με τους οποίους είχε συζητήσει πολύ και θεωρούσε πως ήταν έτοιμοι να μπουν στην ομάδα μας. Συμφωνήσαμε να συναντηθούμε όλοι οι ενδιαφερόμενοι στο κτίριο της ελευθεριακής νεολαίας της Gracia.

Ανάμεσα στους συγκεντρωμένους βρισκόταν ο Tomas Garcia (που στο μέλλον θα γινόταν πασίγνωστος από τα κείμενα του ως «Victor» Garcia).

Είχε γεννηθεί το 1919 στη Mequinenza, αλλά είχε μεγαλώσει στη Βαρκελώνη και συγκεκριμένα στη Gracia. Όταν ήταν μικρός έπαιζε μπάλα στην πλατεία Raspall, όπου ζούσε με τη μητέρα του. Παρά τη νεαρή του ηλικία και το γεγονός ότι δούλευε χρόνια σε ένα υφαντουργείο, ήταν πολύ μορφωμένος. κυκλοφορήσαμε αργότερα.

Αυτοί ήμασταν που ιδρύσαμε την αναρχική ομάδα «**Οι Κιχώτες του Ιδανικού**». Το όνομα ήταν ελκυστικό και περιέγραφε καλά αυτό που αισθανόμασταν, όλοι μας στην άνοιξη της ζωής, ονειροπόλοι και ιδεαλιστές που προτιμούσαμε να δώσουμε τη ζωή μας, παρά να προδώσουμε τα ιδανικά μας.

Αμέσως προέκυψε το εξής ερώτημα: θα οργανωθούμε σαν ομάδα στη FAI;

Η ιδέα δεν άρεσε σε κανέναν. Ο Λιμπέρτο επιχειρηματολόγησε λέγοντας πως το να οργανωθούμε στη FAI θα σήμαινε να ενσωματωθούμε σε ένα σύνολο που όλο και περισσότερο έχανε τον αναρχικό του χαρακτήρα και να εναρμονιστούμε με την κατεύθυνση του, πράγμα που ήταν αντίθετο με το σκοπό μας. Έπρεπε να είμαστε στην παρανομία. Να κινούμαστε συνεχώς και να κεντρίζουμε όπως οι σφήκες, δηλαδή να μένουμε πάντα στην αντιπολίτευση, το μοναδικό τρόπο για να δώσουμε μια ώθηση στον αναρχισμό. Όσα είπε ο Λιμπέρτο ήταν ίδια με αυτά που σκεφτόμασταν όλοι μας, γι' αυτό δεχτήκαμε την πρόταση του».

(Αμπελ Παζ, «Ταξίδι στο Παρελθόν», έκδοση: Αναρχική Εφημερίδα ΑΛΦΑ, Ιούνης 1996)

**

Κείμενο Δεύτερο

Προς τον λαό,

Απευθυνόμαστε σε σένα, το λαό. Σε σένα, γιατί είμαστε τα παιδιά σου και γιατί είσαι εσύ που πάντα αυτοί (κυβέρνηση, αρχές) προσπαθούν να κοροϊδέψουν.

Και δεν πρόκειται να σου μιλήσουμε στο όνομα της C.N.T., ούτε στο όνομα της F.A.I.

(Αναρχική Ομοσποδία Ιβηρικής). Μάλλον σου μιλάμε στο όνομα του ιδανικού μας: **της Αναρχίας**.

Είμαστε νεαροί Ελευθεριακοί οι οποίοι, τιμώντας το όνομα μας «οι Κιχώτες», θα συγκρουστούμε με όσους προσπαθούν να επαναφέρουν τους τυράννους μας πρώτα με απατηλούς λόγους και ύστερα με τα όπλα του στρατού και των αστυνομικών δυνάμεων...

Θα συγκρουστούμε με αυτούς που, ενώ συνεργάζονται με το κράτος αυτοαποκαλούνται αναρχικοί κι ας ξέρουν ότι αναρχία σημαίνει την άρνηση της κυβέρνησης και των νόμων'.

Με αφέλεια περιμέναμε να δούμε αν, για πρώτη φορά στην ιστορία, μια κυβέρνηση θα έπαυε να είναι τυραννική και θα έκανε μια πολιτική που θα λει-

και να καταστρέψουν τους επαναστατημένους εργάτες μέσα από έναν άγριο πόλεμο.

Λαέ, σκέψου χωρίς τις λογικές του φανατισμού που τυφλώνουν τα μάτια σου.

Ένας συγκεκριμένος υπουργός «του λαού» δήλωσε ήδη πριν μερικές μέρες ότι, μόλις αυτή η κατάσταση ξεπεραστεί, η Ισπανική δημοκρατία θα επιστρέψει στις πολιτικές μορφές του παρελθόντος.

Ένας «εργάτης» υπουργός επιτρέπει στις φυλακές και τα σωφρονιστήρια να συνεχίζουν να υπάρχουν ενώ ταυτόχρονα φτιάχνει στρατόπεδα συγκέντρωσης, την ίδια στιγμή που φωνάζει: «Κάτω ο Φασισμός».

Και ένας άλλος τριγυρνάει βγάζοντας λόγους σε ταυρομαχίες και μιλώντας για διεθνιστικό και πατριωτικό αναρχισμό την ώρα που ένας παλιός Καταλανός πολιτικός διατάζει το λαό να σιωπήσει και να υπακούει τυφλά στην κυβέρνηση.

Γιατί να πούμε κι άλλα;

Οι ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ δεν συνεργάζονται και δεν πρόκειται ποτέ να συνεργαστούν με καμιά κυβέρνηση.

Στείλτε την προειδοποίηση μας παντού στον λαό έτσι που να μην αφεθούν να εξαπατηθούν σαν αιώνια παιδιά, έτσι που να τσακίσουν αυτή τη βρώμικη επίδειξη με σκοπό ν' ανοίξουν το δρόμο για τον ό-

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ - ΦΥΛΑΚΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΧΩΡΙΣΤΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗΣ

Για κάθε αριστερή νόσο υπάρχει το δοκιμασμένο «φάρμακο»: «αυτοοργάνωση», «αυτορρύθμιση» και «αυτοθέσμιση» των κοινωνικών δραστηριοποιήσεων. Η εφαρμοσμένη κινηματική θολούρα με τους πάσης φύσεως «αυτοοργανωμένους» πολίτες, να «ενεργοποιούνται» στα πλαίσια αριστερών επιτροπάτων υπό την αιγίδα και τη συνεχή υψηλή εποπτεία του ΣΥΡΙΖΑ και των λοιπών αριστερών και δημοκρατικών δυνάμεων, για την ...υπεράσπιση των «δημόσιων χώρων»

Επειδή δεν τρέφουμε κανενός είδους αυταπάτη για το μεταρρυθμιστικό - αποπροσανατολιστικό χαρακτήρα και τις στοχεύσεις τέτοιων κινήσεων, ανεξάρτητα από προθέσεις,

Επειδή, όπως ο καλλωπισμός των φυλακών δεν λύνει κανένα ανθρώπινο και κοινωνικό πρόβλημα, για τον ίδιο λόγο ο εξωραϊσμός και η βιτρινοποίηση των πόλεων - φυλακών διατηρεί τις συνθήκες αλλοτρίωσης και εξανδραποδισμού.

Επειδή θεωρούμε πως οι «οάσεις» δεν καταστρέφουν την έρημο, αλλά αντίθετα καλλιεργούν αυταπάτες και μάλιστα ...ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ...

ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ, ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΕΙΣ

Συσπείρωση Αναρχικών και σύντροφοι/σσες από την Έρημο του Πραγματικού

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ,

(Αναρχική Ομοσπονδία Ιβηρικής). Μάλλον σου μιλάμε στο όνομα του ιδανικού μας: **της Αναρχίας**.

Είμαστε νεαροί Ελευθεριακοί οι οποίοι, τιμώντας το όνομα μας «οι Κιχώτες», θα συγκρουστούμε με όσους προσπαθούν να επαναφέρουν τους τυράννους μας πρώτα με απατηλούς λόγους και ύστερα με τα όπλα του στρατού και των αστυνομικών δυνάμεων...

Θα συγκρουστούμε με αυτούς που, ενώ συνεργάζονται με το κράτος αυτοαποκαλούνται αναρχικοί κι ας ξέρουν ότι αναρχία σημαίνει την άρνηση της κυβέρνησης και των νόμων[1].

Με αφέλεια περιμέναμε να δούμε αν, για πρώτη φορά στην ιστορία, μια κυβέρνηση θα έπαυε να είναι τυραννική και θα έκανε μια πολιτική που θα λειτουργούσε για το καλό του λαού: Αλλά βλέποντας την πρόοδο του ρεφορμισμού και την προδοσία της επανάστασης λέμε: **Φτάνει πια· και θα αντισταθούμε με όλες μας τις δυνάμεις**.

Και μην μας απορρίψετε αποκαλώντας μας ανεξέλεγκτους ή φασίστες.

Αυτό που μας ελέγχει και μας οδηγεί πολύ περισσότερο από την κυβέρνηση - που δεν ελέγχεται από κανέναν- είναι η απέραντη αγάπη για τον λαό. Ενώ, ανεξέλεγκτοι είναι οι φασίστες και οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι και όχι εμείς.

Ο Φασισμός είναι επιβολή, καταπίεση, σκλαβιά. Όλα τα κράτη χωρίς καμία εξαίρεση αυτοεπιβάλλονται, καταπιέζουν και υποδουλώνουν το λαό· αν και αυτοί (οι γραφειοκράτες της εξουσίας εδώ στην Ισπανία) είναι με τη σειρά τους κι αυτοί

«Κάτω ο Φασισμός».

Και ένας άλλος τριγυρνάει βγάζοντας λόγους σε ταυρομαχίες και μιλώντας για διεθνιστικό και πατριωτικό αναρχισμό την ώρα που ένας παλιός Καταλανός πολιτικός διατάζει το λαό να σιωπήσει και να υπακούει τυφλά στην κυβέρνηση.

Γιατί να πούμε κι άλλα;

Οι ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ δεν συνεργάζονται και δεν πρόκειται ποτέ να συνεργαστούν με καμιά κυβέρνηση.

Στείλτε την προειδοποίηση μας παντού στον λαό έτσι που να μην αφεθούν να εξαπατηθούν σαν αιώνια παιδιά, έτσι που να τσακίσουν αυτή τη βρώμικη επίδειξη με σκοπό ν' ανοίξουν το δρόμο για τον άμορφο ήλιο της Αναρχίας.

Για τα ιδανικά μας είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε και τις ίδιες μας τις ζωές.

Αλλά θα πεθάνουμε περήφανοι, σύντροφοι, φωνάζοντας με δύναμη: **Κάτω η Κυβέρνηση, Ζήτω η Αναρχία**.

Φεβρουάριος 1937
Αναρχική Ομάδα
«Οι Κιχώτες του ιδανικού»

---

1. Πολλοί «ανώτεροι σύντροφοι» από τη C.N.T. πήραν θέσεις στην φιλελεύθε-

...υπεράσπιση των «δημόσιων χώρων»

Επειδή δεν τρέφουμε κανενός είδους αυταπάτη για το μεταρρυθμιστικό -

Επειδή θεωρούμε πως οι «οάσεις» δεν καταστρέφουν την έρημο, αλλά αντίθετα καλλιεργούν αυταπάτες και μάλιστα ...ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ...

ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ, ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΕΙΣ

Συσπείρωση Αναρχικών και σύντροφοι/σσες από την Έρημο του Πραγματικού

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

νώ συνεργάζονται με το κράτος αυτοαποκαλούνται αναρχικοί κι ας ξέρουν ότι αναρχία σημαίνει την άρνηση της κυβέρνησης και των νόμων[1].

Με αφέλεια περιμέναμε να δούμε αν, για πρώτη φορά στην ιστορία, μια κυβέρνηση θα έπαυε να είναι τυραννική και θα έκανε μια πολιτική που θα λειτουργούσε για το καλό του λαού: Αλλά βλέποντας την πρόοδο του ρεφορμισμού και την προδοσία της επανάστασης λέμε: **Φτάνει πια· και θα αντισταθούμε με όλες μας τις δυνάμεις**.

Και μην μας απορρίψετε αποκαλώντας μας ανεξέλεγκτους ή φασίστες.

Αυτό που μας ελέγχει και μας οδηγεί πολύ περισσότερο από την κυβέρνηση - που δεν ελέγχεται από κανέναν- είναι η απέραντη αγάπη για τον λαό. Ενώ, ανεξέλεγκτοι είναι οι φασίστες και οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι και όχι εμείς.

Ο Φασισμός είναι επιβολή, καταπίεση, σκλαβιά. Όλα τα κράτη χωρίς καμία εξαίρεση αυτοεπιβάλλονται, καταπιέζουν και υποδουλώνουν το λαό· αν και αυτοί (οι γραφειοκράτες της εξουσίας εδώ στην Ισπανία) είναι με τη σειρά τους κι αυτοί σκλάβοι, συνειδητά ή ασυνείδητα μιας οργάνωσης από αλήτες και αδίστακτους που ονομάζεται *«Η τάξη των Ιησουΐτών»*[2].

Κάποιοι από τους υπουργούς της δημοκρατικής κυβέρνησης είναι εκατομμυριούχοι. Αυτοί, μαζί με τους Φασίστες εκατομμυριούχους έχουν αποταμιεύσει εκατομμύρια στην ίδια τράπεζα του Λονδίνου. Τα συμφέροντα και των δύο είναι ακριβώς τα ίδια. Η παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση θα τσακίσει και αυτή την τράπεζα και αυτά τα συμφέροντα. Έτσι, είναι σημαντικό ότι το μοναδικό ενδιαφέρον όλων αυτών είναι να συντρίψουν την επανάσταση που τους απειλεί μορφο ήλιο της Αναρχίας.

Για τα ιδανικά μας είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε και τις ίδιες μας τις ζωές.

Αλλά θα πεθάνουμε περήφανοι, σύντροφοι, φωνάζοντας με δύναμη: **Κάτω η Κυβέρνηση, Ζήτω η Αναρχία**.

Φεβρουάριος 1937
Αναρχική Ομάδα
«Οι Κιχώτες του ιδανικού»

---

1. Πολλοί «ανώτεροι σύντροφοι» από τη C.N.T. πήραν θέσεις στην φιλελεύθερη Δημοκρατική κυβέρνηση. Το «πείραμα» ήταν σκέτη αποτυχία και ο βιασμός των αναρχικών θεωρήσεων προκάλεσε σάστισμα και μεγαλύτερη απογοήτευση σε μια ήδη διαλυμένη κατάσταση.

2. Αυτή η παράγραφος αναφέρεται στον υπερβολικά αντιδραστικό ρόλο που η καθολική εκκλησία έπαιξε στην Ισπανική κοινωνία και το μίσος που είχε ο απλός κόσμος για τις οργανώσεις της.

(Δημοσιεύθηκε στην Αναρχική Εφημερίδα ΕΝΑΝΤΙΑ, αριθμός φύλλου 8, Ιούνης - Ιούλης 1990)

Συσπείρωση Αναρχικών και σύντροφοι/σσες από την Έρημο του Πραγματικού

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι, Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

Κάθε παλινόρθωση της εξουσίας την κάνει περισσότερο επιθετική και αμείλικτη προς την ανθρώπινη υπόσταση

Είναι διαπιστωμένο μέσα από την εμπειρία των κοινωνικών αγώνων πως από την πρώτη στιγμή μιας εξέγερσης οι εξουσίες προετοιμάζουν την αντεπίθεσή τους. Πολλές φορές, μάλιστα, έχουν μελετήσει τα βήματά τους πριν ξεσπάσει η κοινωνική οργή, αφού μπορούν να υπολογίζουν στο ενδεχόμενο ενός τέτοιου βίαιου ξεσπάσματος εκ μέρους της κοινωνίας.

Σ' αυτή τη διαδικασία της αντεπίθεσης συμμετέχουν όλες οι δυνάμεις του εξουσιαστικού φάσματος, από την λεγόμενη άκρα δεξιά μέχρι και την λεγόμενη άκρα αριστερά, από το πιο μικρό κόμμα ή οργάνωση μέχρι και το μεγαλύτερο. Άλλοι, όντας ενάντιοι θα προβάλλουν κάποιες από τις αρνητικές εκδηλώσεις της κοινωνικής οργής και θα συκοφαντήσουν κι άλλοι απ' αυτούς θα σπεύσουν να κολακεύσουν μερίδα των εξεγερμένων, προβάλλοντας αυτά που συντάσσονται με καθεστωτικές επιλογές και μεταρρυθμίσεις.

Είναι μια πολύπλευρη αντεπίθεση που δεν γίνεται μόνο με κατασταλτικά μέτρα (όπως οι συλλήψεις και οι προφυλακίσεις) αλλά και με διάφορες επιφανειακές υποχωρήσεις. Κάθε τέτοια «υποχώρηση» λαμβάνει υπ' όψη της και επιτείνει τους εγκλωβισμούς και τις αγωνιστικές ψευδαισθήσεις. Όσο για την περιβόητη «μαζικότητα», αυτή καθορίζεται, σ' αυτές τις περιπτώσεις και από το μέγεθος της έκπτωσης, σε λόγο και στάση, εκ μέρους των αγωνιζόμενων.

Δεν είναι τυχαίο, μάλιστα, πως η ευεξία και η χαλαρότητα που προκαλεί μια εξέγερση ή μια κοινωνική επανάσταση δίνει την ευκαιρία να αναπαραχθούν εξουσιαστικές διαδικασίες στη βάση της λογικής πως οι αγωνιζόμενοι έχουν το «πάνω χέρι».

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο λάθος από αυ-

οποίες ήλθε το αποτέλεσμα, το οποίο σε τελική ανάλυση δεν έχει καμία σχέση με ό,τι ξεκίνησαν κάποια στιγμή όσοι εξεγέρθηκαν ή επαναστάτησαν.

Αλλά, ακόμα κι αν δεν υπήρχε κάποιο σχέδιο εκ μέρους των κρατιστών, η πείρα τους είναι αρκετά μεγάλη ώστε μπορούν να κινηθούν με την απαιτούμενη ευελιξία και πονηρία προκειμένου να επιτύχουν το ξεστράτισμα των αγωνιζόμενων και την ένταξή τους στους ρεφορμιστικούς σχεδιασμούς. Αυτό γίνεται μέσα από διάφορους πολιτικούς χειρισμούς, όπου **η απώλεια φαντάζει σαν κέρδος και το πισωγύρισμα σαν θρίαμβος**.

Άλλωστε, είναι γνωστό πως **η πολιτική**

του Δεκέμβρη θα χρειαστεί να επισημανθεί πως η κοινωνική εξέγερση το Δεκέμβρη δεν ξέσπασε για να ικανοποιηθούν τα αιτήματα κάποιων κατοίκων ή ορισμένων κατηγοριών εργαζομένων τα οποία άλλωστε μπορούσαν να υλοποιηθούν και πριν από αυτή, ούτε για να ανταλλάσουν οικόπεδα το ΤΕΕ και ο Δήμος της Αθήνας.

Επειδή, αυτή η κοινωνική εξέγερση, όπως και οι ανάλογου περιεχόμενου εξεγερτικές καταστάσεις, δεν βάζουν αιτήματα. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο οι αναρχικοί αντιλαμβανόμαστε, θεωρούμε και επιβεβαιώνουμε στην πράξη, αλλά και με το λόγο, πως **κάθε κοινωνική εξέγερση είναι συστατικό της αναρχικής**

πλευρά μας γίνονται στην προοπτική της αναρχίας.

Δεν είναι δυνατόν ένα σταθμός, όσο σημαντικός κι αν είναι, να υπερκαλύψει όλες τις διεργασίες που συνέβαλαν στη δημιουργία του. Έντυπα, καταγραφές, διαδηλώσεις, πορείες, συγκρούσεις, καταλήψεις, μια πληθωρική πολυμορφία κοινωνικών αγώνων προηγήθηκε. Οφείλουμε, ως εκ τούτου, να συμβάλλουμε ώστε να υπάρξει ενδυνάμωση και εμπλουτισμός αυτών των διεργασιών, από τις εμπειρίες που αποκτήθηκαν κατά την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη.

Για μας τους αναρχικούς που, εννοείται, δεν σκοπεύουμε να καθοδηγήσουμε ούτε να ξεγελάσουμε με πολιτικά παιχνίδια, αλλά να συνεχίσουμε τη συμβολή μας στον αγώνα για την καταστροφή του κράτους και του κεφαλαίου ένα ζήτημα παραμένει καθοριστικό: **η οργανωμένη δράση** μέσα από αναρχικές ομάδες, που θα δημιουργηθούν στην προοπτική της αναρχίας και ενάντια σε κάθε μεταποίηση του κρατισμού.

Επειδή, αυτό που έχει σημασία είναι να χρησιμοποιούνται πρακτικές επέκτασης και οικειοποίησης των απελευθερωτικών διεργασιών από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Δεν χρειάζεται στο όνομα της κάθε «μαζικότητας» να μειώνεται η σημασία του λόγου και της αναρχικής απελευθερωτικής πρακτικής. **Ενότητα με ποιον, κάτω από ποιες συνθήκες και για ποιο αποτέλεσμα; Οργάνωση για ποιο σκοπό και από ποιους; Δράση με ποιους και με τί στόχους;** Είναι βασικά ερωτήματα που πρέπει να απαντώνται.

Χρειάζεται να επαναλαμβάνουμε πολλές φορές πως ο ρεφορμισμός, δηλαδή οι θεωρίες και οι πρακτικές που δεν καταστρέφουν, αλλά επιδιορθώνουν και ενισχύουν το σύστημα καταπίεσης κι εκμε-

γίζουν στο ενδεχόμενο ενός τέτοιου βίαιου ξεσπάσματος εκ μέρους της κοινωνίας.

Σ' αυτή τη διαδικασία της αντεπίθεσης συμμετέχουν όλες οι δυνάμεις του εξουσιαστικού φάσματος, από την λεγόμενη άκρα δεξιά μέχρι και την λεγόμενη άκρα αριστερά, από το πιο μικρό κόμμα ή οργάνωση μέχρι και το μεγαλύτερο. Άλλοι, όντας ενάντιοι θα προβάλλουν κάποιες από τις αρνητικές εκδηλώσεις της κοινωνικής οργής και θα συκοφαντήσουν κι άλλοι απ' αυτούς θα σπεύσουν να κολακεύσουν μερίδα των εξεγερμένων, προβάλλοντας αυτά που συντάσσονται με καθεστωτικές επιλογές και μεταρρυθμίσεις.

Είναι μια πολύπλευρη αντεπίθεση που δεν γίνεται μόνο με κατασταλτικά μέτρα (όπως οι συλλήψεις και οι προφυλακίσεις) αλλά και με διάφορες επιφανειακές υποχωρήσεις. Κάθε τέτοια «υποχώρηση» λαμβάνει υπ' όψη της και επιτείνει τους εγκλωβισμούς και τις αγωνιστικές ψευδαισθήσεις. Όσο για την περιβόητη «μαζικότητα», αυτή καθορίζεται, σ' αυτές τις περιπτώσεις και από το μέγεθος της έκπτωσης, σε λόγο και στάση, εκ μέρους των αγωνιζόμενων.

Δεν είναι τυχαίο, μάλιστα, πως η ευεξία και η χαλαρότητα που προκαλεί μια εξέγερση ή μια κοινωνική επανάσταση δίνει την ευκαιρία να αναπαραχθούν εξουσιαστικές διαδικασίες στη βάση της λογικής πως οι αγωνιζόμενοι έχουν το «πάνω χέρι».

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο λάθος από αυτό.

Στο όνομα των εξεγέρσεων και των επαναστάσεων στήνονται τόσο ρεφορμιστικές πρακτικές όσο και καθεστώτα απροκάλυπτης εξουσιαστικής κτηνωδίας. Είναι γνωστό πως στις πλάτες της κοινωνικής επανάστασης του Φλεβάρη του 1917 στήθηκε το εγκληματικό καθεστώς των μπολσεβίκων. Είναι, άλλωστε, γνωστό πως στις πλάτες και στο όνομα της κοινωνικής εξέγερσης του Νοέμβρη 1973 στήθηκαν μια σειρά από ρεφορμιστικές διαδικασίες, μέσα από τις οποίες δυνάμωσε το μεταπολιτευτικό σύστημα κυριαρχίας. Σημαντικό μάλιστα ρόλο σ' αυτό έπαιξε η ενίσχυση των κομματικών σχηματισμών οι οποίοι μπόρεσαν να απλώσουν ξανά τα δίκτυα τους στον κοινωνικό χώρο μέσα ακριβώς από την καλλιέργεια αυταπάτης αλλά και «επιτυχιών του κινήματος», όπως ονομά-

οποίες ήλθε το αποτέλεσμα, το οποίο σε τελική ανάλυση δεν έχει καμία σχέση με ό,τι ξεκίνησαν κάποια στιγμή όσοι εξεγέρθηκαν ή επαναστάτησαν.

Αλλά, ακόμα κι αν δεν υπήρχε κάποιο σχέδιο εκ μέρους των κρατιστών, η πείρα τους είναι αρκετά μεγάλη ώστε μπορούν να κινηθούν με την απαιτούμενη ευελιξία και πονηρία προκειμένου να επιτύχουν το ξεστράτισμα των αγωνιζόμενων και την ένταξή τους στους ρεφορμιστικούς σχεδιασμούς. Αυτό γίνεται μέσα από διάφορους πολιτικούς χειρισμούς, όπου **η απώλεια φαντάζει σαν κέρδος και το πισωγύρισμα σαν θρίαμβος**.

Άλλωστε, είναι γνωστό πως **η πολιτική δεν εφαρμόζεται μόνο μέσα στα κομματικά γραφεία, αλλά περισσότερο στον κοινωνικό χώρο για τον οποίο και έχει κατασκευαστεί**. «Υποχωρήσεις» και προσφορές είναι τα μέσα που χρησιμοποιούνται ώστε να κατορθώσει το κράτος να ανακάμψει και να προχωρήσει σε μια καθολική έφοδο προκειμένου να εξαναγκάσει τα κοινωνικά κομμάτια που εξεγέρθηκαν να υποχωρήσουν, να χάσουν μέρος των κοινωνικών τους ερεισμάτων, να εμπλακούν σε μερικές διεκδικήσεις που κάνουν ντόρο, να μεταπέσουν σε λογικές και πρακτικές άμυνας.

Έχει αποδειχτεί πολλές φορές, πως δεν υπάρχει επικινδυνότερη πρακτική, για τους αγωνιζόμενους, από αυτήν που υποτιμά τις δυνατότητες του κράτους και των δυνάμεων καταστολής.

Οι κατασταλτικές απειλές (προς κατει-

του Δεκέμβρη θα χρειαστεί να επισημανθεί πως η κοινωνική εξέγερση το Δεκέμβρη δεν ξέσπασε για να ικανοποιηθούν τα αιτήματα κάποιων κατοίκων ή ορισμένων κατηγοριών εργαζομένων τα οποία άλλωστε μπορούσαν να υλοποιηθούν και πριν από αυτή, ούτε για να ανταλλάσουν οικόπεδα το ΤΕΕ και ο Δήμος της Αθήνας.

Επειδή, αυτή η κοινωνική εξέγερση, όπως και οι ανάλογου περιεχόμενου εξεγερτικές καταστάσεις, δεν βάζουν αιτήματα. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο οι αναρχικοί αντιλαμβανόμαστε, θεωρούμε και επιβεβαιώνουμε στην πράξη, αλλά και με το λόγο, πως **κάθε κοινωνική εξέγερση είναι συστατικό της αναρχικής πρότασης για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση από το κράτος και τις εκμεταλλευτικές συνθήκες**.

Ούτε οι πολυήμερες συγκρούσεις ανθρώπων που αρνούνταν κάθε χειραγώγηση και κομματική προστασία, έγιναν για να στηριχτούν οι κάθε είδους εναλλακτισμοί και να συγκεντρώνονται ψήφοι για την ανάδειξη στο εξουσιαστικό στερέωμα νεότευκτων κομματαρχών ή για την ισχυροποίηση των παραδοσιακών πολιτικών.

Πολλά μπορούν να γίνουν και να ειπωθούν στο όνομα μιας κοινωνικής εξέγερσης. Εκείνο που έχει σημασία είναι πως **εξέγερση και διαπραγματευτικές διαδικασίες είναι πράγματα ασυμβίβαστα**. Και σε πολλές κινήσεις (όπως αυτή της Κατάληψης στο ΑΠΘ για το ζήτημα των εργολαβιών) δεν είδαμε κάτι το διαφορετικό από αυτό που ίσχυε μέχρι τώρα;

ψεις, μια πληθωρική πολυμορφία κοινωνικών αγώνων προηγήθηκε. Οφείλουμε, ως εκ τούτου, να συμβάλλουμε ώστε να υπάρξει ενδυνάμωση και εμπλουτισμός αυτών των διεργασιών, από τις εμπειρίες που αποκτήθηκαν κατά την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη.

Για μας τους αναρχικούς που, εννοείται, δεν σκοπεύουμε να καθοδηγήσουμε ούτε να ξεγελάσουμε με πολιτικά παιχνίδια, αλλά να συνεχίσουμε τη συμβολή μας στον αγώνα για την καταστροφή του κράτους και του κεφαλαίου ένα ζήτημα παραμένει καθοριστικό: **η οργανωμένη δράση** μέσα από αναρχικές ομάδες, που θα δημιουργηθούν στην προοπτική της αναρχίας και ενάντια σε κάθε μεταποίηση του κρατισμού.

Επειδή, αυτό που έχει σημασία είναι να χρησιμοποιούνται πρακτικές επέκτασης και οικειοποίησης των απελευθερωτικών διεργασιών από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Δεν χρειάζεται στο όνομα της κάθε «μαζικότητας» να μειώνεται η σημασία του λόγου και της αναρχικής απελευθερωτικής πρακτικής. **Ενότητα με ποιον, κάτω από ποιες συνθήκες και για ποιο αποτέλεσμα; Οργάνωση για ποιο σκοπό και από ποιους; Δράση με ποιους και με τί στόχους;** Είναι βασικά ερωτήματα που πρέπει να απαντώνται.

Χρειάζεται να επαναλαμβάνουμε πολλές φορές πως ο ρεφορμισμός, δηλαδή οι θεωρίες και οι πρακτικές που δεν καταστρέφουν, αλλά επιδιορθώνουν και ενισχύουν το σύστημα καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, είναι και η πιο επίσημη και κραυγαλέα αποδοχή του κρατισμού. Για να γίνει δημιουργικός ο καταστροφικός ενθουσιασμός, που επικράτησε στη διάρκεια της εξέγερσης, χρειάζεται να συνεχίσει την πορεία του πάνω στις **πλατιές λεωφόρους της κοινωνικής και αδιαπραγμάτευτης σύγκρουσης με το κράτος και με κάθε είδους θεσμοποίηση και δομή** που ωθεί στα μίζερα σοκάκια του ρεφορμισμού.

Για τους αναρχικούς είναι ξεκάθαρο πως τα θολά οργανωτικά σχήματα της αυτοοργάνωσης μπορούν εύκολα να γίνουν εργαλεία για την ενίσχυση των μηχανισμών και των λογικών που ενισχύουν το σύστημα, ενώ **οι διαδικασίες της άμεσης δημοκρατίας** (όταν και όποτε εκδηλώνεται) **στηρίζουν την έμμεση κοινοβουλευτική δημοκρατία**, προσφέρ-

γκλωβισμούς και τις αγωνιστικές ψευδαισθήσεις. Όσο για την περιβόητη «μαζικότητα», αυτή καθορίζεται, σ' αυτές τις περιπτώσεις και από το μέγεθος της έκπτωσης, σε λόγο και στάση, εκ μέρους των αγωνιζόμενων.

Δεν είναι τυχαίο, μάλιστα, πως η ευεξία και η χαλαρότητα που προκαλεί μια εξέγερση ή μια κοινωνική επανάσταση δίνει την ευκαιρία να αναπαραχθούν εξουσιαστικές διαδικασίες στη βάση της λογικής πως οι αγωνιζόμενοι έχουν το «πάνω χέρι».

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο λάθος από αυτό.

Στο όνομα των εξεγέρσεων και των επαναστάσεων στήνονται τόσο ρεφορμιστικές πρακτικές όσο και καθεστώτα απροκάλυπτης εξουσιαστικής κτηνωδίας. Είναι γνωστό πως στις πλάτες της κοινωνικής επανάστασης του Φλεβάρη του 1917 στήθηκε το εγκληματικό καθεστώς των μπολσεβίκων. Είναι, άλλωστε, γνωστό πως στις πλάτες και στο όνομα της κοινωνικής εξέγερσης του Νοέμβρη 1973 στήθηκαν μια σειρά από ρεφορμιστικές διαδικασίες, μέσα από τις οποίες δυνάμωσε το μεταπολιτευτικό σύστημα κυριαρχίας. Σημαντικό μάλιστα ρόλο σ' αυτό έπαιξε η ενίσχυση των κομματικών σχηματισμών οι οποίοι μπόρεσαν να απλώσουν ξανά τα δίκτυα τους στον κοινωνικό χώρο μέσα ακριβώς από την καλλιέργεια αυταπάτης αλλά και «επιτυχιών του κινήματος», όπως ονομάστηκαν τα ψίχουλα που παραχωρούσε το κράτος προκειμένου να ξεμπερδεύει από τους ενοχλητικούς «αιτηματίες». Αυτά, συνδυάστηκαν με την καταστολή των επικίνδυνα ταραξιών, που ήταν πολυάριθμοι και δημιουργούσαν στους άρχοντες ένα διαρκές κλίμα ανησυχίας με τις συγκρούσεις και τις αναταράξεις που προκαλούσαν στο πολιτικό σκηνικό.

Έχει καταντήσει πλέον αγαπημένο επιχείρημα και καύχημα των εξουσιαστών, το ότι κάθε κοινωνική εξέγερση και επανάσταση γίνεται στήριγμα για παλινόρθωση των συνθηκών κυριαρχίας και μάλιστα με εντονότερες τις συνθήκες καταπίεσης κι εκμετάλλευσης. Βέβαια, παραλείπουν να περιγράψουν τις διαδικασίες κάτω από τις ό,τι ξεκίνησαν κάποια στιγμή όσοι εξεγέρθηκαν ή επαναστάτησαν.

Αλλά, ακόμα κι αν δεν υπήρχε κάποιο σχέδιο εκ μέρους των κρατιστών, η πείρα τους είναι αρκετά μεγάλη ώστε μπορούν να κινηθούν με την απαιτούμενη ευελιξία και πονηρία προκειμένου να επιτύχουν το ξεστράτισμα των αγωνιζόμενων και την ένταξή τους στους ρεφορμιστικούς σχεδιασμούς. Αυτό γίνεται μέσα από διάφορους πολιτικούς χειρισμούς, όπου **η απώλεια φαντάζει σαν κέρδος και το πισωγύρισμα σαν θρίαμβος**.

Άλλωστε, είναι γνωστό πως **η πολιτική δεν εφαρμόζεται μόνο μέσα στα κομματικά γραφεία, αλλά περισσότερο στον κοινωνικό χώρο για τον οποίο και έχει κατασκευαστεί**. «Υποχωρήσεις» και προσφορές είναι τα μέσα που χρησιμοποιούνται ώστε να κατορθώσει το κράτος να ανακάμψει και να προχωρήσει σε μια καθολική έφοδο προκειμένου να εξαναγκάσει τα κοινωνικά κομμάτια που εξεγέρθηκαν να υποχωρήσουν, να χάσουν μέρος των κοινωνικών τους ερεισμάτων, να εμπλακούν σε μερικές διεκδικήσεις που κάνουν ντόρο, να μεταπέσουν σε λογικές και πρακτικές άμυνας.

Έχει αποδειχτεί πολλές φορές, πως δεν υπάρχει επικινδυνότερη πρακτική, για τους αγωνιζόμενους, από αυτήν που υποτιμά τις δυνατότητες του κράτους και των δυνάμεων καταστολής.

Οι κατασταλτικές απειλές (προς κατειλημμένους χώρους) και οι νομοθετικές ρυθμίσεις (π.χ. κουκούλες, άσυλο) εντάσσονται στα πλαίσια ενός ευρύτερου κατασταλτικού σχεδίου. Αφ' ενός επιδιώκεται η περιστολή της ανεξέλεγκτης συγκρουσιακής δράσης αναρχικών και ανυπότακτων νεολαίων και αφ' ετέρου ο αυτοπεριορισμός, ο οποίος οδηγεί σε αμυντικές θέσεις. **Το κράτος εκμεταλλεύεται εκείνες τις πρακτικές οι οποίες φαντάζουν επιθετικές, ενώ στην ουσία οδηγούν σε αποτυχίες και υποχώρηση, γι' αυτό προχωρά με σταθερά βήματα, εκμεταλλευόμενο κάθε λαθεμένη κίνηση**.

Σε ό,τι αφορά τα όσα ακολουθούν και προβάλλονται ως συνέχεια της εξέγερσης βρη δεν ξέσπασε για να ικανοποιηθούν τα αιτήματα κάποιων κατοίκων ή ορισμένων κατηγοριών εργαζομένων τα οποία άλλωστε μπορούσαν να υλοποιηθούν και πριν από αυτή, ούτε για να ανταλλάσουν οικόπεδα το ΤΕΕ και ο Δήμος της Αθήνας.

Επειδή, αυτή η κοινωνική εξέγερση, όπως και οι ανάλογου περιεχόμενου εξεγερτικές καταστάσεις, δεν βάζουν αιτήματα. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο οι αναρχικοί αντιλαμβανόμαστε, θεωρούμε και επιβεβαιώνουμε στην πράξη, αλλά και με το λόγο, πως **κάθε κοινωνική εξέγερση είναι συστατικό της αναρχικής πρότασης για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση από το κράτος και τις εκμεταλλευτικές συνθήκες**.

Ούτε οι πολυήμερες συγκρούσεις ανθρώπων που αρνούνταν κάθε χειραγώγηση και κομματική προστασία, έγιναν για να στηριχτούν οι κάθε είδους εναλλακτισμοί και να συγκεντρώνονται ψήφοι για την ανάδειξη στο εξουσιαστικό στερέωμα νεότευκτων κομματαρχών ή για την ισχυροποίηση των παραδοσιακών πολιτικών.

Πολλά μπορούν να γίνουν και να ειπωθούν στο όνομα μιας κοινωνικής εξέγερσης. Εκείνο που έχει σημασία είναι πως **εξέγερση και διαπραγματευτικές διαδικασίες είναι πράγματα ασυμβίβαστα**. Και σε πολλές κινήσεις (όπως αυτή της Κατάληψης στο ΑΠΘ για το ζήτημα των εργολαβιών) δεν είδαμε κάτι το διαφορετικό από αυτό που ίσχυε μέχρι τώρα: **τη διαπραγμάτευση με τις αρχές**.

Αλλά και αυτό που ονομάζεται συνέχεια της εξέγερσης έρχεται να στεγανοποιήσει ένα γεγονός, που παρά τη μεγάλη σημασία του δεν μπορεί να μπει σε κανενός είδους γυάλα ούτε να χρησιμοποιείται σαν πρόπλασμα ή σαν αγιασμός.

Για τους αναρχικούς δεν θα ήταν δυνατόν να υπάρχει ένα σημείο απ' όπου θα ξεκινήσουν διαδικασίες που θα ξεχάσουν όλα τα προηγούμενα. Αυτό μοιάζει με προσπάθεια να σβηστούν από την κοινωνική μνήμη πολύ σημαντικά γεγονότα. Δεν υπάρχει συνέχεια κάποιας εξέγερσης όσο δυναμική κι αν είναι. Αντίθετα, υπάρχει **συνέχεια των κοινωνικών απελευθερωτικών αγώνων,** οι οποίοι από την θρώπους. Δεν χρειάζεται στο όνομα της κάθε «μαζικότητας» να μειώνεται η σημασία του λόγου και της αναρχικής απελευθερωτικής πρακτικής. **Ενότητα με ποιον, κάτω από ποιες συνθήκες και για ποιο αποτέλεσμα; Οργάνωση για ποιο σκοπό και από ποιους; Δράση με ποιους και με τί στόχους;** Είναι βασικά ερωτήματα που πρέπει να απαντώνται.

Χρειάζεται να επαναλαμβάνουμε πολλές φορές πως ο ρεφορμισμός, δηλαδή οι θεωρίες και οι πρακτικές που δεν καταστρέφουν, αλλά επιδιορθώνουν και ενισχύουν το σύστημα καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, είναι και η πιο επίσημη και κραυγαλέα αποδοχή του κρατισμού. Για να γίνει δημιουργικός ο καταστροφικός ενθουσιασμός, που επικράτησε στη διάρκεια της εξέγερσης, χρειάζεται να συνεχίσει την πορεία του πάνω στις **πλατιές λεωφόρους της κοινωνικής και αδιαπραγμάτευτης σύγκρουσης με το κράτος και με κάθε είδους θεσμοποίηση και δομή** που ωθεί στα μίζερα σοκάκια του ρεφορμισμού.

Για τους αναρχικούς είναι ξεκάθαρο πως τα θολά οργανωτικά σχήματα της αυτοοργάνωσης μπορούν εύκολα να γίνουν εργαλεία για την ενίσχυση των μηχανισμών και των λογικών που ενισχύουν το σύστημα, ενώ **οι διαδικασίες της άμεσης δημοκρατίας** (όταν και όποτε εκδηλώνεται) **στηρίζουν την έμμεση κοινοβουλευτική δημοκρατία**, προσφέροντας ψήφους και ισχύ στους εκπροσώπους της όποιας αριστεράς ή του κάθε εναλλακτισμού.

Δεν χρειάζεται να κληθούμε να επιλέξουμε ανάμεσα στον Μαμωνά και κάποιο θεό.

Έχουμε επιλέξει το δρόμο για την αναρχία, με οργάνωση και ασυμβίβαστους αντικρατικούς αγώνες.

28 - 4 - 2009

Συσπείρωση Αναρχικών
και συντρόφισσες/οι

Το παραπάνω κείμενο μοιράστηκε στις 28 Απριλίου, στη συγκέντρωση αλληλεγγύης στις καταλήψεις

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

φου και τους φαιδρούς «υπηρέτες» του, για να σταθούμε στο προσωπικό συμφέρον, που μπορεί να έχει κάποιος για να ψηφίσει ένα κόμμα.

Μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι υπάρχουν ακόμη ανιδιοτελείς πιστοί οπαδοί και ψηφοφόροι οποιουδήποτε κόμματος;

Μπορεί κανείς να αμφισβητήσει ότι όσοι ψηφίζουν κάποιο κόμμα δεν διαφέρουν σε τίποτα από τους καταναλωτές, που επιλέγουν να αγοράσουν το τάδε προϊόν ή υπηρεσία σύμφωνα, όπως τουλάχιστον νομίζουν με το συμφέρον τους; Μήπως εν αγνοία τους εξελίσσεται κάθε φορά η προεκλογική εκστρατεία, που διαχειρίζεται την πώληση του πολιτικού «προϊόντος», που θα πρέπει τελικά να προτιμήσουν έναντι κάποιου άλλου ανταγωνιστικού; Μήπως οι αναρχικοί είναι εκείνοι που μιλούν για πελατειακό κομματικό σύστημα και μάλιστα από καταβολής του ελληνικού κράτους; Ή άραγε οι «κακοί» αναρχικοί είναι εκείνοι που συκοφαντούν το καημένο το κράτος, ότι προεκλογικά υπόσχεται προσλήψεις εκβιάζοντας μερίδα των ψηφοφόρων, που ελπίζουν στην βόλεψη τους με μια θέση στο «δημόσιο»;

Δεν τα λέμε, βέβαια, όλα αυτά επειδή μας ενδιαφέρει έστω και στο ελάχιστο εάν ένα κομματικό σύστημα είναι πελατειακό ή μη, ούτε βέβαια κινούμαστε στην κατεύθυνση της «κάθαρσης» του πολιτικού συστήματος μέσω της «αξιοκρατίας». Γνωρίζουμε όμως ότι οι εξουσιαστές μικροί ή μεγάλοι, δεν έχει σημασία, συνηθίζουν να ψαρεύουν σε θολά νερά. Προφανώς και δεν ενδιαφερόμαστε να απευθυνθούμε σ' όσους θεωρούν ότι η ψήφος είναι η ύψιστη εκδήλωση κομματικής αφοσίωσης, σ' όσους θεωρούν ένα κόμμα «σπίτι» τους είτε επειδή παραδοσιακά το ψηφίζουν αυτοί και οι συγγενείς τους, είτε επειδή έχουν άμεσο συμφέρον από την ενδυνάμωση και την στήριξή του. Αυτοί τουλάχιστον είναι ειλικρινείς και μάλιστα δεν έχουν άλλου είδους αυταπάτες. Έχουν διαλέξει πλευρά.

Εκείνο, όμως, που είναι σημαντικό, όπως έχουμε επισημάνει και στο παρελθόν, είναι το ξεκαθάρισμα ψευδαισθήσεων, που μπορεί να καταλαμβάνουν είτε αφελείς ανθρώπους είτε άπειρους, ότι μπορεί η συμμετοχή στις εκλογές να αποτελεί την οποιαδήποτε διέξοδο ή διαμαρτυρία.

Θα επαναλάβουμε ότι βασικό μέλημα κάθε εξουσιαστή είναι όχι μόνο να μην μειωθεί η εκλογική πελατεία, αλλά όσον το δυνατόν να διευρύνεται. Εδώ ακριβώς συνεισφέρουν τα λεγόμενα μικρά κόμματα ή κόμματα όπως οι οικολόγοι πράσινοι, που έρχονται να αποσυμπιέσουν την κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή προτείνοντας τον εαυτό τους ως το αποκούμπι κάθε αγανακτισμένου ψηφοφόρου.

Είπαμε προηγουμένως ότι ο κοινά αποδεκτός συμβιβασμός «νικητών» και «χαμένων» επανανομιμοποιεί αυτήν καθ' αυτήν την εκλογική διαδικασία. Αυτή ακριβώς η σύμπλευση των «αντιπάλων», η επίδειξη συναίνεσης και η θεσμική κατοχύρωση της ισχύος του καθενός τους είναι που πρέπει να επιδειχθεί ως «παράδειγμα» στους υπηκόους. Όταν εκείνοι αποδέχονται υπάκουα την συγκεκριμένη νουθεσία εμφανίζονται ως ολοκληρωμένοι πολίτες.

Τι γίνεται, όμως, όταν οι εξουσιαζόμενοι παρουσιάζουν ανεξέλεγκτες διαθέσεις φυγής από την πολιτική, τα κόμματα και τις εκλογές ή τουλάχιστον δεν δείχνουν ικανοποιητική διαθεσιμότητα να μετρηθούν ως ψηφαλάκια; Τότε οι φανερές ή συγκαλυμμένες απειλές, οι φανεροί ή μη εκβιασμοί αποτελούν την πεπατημένη εξουσιαστική οδό.

Ας δούμε όμως κάποια παραδείγματα από την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε.

Βασικός στόχος του ισχύοντος εκλογικού νόμου είναι η εξασφάλιση της αυτοδυναμίας του πρώτου κόμματος, ενώ ευνοεί τις συμμαχίες που εκλογικά έχουν προοπτικές νίκης και πολιτικά στηρίζονται σε προγραμματικές συγκλίσεις, ικανές να δώσουν βιώσιμες κυβερνήσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι αν εφαρμοζόταν ο συγκεκριμένος εκλογικός νόμος το 1989-'90, οι κυβερνήσεις συνεργασίας δεν θα ήταν απαραίτητες για να διευθετήσουν την αναδιανομή της εξουσιαστικής πίττας που ονομάστηκε «σκάνδαλο Κοσκωτά».

Εδώ θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι οι αντιθέσεις ακόμα και οι πιο οξυμένες ανάμεσα σε διαφορετικά εξουσιαστικά συμφέροντα ολοκληρώνουν τον κύκλο τους με την επίδειξη της ενότητας μέσα από αυτές ακριβώς τις αντιθέσεις φανερές ή μη. Η ιεραρχία δεν παύει να υφίσταται και να αναγνωρίζεται, η πολιτική ισχύς το ίδιο. Οι προσανατολισμοί, λοιπόν, των κυριαρχικών ελίτ δεν έχουν την ίδια βαρύτητα με εκείνους των μικρότερων, αλλά χρήσιμων συνδαιτυμόνων τους που επιδιώκουν να αυξήσουν την επιρ-

καθυστέρηση ενό
σταθεί στο ύψος
στην αναγόρευση
Ο ΣΥΡΙΖΑ πριμο
λόγο. Η κοινωνική
κή, τα κόμματα, α
εκκλησία, ΜΜΕ), ο
πό τους νέους, κα
πό το ξέσπασμα τ
Θα ήταν, όμως,
πτει και από τις εκ
κή αριστερά στο
κλογική ευκαιρία τ
ότι στο παρελθόν
ταγραφής. Έτσι πο
που προηγουμένω
ποστήριξη στους
κόμα και στο ΠΑΣ
μετρο με ιδιαίτερη
Σ' αυτό το σημε
των «σκανδάλων»,
Ελευθερίας προ
με συνέχεια.
Ο έλεγχος της
πιο πανηγυρικό τρ
λιτικό παιχνίδι. Κα
πολιτικό σύστημα,
«φοβερές» αποκα
του Βατοπεδίου, ε
Αντίθετα ο ρόλο
ρυθμιστικός για τ
τισμών και των σχ
σχυρών οικονομικ
ρίσσιο θράσος, δη
λογώντας περήφα
δαλα» απ' αυτά πο
σαρκάζοντας την
τους.
Για τις επερχόμ
κονομικής κρίσεω
μώνονται οι εξουσ
φος θα είναι χαλα
τε στην καταγραφ
μάτων, είτε με τη
λον διαφορετικά.
Είναι γνωστό ότ
χεται από το Ευρ
κά δεν πρόκειται μ
γονός αυτό ούτε
πους ούτε αμελητ
ανησυχεί ήδη τόσ
φερέφωνα των ΜΜ
ένδειξη κοινωνική
Η συνολικότερη
τόσο απέναντι στη
πλέον η επανεμφά
ναδική βαλβίδα σ
που δεν φαίνεται
παραδοσιακά μικρ
Μπροστά σ' αυτ
θεσης μεταξύ τω
κοινωνικό ενδιαφέ
και να ζεστάνει σι
θουν.
Γνωρίζουν οι κρ
ξήσουν ή να μετρη
νες ευρωεκλογές
κασία μετά την κο
τερη βαρύτητα. Θ
περισσότερους α
διαδικασία κατοχ
της επιβολής επά
Θα κάνουν τα π
τις εκλογές είναι
μιας παγκόσμιας